

Milosevic - Stroat

+ ICTY

2^e KG 01 01 2003

+

Milosevic - Vladimirov

Mr. N.M.P. Steijnen

Advocaat en Prokureur
Couwenhoven 52-05
3703 ER Zeist

tel. +31 30 69 56867
fax +31 30 69 57830

Mr. Claude Jorda
President ICTY
P.O. Box 13888
2501 EW DEN HAAG

Mr. Hans Holthuis
Registrar ICTY
P.O. Box 13888
2501 EW DEN HAAG

Mr. Ch. Rohde
Legal Officer ICTY
P.O. Box 13888
2501 EW DEN HAAG

19 March 2002

Dear Sirs,

It is only now, after a long period of flu, that I am capable to react on the letter signed by Mr. Holthuis, dated 31/02/02, with respect to the issue of access to Mr. Milosevic.

This letter I only have received, after having been informed by the counsel of the State of the Netherlands in the course of the session the regional Court in the Hague on 12 February 2002 with respect to the summary injunction proceedings of my client Mr. Milosevic against the State of the Netherlands & the ICTY, that such a letter should have been sent to me. Which has been pushed me to address me to you for this letter, that I had never received until that very moment.

So, as a result of both circumstances, I am just now capable to acknowledge receipt of this letter and to react on it.

The period of flu I was suffering also demonstrates, immediately and clearly, the inadequacy of the fact that is only me who, according to your conditions as set forth in your letter of 31/01/02, were to be allowed to meet with our client Mr. Milosevic, with respect to his case before the European Court of Human Rights, though there is a team of lawyers representing him in this very complicated and very comprehensive case: when I am not at his disposal, all meetings with Mr. Milosevic, necessary in order to guarantee the progress in this case, fail to occur. And this results inevitably in the complete stagnation of the case itself.

From the view of adequate facilities for a proper defence in this case before the European Court this is an legally unacceptable consequence.

I will discuss this issue with Mr. Milosevic and consider with

him appropriate measures against this conditions, but I will already now, beforehand, request you to allow, at least in principle, also other members of the team of lawyers in this specific European Court-case, access to Mr. Milosevic. Which would make it possible to safeguard the continuation of the defence-preparations in this legal proceedings, also in circumstances that I am not available. Please, let me know your reaction with respect to this point.

The above mentioned matter that I am the only lawyer of our team who is, according to your arrangement, allowed to visit our client Mr. Milosevic, is not the only limitation which gives rise to grave concerns from the point of view of defence rights.

The fact that your letter is stating, after mentioning my previous visits on 21 August, 25 October, 22 November and 13 December, I quote:

"At this time the accused enjoys, regarding cases before the ECHR and Dutch courts, regular communications possibilities with yourself, including visits. I take the view that the frequency and time currently allocated to these visits satisfies the rights of the accused to pursue his interests before these courts" (emphasis added),

gives rise to the greatest anxiety, also in this respect, with regard to the ICTY's intentions to observe fairly Mr. Milosevic defence rights in both the Dutch court cases and the European Court case.

By this statement ICTY is at any rate suggesting that three short meetings with client with respect to three totally different, very complicated and comprehensive legal proceedings were to be considered sufficient in order to establish a proper defence !

Which is definitely not the case.

And, moreover, that the ICTY is intending to carry on this policy of very restricted access in the next future.

I would like to hear your comment on this point as well.

Next point is that I have to rise a strong protest against the repeated practice of the Registrar Mr. Holthuis to address the Dean of the Dutch Bar Association with respect to my allegedly dealing with the ICTY in a disrespectful way.

To communicate any of such alleged disrespect to the Dutch Bar is, in term of the tribunal's regulations - Rule 46 - clearly to be seen as an ultimate sanction and, as such, beyond the competence of the registrar.

It is, in terms of the tribunal's regulations, after a warning, the final step, wich can moreover be set only by the Judge of a Chamber, and this also only after consent of the President.

Also outside the borders of the ICTY's procedures it is not up to the registrar to disqualify me in front of the Dutch Bar.

Finally I acknowledge my request to visit Mr. Milosevic as soon as possible, made already today by telephone.

Also during the weekends I am at disposal to meet with him.

Yours sincerely,

N.M.P. Steijnen

c.c. Mr. Ch. Rohde, Legal Officer

Arrondissementsrechtsbank

te Den Haag

rolnr

03.11.19

contra

mr. A.B.B. Beelaard

KOSTEN f.

in debet f.

IN NAAM DER KONINGIN!

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE
sector civiel recht - voorzieningenrechter

Vonnis in kort geding van 26 februari 2002,
gewezen in de zaak met rolnummer KG 02/105 van:

Slobodan Milošević,
wonende te Belgrado (Federale Republiek Joegoslavië),
thans verblijvende te Scheveningen, gemeente Den Haag,
eiser,
procureur mr. A.B.B. Beelaard,
advocaten mrs. E. Olof en N.M.P. Steijnen te Zeist,

tegen:

1. het **Internationaal Tribunaal voor de vervolging van personen verantwoordelijk voor ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht op het grondgebied van het voormalig Joegoslavië sedert 1991**, in rechte vertegenwoordigd door de griffier, gevestigd te Den Haag, niet verschenen,
2. de **Staat der Nederlanden (de Minister van Justitie en de president van de rechtbank te Den Haag)**, zetelende te 's-Gravenhage,
procureur mr. Cécile M. Bitter,
gedaagden.

Gedaagden worden hierna ook afzonderlijk aangeduid als het Tribunaal en de Staat.

1. Het verloop van het geding

Ter zitting van 11 februari 2002 heeft eiser geconcludeerd en gevorderd overeenkomstig de dagvaarding. Hij heeft verzocht verstek te verlenen tegen het Tribunaal. De beslissing op dit verzoek is aangehouden om te worden beslist tegelijkertijd met het eindvonnis in dit kort geding. De Staat heeft verweer gevoerd. Hierbij is opgemerkt dat hem bekend is dat het Tribunaal mr. Steijnen in verband met de behandeling van de zaak bij het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) op dezelfde wijze zal behandelen als is geregeld voor de raadslieden bij de behandeling voor het Tribunaal, en dat eiser en mr. Steijnen binnen het kader van de ter zake geldende regelingen dezelfde voorrechten zullen genieten. In zoverre zijn volgens de Staat de eisen die hierop zijn gericht achterhaald. Partijen hebben nog gere- en dupliceerd en hebben vonnis gevraagd.

2. De feiten

Op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting van 12 februari 2002 wordt in dit geding van het volgende uitgegaan.

- a. Bij Resolutie 827 van 25 mei 1993 (Tractatenblad 1993, 168) (hierna: resolutie 827) heeft de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties (VN), "acting under Chapter VII of the Charter of the United Nations" (hierna: het Handvest), besloten tot de oprichting van een internationaal tribunaal "for the sole purpose of prosecution of persons responsible for serious violations of international humanitarian law committed in the territory of the former Yugoslavia since 1991" (hierna: het Tribunaal). In de bijlage bij de resolutie is het Statuut van het Tribunaal (hierna: het Statuut) opgenomen. In artikel 31 van het Statuut is bepaald dat het Tribunaal in 's-Gravenhage is gevestigd.
- b. Artikel 9, tweede lid, van het Statuut luidt als volgt:

“The International Tribunal shall have primacy over national courts. At any stage of the procedure, the International Tribunal may formally request national courts to defer to the competence of the International Tribunal in accordance with the present Statute and the Rules of Procedure and Evidence of the International Tribunal.”

Artikel 29, eerste lid, van het Statuut luidt als volgt:

“States shall co-operate with the International Tribunal in the investigation and prosecution of persons accused of committing serious violations of international humanitarian law.”

Artikel 30 leden 1 en 2 van het Statuut luiden als volgt:

“1. The Convention on the Privileges and Immunities of the United Nations of 13 February 1946 [hierna: het Immunitetenverdrag] shall apply to the International Tribunal, the judges, the Prosecutor and his staff, and the Registrar and his staff.

2. The judges, the Prosecutor and the Registrar shall enjoy the privileges and immunities, exemptions and facilities accorded to diplomatic envoys, in accordance with international law.”

- c. In het Immunitetenverdrag is in artikel II section 2 als volgt bepaald:

“Section 2. The United Nations, its property and assets wherever located and by whomsoever held, shall enjoy immunity from every form of legal process except insofar as in any particular case it has expressly waived its immunity (...).”

- d. De verhouding tussen Nederland –als gastland– en het Tribunaal is vastgelegd in het Verdrag tussen Nederland en de VN van 29 juli 1994 (Trb. 1994, nr. 189) (hierna: de zetelovereenkomst). In de zetelovereenkomst wordt praktische uitvoering gegeven aan enkele in het Statuut opgenomen bepalingen. Nederland heeft door middel van de Wet van 21 april 1994 (Stb. 1994, 308) (hierna: de uitvoeringswet) uitvoering gegeven aan Resolutie 827 en het Statuut.

In artikel 17 van de uitvoeringswet is als volgt bepaald:

“De Nederlandse wet is niet van toepassing op vrijheidsontneming ondergaan op last van het Tribunaal binnen aan het Tribunaal in Nederland ter beschikking staande ruimten.”

- e. In artikel VIII van de zetelovereenkomst is als volgt bepaald: “The Tribunal, its funds and assets and other property, wherever located and by whomsoever held, shall enjoy immunity from every form of legal process, except insofar as in any particular case the Tribunal has expressly waived its immunity. (...)”
- f. Eiser is de voormalige President van de Federale Republiek Joegoslavië.
- g. Eiser is op 1 april 2001 in Belgrado aangehouden ter zake zijn vervolging voor strafbare feiten. Eiser is op 29 juni 2001 in verband met een aanhoudingsbevel van het Tribunaal van 22 januari 2001 aan het Tribunaal overgedragen. Eiser is vervolgens in de VN-detentie-eenheid (hierna: de detentie-eenheid) in het Penitentiair Complex Scheveningen geplaatst. De detentie-eenheid is uitsluitend bestemd voor hechtenis van verdachten die worden vervolgd voor het Tribunaal. Eiser bevindt zich tot op heden in voorlopige hechtenis in de detentie-eenheid.
- h. Het regime dat op gedetineerden in de detentie-eenheid van toepassing is is geregeld in “Rules governing the detention of persons awaiting trial or appeal before the tribunal or otherwise detained on the authority of the tribunal (“rules of detention”) (hierna: detentieregels). In ‘rule’ 67 van de detentieregels is onder meer als volgt bepaald:
- Each detainee shall be entitled to communicate fully and without restraint with his defence counsel, with the assistance of an interpreter where necessary. All such correspondence and communications shall be privileged.
- (...)
- (D) Interviews with legal counsel and interpreters shall be conducted in the sight but not within the hearing, either direct or indirect, of the staff of the detention unit.”
- i. In ‘rules’ 84 tot en met 88 van de detentieregels is een klachtenregeling voor gedetineerden, die zich in de detentie-eenheid bevinden vastgelegd. Die klachtenregeling is nader uitgewerkt in de ‘Regulations for the establishment of a complaints procedure for detainees (IT/96) Issued by the Registrar April 1995’.
- j. Bij dagvaarding van 14 augustus 2001 heeft eiser primair gevorderd de Staat (Ministerie van Algemene Zaken en Buitenlandse Zaken) te veroordelen hem onvoorwaardelijk in vrijheid te stellen.

- k. Bij vonnis van 31 augustus 2001 heeft de president van deze rechtbank zich onbevoegd verklaard om van de vordering van eiser kennis te nemen.
- l. Het door eiser tegen het vonnis ingestelde hoger beroep bij het gerechtshof te Den Haag is op verzoek van eiser (op de rol van 17 januari 2002) geroyeerd.
- m. Op 20 december 2001 heeft mr. Steijnen, namens eiser, een klacht bij het EHRM ingediend.
- n. Bij dagvaarding van 25 januari 2002 heeft eiser onder meer het Tribunaal gedagvaard om in kort geding te verschijnen ter zitting van 11 februari 2002. Bij brief van 5 februari 2002 heeft de griffier, namens het Tribunaal, meegedeeld op 11 februari 2002 niet te zullen verschijnen. Het Tribunaal heeft daarbij een beroep gedaan op de aan het Tribunaal toekomende immuniteit op grond van artikel VIII van de zetelovereenkomst.

3. De verstekverlening

In artikel 105 lid 1 van het Handvest is bepaald dat de VN op het grondgebied van elk van haar leden de voorrechten en immuniteiten geniet die noodzakelijk zijn voor de verwezenlijking van haar doelstellingen. In artikel 30 lid 1 van het Statuut, dat deel uitmaakt van resolutie 827, alsmede in artikel IV van de zetelovereenkomst is het Immunitetenverdrag van toepassing verklaard op het Tribunaal. In artikel II van het Immunitetenverdrag en in artikel VIII van de zetelovereenkomst is bepaald dat “The United Nations [*respectievelijk*] The Tribunal (...) shall enjoy immunity from every form of legal process, except insofar as in any particular case it [*lees: the United Nations*] [*respectievelijk*] the Tribunal has expressly waived its immunity.” Hieruit volgt dat het Tribunaal een beroep op immuniteit toekomt. Vaststaat immers dat het Tribunaal in de onderhavige zaak geen afstand van die immuniteit heeft gedaan. De stelling van eiser dat de immuniteit slechts betrekking heeft op bezittingen van het Tribunaal is onjuist. Uit de opsomming in artikel II van het Immunitetenverdrag en in artikel VIII van de zetelovereenkomst valt immers niet anders af te leiden dan dat behalve het Tribunaal, ook “its funds, assets and other property” zich op immuniteit kunnen beroepen ter zake van welke juridische procedure dan ook. Hieraan staat de verlening van het gevraagde verstek ten aanzien van het Tribunaal in de weg.

4. De vordering, de gronden daarvoor en het verweer

Eiser vordert –zakelijk weergegeven– primair gedaagden te bevelen binnen 48 uur na betekening van dit vonnis met elkaar in overleg te treden, teneinde een oplossing te vinden waarbij een einde wordt gemaakt aan de schending door het Tribunaal van het recht van eiser op contact met zijn advocaten (‘the right to correspond, and consult out of hearing of other persons’) in het kader van de door eiser ingediende klacht bij het EHRM.

Subsidiair vordert eiser gedaagde onder 2 te bevelen binnen 48 uur na betekening van dit vonnis bij het Tribunaal erop aan te dringen in overleg te treden, teneinde een oplossing te vinden waarbij een einde wordt gemaakt aan de schending door het Tribunaal van het recht van eiser op contact met zijn advocaten (‘the right to correspond, and consult out of hearing of other persons’) in het kader van de door eiser ingediende klacht bij het EHRM.

Daartoe voert eiser onder meer het volgende aan.

Het Tribunaal onthoudt eiser zijn recht op onbelemmerde en vertrouwelijke communicatie met zijn advocaten, waaronder mr. Steijnen, in het kader van de door eiser aanhangig gemaakte procedure bij het EHRM. Hierdoor handelt het Tribunaal in strijd met artikel 6, lid 3 onder b en c van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en in strijd met artikel 14 lid 3 onder b van het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke

rechten (BUPO). Daarnaast handelt het Tribunaal in strijd met artikel 21 lid 4 van het Statuut. Het behoort tot de taak van de Nederlandse rechter om te toetsen of het Tribunaal zich houdt aan haar voorschriften waarin de bescherming van de rechten van de verdachte zijn vastgelegd. Uit artikel 1 EVRM en uit artikel VI lid 2 van de zetelovereenkomst volgt immers dat volledige handhaving van de Nederlandse jurisdictie regel is en dat de Nederlandse staat verantwoordelijk is voor bescherming van de rechten van de mens op haar grondgebied. Uit artikel 13 EVRM volgt dat ook de Nederlandse rechter de taak heeft alles in het werk te stellen om schending van mensenrechten (door het Tribunaal) tegen te gaan. Het Tribunaal kan die taak niet van de Nederlandse staat overnemen.

De Staat voert gemotiveerd verweer dat hierna, voorzover nodig, zal worden besproken.

5. De beoordeling van het geschil

5.1. Vooropgesteld wordt dat Nederland zijn rechtsmacht om kennis te nemen van vorderingen omtrent het ondergaan van vrijheidsbeneming op last van het Tribunaal binnen aan het Tribunaal in Nederland ter beschikking staande ruimten uitdrukkelijk heeft overgedragen aan het Tribunaal, en dat de Nederlandse wet niet van toepassing is. Een en ander volgt uit artikel VI en artikel XX van de zetelovereenkomst, alsmede uit artikel 17 van de uitvoeringswet. Daarnaast bepaalt artikel 9 lid 2 van het Statuut met betrekking tot de rechtsmacht van het Tribunaal dat het primaat op het gebied van de rechtspraak boven nationale rechterlijke instanties bij het Tribunaal ligt. Voorts is in artikel 29 lid 1 van het Statuut de verplichting van staten neergelegd om mee te werken aan de vervolging door het Tribunaal van verdachten, zoals eiser in dit geval. Uit artikel 103 van het Handvest ten slotte volgt dat de regelgeving krachtens het Handvest en mitsdien die van de Veiligheidsraad prevaleert boven elke andere regelgeving. Deze bepalingen brengen mee dat de Nederlandse staat geen bemoeienis heeft met de vrijheidsbeneming van eiser door het Tribunaal. Hetzelfde geldt voor de Nederlandse rechter in het algemeen en dus ook voor de president van de rechtbank te Den Haag. De Nederlandse rechter is immers aan voornoemde regelingen gebonden. Dit leidt tot de conclusie dat de Nederlandse rechter niet bevoegd is om van de vorderingen van eiser kennis te nemen.

5.2. Ten overvloede wordt het volgende overwogen. In de detentieregels is een uitgebreide interne klachtenregeling in onder meer 'rules' 84 tot en met 88 opgenomen. Gesteld noch gebleken is dat eiser op basis van die regeling zijn klacht omtrent de miskennis door het Tribunaal van het recht van eiser op vrije communicatie met zijn raadsman als bepaald in 'rule' 67 heeft ingediend. Uit artikel 7 van de Regulations blijkt dat ook een dergelijke klacht ontvankelijk is. De stelling van eiser dat de interne klachtenregeling slechts ziet op klachten van louter huishoudelijke aard gaat niet op. Eiser heeft derhalve nog steeds de mogelijkheid een klacht op grond van de hem ter beschikking staande interne klachtenregeling in te dienen. Daarnaast heeft de advocaat van de Staat ter zitting meegedeeld dat zij van de griffier van het tribunaal heeft vernomen dat mr. Steijnen, als advocaat van eiser in de procedure van eiser bij het EHRM, de toegang tot eiser niet zal worden onthouden en dat hij de mogelijkheid heeft vertrouwelijk met eiser te communiceren.

5.3. Uit het voorgaande volgt dat de president niet bevoegd is van de vordering kennis te nemen, zodat de gevraagde voorzieningen moeten worden geweigerd. Eiser zal, als de in het ongelijk gestelde partij, worden veroordeeld in de kosten van dit geding.

6. De beslissing

De voorzieningenrechter:

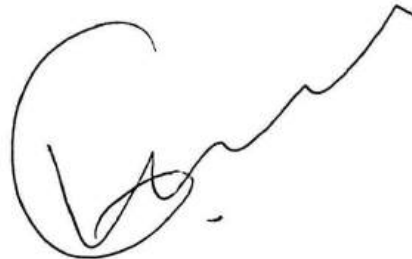
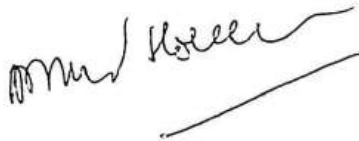
Weigert het gevraagde verstek tegen gedaagde onder 1.

Weigert de gevraagde voorzieningen tegen gedaagde onder 2.

Veroordeelt eiser in de kosten van dit geding, tot dusverre aan de zijde van gedaagden begroot op € 896,36, waarvan € 193,- aan griffierecht.

Dit vonnis is geweest door mr. R.C. Gisolf en uitgesproken ter openbare zitting van 26 februari 2002 in tegenwoordigheid van de griffier.

AH

Uitgegeven voor eerste grosse aan
Mr. A.B.B. Beelaard
benoemd, door mij GRIFFIER van de
Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage
op heden 26 februari 2002

Ths. Widmer

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE
sector civiel recht - voorzieningenrechter

Vonnis in kort geding van 26 februari 2002,
gewezen in de zaak met rolnummer KG 02/105 van:

Slobodan Milošević,
woning te Belgrado (Federale Republiek Joegoslavië),
illegaal verblijvende te Scheveningen, gemeente Den Haag,
eiser,
procureur mr. A.B.B. Beekard,
advocaat mr. E. Olofer, N.M.P. Steijnen te Zeist,

tegen:

1. het Internationaal Tribunaal voor de vervolging van personen aansprakelijk voor ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht op het grondgebied van het voormalig Joegoslavië sedert 1991, in rechte vertegenwoordigd door de griffier, gevestigd te Den Haag, niet verschenen,
2. de Staat der Nederlanden (de Minister van Justitie en de president van de rechtbank te Den Haag), zetelende te 's-Gravenhage,
procureur mr. Cécile M. Bitter,
gedaagden.

Gedaagden worden hierna ook afzonderlijk aangeduid als het Tribunaal en de Staat.

1. Het verloop van het geding

De zitting van 11 februari 2002 heeft eiser geconcludeerd en gevorderd verzoekt instig de gedaagden. Hij heeft verzoekt verzet te verlenen tegen het Tribunaal. De beslissing op dit verzoek is aangehouden om te worden beslist tegelijkertijd met het eindvonnis in dit kort geding. De Staat heeft verzet geverd. Hierin is opgemerkt dat ten behoeve van de Staat is behandeld is dat het Tribunaal mr. Steijnen in verband met de behandeling van de zaak bij het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: ECHR) op dezelfde wijze zal behandelen als is geregeld voor de gedaagden bij de behandeling voor het Tribunaal en dat eiser en mr. Steijnen tevens de wederzijds van de tot zake geldende regelingen dezelfde voorrechten zullen genieten. De wederzijds zijn volgens de Staat de eisen die hierop zijn gericht. De wederzijds hebben de nog gere- en dupliceerd en hebben vonnis gevraagd.

2. Eggen

Op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting van 12 februari 2002 wordt in dit geding van het volgende uitgegaan.

- a. Bij Resolutie 827 van 25 mei 1993 (Tractatenblad 1993, 168) (hierna: resolutie 827) heeft de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties (VN) "acting under Chapter VII of the Charter of the United Nations" (hierna: het Handvest), besloten tot de oprichting van een internationaal tribunaal "for the purpose of prosecution of persons responsible for serious violations of international humanitarian law committed in the territory of the former Yugoslavia since 1991" (hierna: het Tribunaal). In de bijlage bij de resolutie is het Statuut van het Tribunaal (hierna: het Statuut) opgenomen. In artikel 31 van het Statuut is bepaald dat het Tribunaal in 's-Gravenhage is gevestigd.
- b. Artikel 19, tweede lid van het Statuut luidt als volgt.

"The International Tribunal shall have primacy over national courts. At any stage of the procedure, the International Tribunal may formally request national courts to defer to the competence of the International Tribunal in accordance with the present Statute and the Rules of Procedure and Evidence of the International Tribunal."

Artikel 29, eerste lid, van het Statuut luidt als volgt:

"States shall co-operate with the International Tribunal in the investigation and prosecution of persons accused of committing serious violations of international humanitarian law."

Artikel 30 leden 1 en 2 van het Statuut luiden als volgt:

"1. The Convention on the Privileges and Immunities of the United Nations of 11 February 1946 (*Vienna Convention on Privileges and Immunities*) shall apply to the International Tribunal, the judges, the Prosecutor and his staff, and the Registrar and his staff.

2. The judges, the Prosecutor and the Registrar shall enjoy the privileges and immunities, exemptions and facilities accorded to diplomatic envoys, in accordance with international law."

e. In het Immunitatenverdrag is in artikel II section 2 als volgt bepaald:

"Section 2. The United Nations, its property and assets wherever located and by whomsoever held, shall enjoy immunity from every form of legal process except insofar as in any particular case it has expressly waived its immunity (...).

d. De verhouding tussen Nederland –als gastland– en het Tribunaal is vastgelegd in het Verdrag tussen Nederland en de VN van 29 juli 1994 (Trb. 1994, nr. 189) (hierna: de zetelovereenkomst). In de zetelovereenkomst wordt praktische uitvoering gegeven aan enkele in het Statuut opgenomen bepalingen. Nederland heeft door middel van de Wet van 21 april 1994 (Stb. 1994, 308) (hierna: de uitvoeringswet) uitvoering gegeven aan Resolutie 827 en het Statuut.

In artikel 17 van de uitvoeringswet is als volgt bepaald:

"De Nederlandse wet is niet van toepassing op vrijheidsontneming ondergaan op last van het Tribunaal binnen aan het Tribunaal in Nederland ter beschikking staande ruimten."

c. In artikel VIII van de zetelovereenkomst is als volgt bepaald: "The Tribunal, its funds and assets and other property, wherever located and by whomsoever held, shall enjoy immunity from every form of legal process, except insofar as in any particular case the Tribunal has expressly waived its immunity. (...)"

f. Eiser is de voormalige President van de Federale Republiek Joegoslavië.

g. Eiser is op 1 april 2001 in Belgrado aangehouden ter zake zijn vervolging voor strafbare feiten. Eiser is op 29 juni 2001 in verband met een aanhoudingsbevel van het Tribunaal van 22 januari 2001 aan het Tribunaal overgedragen. Eiser is vervolgens in de VN-detentie-eenheid (hierna: de detentie-eenheid) in het Penitentiaal Complex Scheveningen geplaatst. De detentie-eenheid is uitsluitend bestemd voor hechtenis van verdachten die worden vervolgd voor het Tribunaal. Eiser bevindt zich tot op heden in voorlopige hechtenis in de detentie-eenheid.

h. Het regime dat op gedetineerden in de detentie-eenheid van toepassing is is geregeld in "Rules governing the detention of persons awaiting trial or appeal before the tribunal or otherwise detained on the authority of the tribunal ("rules of detention")" (hierna: detentieregels). In "rule" 67 van de detentieregels is onder meer als volgt bepaald:

"Each detainee shall be entitled to communicate fully and without restraint with his defence counsel, with the assistance of an interpreter where necessary. All such correspondence and communications shall be privileged.

(...)

(D) Interviews with legal counsel and interpreters shall be conducted in the night but not within the hearing, either direct or indirect, of the staff of the detention unit."

i. In "rules" 84 tot en met 88 van de detentieregels is een klachtenregeling voor gedetineerden, die zich in de detentie-eenheid bevinden vastgelegd. Die klachtenregeling is nader uitgewerkt in de "Regulations for the establishment of a complaints procedure for detainees (IT/96) Issued by the Registrar April 1995".

j. Bij dagvaarding van 14 augustus 2001 heeft eiser primair gevorderd de Staat (Ministerie van Algemene Zaken en Buitenlandse Zaken) te veroordelen hem onvoorwaardelijk in vrijheid te stellen.

- k. Bij vonnis van 31 augustus 2001 heeft de president van deze rechtbank zich onbevoegd verklaard om van de vordering van eiser kennis te nemen.
- l. Het door eiser tegen het vonnis ingestelde hoger beroep bij het gerechtshof te Den Haag is op verzoek van eiser (op de rol van 17 januari 2002) onbevoegd.
- m. Op 20 december 2001 heeft mr. Steijnen, namens eiser, een klacht bij het EHRM ingediend.
- n. Bij dagvaarding van 25 januari 2002 heeft eiser onder meer het Tribunaal gedagvaard om in kort geding te verschijnen ter zitting van 11 februari 2002. Bij brief van 5 februari 2002 heeft de griffier, namens het Tribunaal, medegedeeld op 11 februari 2002 niet te zullen verschijnen. Het Tribunaal heeft daarbij een beroep gedaan op de aan het Tribunaal toekomende immunitet op grond van artikel VIII van de zeevloerevenkomst.

3. De verstekverlening

In artikel 108 lid 1 van het Handvest is bepaald dat de VN op het grondgebied van elk van haar leden de voorrechten en immuniteten geniet die noodzakelijk zijn voor de uitvoering van haar doelstellingen. In artikel 30 lid 1 van het Statuut, dat deel uitmaakt van resolutie 927, alsmede in artikel IV van de zeevloerevenkomst is het Immunitetenverdrag van toepassing verklaard op het Tribunaal. In artikel II van het Immunitetenverdrag en in artikel VIII van de zeevloerevenkomst is bepaald dat "The United Nations [respectievelijk The Tribunal (...)] shall enjoy immunity from every form of legal process, except insofar as in any particular case it [/has: the United Nations/ respectievelijk the Tribunal] has expressly waived its immunity." Hieruit volgt dat het Tribunaal een beroep op immunitet toekent. Vaststaat immers dat het Tribunaal in de onderhavige zaak geen afstand van die immunitet heeft gedaan. De stelling van eiser dat de immunitet slechts betrekking heeft op bezittingen van het Tribunaal is erjijnt. Uit de opzetting in artikel II van het Immunitetenverdrag en in artikel VIII van de zeevloerevenkomst valt immers niet anders af te leiden dan dat behalve het Tribunaal, ook "its funds, assets or other property" zich op immunitet kunnen beroepen ter zake van welke juridische procedure dan ook. Hieraan staat de verlening van het gevraagde verstek ten aanzien van het Tribunaal in de weg.

4. De vordering, de gronden daarvoor en het verweer

Naar verzoek (zettelijk weergegeven) grinnak gedagden te bevelen binnen 48 uur na betekening van dit vonnis met elkaar in overleg te treden, teneinde een oplossing te vinden waarbij een einde wordt gemaakt aan de schending door het Tribunaal van het recht van eiser op contact met zijn advocaten ("the right to correspond, and consult out of hearing of other persons") in het kader van de door eiser ingediende klacht bij het EHRM.

3. Dezelfde verden eiser gedagde onder 2 te bevelen binnen 48 uur na betekening van dit vonnis bij het Tribunaal rop aan te dringen in overleg te treden, teneinde een oplossing te vinden waarbij een einde wordt gemaakt aan de schending door het Tribunaal van het recht van eiser op contact met zijn advocaten ("the right to correspond, and consult out of hearing of other persons") in het kader van de door eiser ingediende klacht bij het EHRM.

Daaroe voert eiser onder meer het volgende aan.

Het Tribunaal onthoudt eiser zijn recht op onbelemmerde en vertrouwelijke communicatie met zijn advocaten, waaronder mr. Steijnen, in het kader van de door eiser aangelegde procedure bij het EHRM. Hierdoor handelt het Tribunaal in strijd met artikel 6, lid 3 onder b en c van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en in strijd met artikel 14 lid 3 onder b van het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke

rechten (BLPO). Daarnaast handelt het Tribunaal in strijd met artikel 21 lid 4 van het Statuut. Het behoort tot de taak van de Nederlandse rechter om te toetsen of het Tribunaal zich houdt aan haar voorschriften waarin de bescherming van de rechten van de verdachte zijn vastgelegd. Uit artikel 1 EVRM en uit artikel VI lid 2 van de zetoevereenkomst volgt immers dat volledige handhaving van de Nederlandse jurisdictie regel is en dat de Nederlandse staat verantwoordelijk is voor bescherming van de rechten van de mens op haar grondgebied. Uit artikel 13 EVRM volgt dat ook de Nederlandse rechter de taak heeft alles in het werk te stellen om schending van mensenrechten (door het Tribunaal) tegen te gaan. Het Tribunaal kan die taak niet van de Nederlandse staat overnemen.

De Staat voert gemotiveerd verweer dat hierna voorzover nodig, zal worden besproken.

5. De beoordeling van het geschil

5.1. Vooropgesteld wordt dat Nederland zijn rechtsmacht om kennis te nemen van vorderingen omtrent het ondergaan van vrijheidsbeneming op last van het Tribunaal binnen aan het Tribunaal in Nederland ter beschikking staande ruimten uitdrukkelijk heeft overgedragen aan het Tribunaal, en dat de Nederlandse wet niet van toepassing is. Een en ander volgt uit artikel VI en artikel XX van de zetoevereenkomst, alsmede uit artikel 17 van de uitvoeringswet. Daarnaast bepaalt artikel 9 lid 2 van het Statuut met betrekking tot de rechtsmacht van het Tribunaal dat het primaat op het gebied van de rechtspraak boven nationale rechterlijke instanties bij het Tribunaal ligt. Voorts is in artikel 29 lid 1 van het Statuut de verplichting van staten neergelegd om mee te werken aan de vervolging door het Tribunaal van verdachten, zoals eiser is in dit geval. Uit artikel 103 van het Handvest ten slotte volgt dat de regelgeving krachtens het Handvest en mitsdien die van de Veiligheidsraad prevaleert boven elke andere regelgeving. Deze bepalingen brengen mee dat de Nederlandse staat geen bemoeienis heeft met de vrijheidsbeneming van eiser door het Tribunaal. Hetzelfde geldt voor de Nederlandse rechter in het algemeen en dus ook voor de president van de rechtbank te Den Haag. De Nederlandse rechter is immers aan voornoemde regelingen gebonden. Dit leidt tot de conclusie dat de Nederlandse rechter niet bevoegd is om van de verderingen van eiser kennis te nemen.

5.2. Ten overvloede wordt het volgende overwogen. In de detentieregels is een uitgebreide interne klachtenregeling in onder meer 'rules' 84 tot en met 88 opgenomen. Gesteld noch gebleken is dat eiser op basis van die regeling zijn klacht omtrent de miskennis door het Tribunaal van het recht van eiser op vrije communicatie met zijn raadsman als bepaald in 'rule' 67 heeft ingediend. Uit artikel 7 van de Regulations blijkt dat ook een dergelijke klacht ontvankelijk is. De stelling van eiser dat de interne klachtenregeling slechts ziet op klachten van louter huishoudelijke aard gaat niet op. Eiser heeft derhalve nog steeds de mogelijkheid een klacht op grond van de hem ter beschikking staande interne klachtenregeling in te dienen. Daarnaast heeft de advocaat van de Staat ter zitting meegedeeld dat zij van de griffier van het tribunaal heeft vernomen dat mr. Steijnen, als advocaat van eiser in de procedure van eiser bij het EHRM, de toegang tot eiser niet zal worden onthouden en dat hij de mogelijkheid heeft vertrouwelijk met eiser te communiceren.

5.3. Uit het voorgaande volgt dat de president niet bevoegd is van de vordering kennis te nemen, zodat de gevraagde voorzieningen moeten worden geweigerd. Eiser zal, als de in het ongelijk gestelde partij, worden veroordeeld in de kosten van dit geding.

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the Former
Yugoslavia

Registry

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yougoslavie

Greff

14 February 2002

Dear Mr. Steijnen,

I refer to your letter of 13 February 2002, in which you allege that you did not receive a letter from the International Tribunal dated 31 January 2002 in relation to your communication privileges.

The letter was sent to your office by facsimile and mail, with attachments. However, it appears that the facsimile letter indicated by your letter of 13 February 2002 is different. In order to ensure that there are no such communication deficiencies in the future, could you kindly confirm whether the following contact number, as stated on your latest correspondence, is correct: (Fax) +20 69 57 830. In this regard, I would also like to note that correspondence regarding detainees and detention matters should be addressed to the facsimile number of the Judicial Services Section (+31 70 512 8637) and not the facsimile of the Press and Information Services (+31 70 512 5355).

A copy of the letter of the Registrar dated 31 January 2002 is attached, and should your office equipment encounter any difficulties with the transmission of this correspondence, please do not hesitate to contact me.

Yours sincerely,

Christian Rohde
Legal Officer

Mr. N. M. P. Steijnen
Attorney-at-law
Per facsimile: +20 69 57 830

XXXXXXXXXX
030-6956867

Fam. van Luttikhuisen
Koudebergweg 65
7351 WJ Hoenderloo

16 februari 2002

Beste Alie,

De avond in Krassapolski is een groot succes geweest, er was bast een grote opkomst en ik denk dat die brieven zeker geholpen hebben! Ter zolt van rekening moeten we het van eigen bronnen hebben, want anders komen de mensen niet. De gewone pers laat het heel tal niet weten.

Voor zover ik van Roza weet zijn alle kranten die bij ons terecht zijn gekomen verspreid, en die lui bij het tribunaal hebben ze nu nu ook. Dat zal eraan meehelpen en hun zogenaamde 'betrouwbare' leage bij de burea lijke pers te onderbreven!

Dat dat betreft heeft Milosevic toch al fantastisch werk gedaan! Op zijn eentje heeft hij de vraag of het tribunaal wel deugt volledig terug op de agenda gebracht. Voor die tijd vond iedereen in burgerlijk-juridie die krant het tribunaal onomstreden. Maar nu zit de twijfel er ook bij hen diep in. Daar zal de krant nog eens wat aan kunnen toevoegen!

Just deze dagen zet Milosevic het hele tribunaal en de MVO voordurend voor schut. Hij doet het werkelijk fantastisch, ze zijn echt niet tegen hem opgewa- sen! Voor mij is het dan ook geneten om te zien hoe hij gehakt maakt van dit zogenaamde tribunaal en deze zogenaamde aanklachten. En je kan aan hem zien dat hij weet dat hij de waarheid en de geschiedenis aan zijn kant heeft staan!

Intussen is ook het kortig geding geweest dat ik voor Milosevic heb gedaan. Dat heeft al succes opgeleverd voordat het er was, want tevoren heeft het tribunaal me al een brief gestuurd dat ik Milosevic mag bezoeken en ongestoord met hem te spreken, als was ik zijn advocaat voor het tribunaal!

MAAR: wel met adders onder het gras! Ten eerste geldt het alleen voor mij, en niet voor mijn collega--s van het comité voor verdediging van Slobodan Milose- vic; ten tweede willen ze het aantal keren dat ik mag komen sterk beperken en ten derde stellen ze voorwaarden aan hoe ik me moet gedragen (met de kans dat elke keer dat ik het tribunaal een marionetten-tribunaal noem, bijvoorbeeld, dit recht me weer wordt afgenomen. Natuurlijk is dat onaanvaardbaar, ik ga dus door met het proces en heb de rechter dus toch om een uitspraak gevraagd.

Maar in ieder geval kan ik binnekort dus vertrouwelijk met hem praten. En dat is dan de eerste keer dat hij dat kan met een advocaat. Ik kan het nu zo goed mogelijk bijstaan met dingen die hij anders niet kan zeggen. Hij heeft anders wel wat afgelogen over zogen amde --t. gelmatige kortingen die hij met rechts- adviseurs zou hebben, want, zo liegt de pers, 'dat kan je wel zien aan de ma- nieren dat hij zich verdedigt'! Zo van: hij krijgt toch maar alle kansen voor zijn verdediging! Allemaal leugens: zoals hij ook zelf gezegd heeft: de

aanklaagster heeft een geweldig apparaat en miljoenen guldens, en ik heb alleen maar een cel en een telefoon. Hij heeft het allemaal zelf uit ^Belgrado bij elkaar gebeld, dat materiaal dat hij laat zien over de NAVO-slachtpartijen en de andere beelden. Ook de Joegoslavische advocaten worden zoveel mogelijk geschermd en maar mondjesmaat toegelaten.

Alles wat hij nu de wereldopinie voertover, het is voornamelijk ZIJN werk dat het zover is gekomen!

En we ondersteunen hem waar we kunnen !

doe de groeten aan Henk van

Nico

antifascistische oud verzetsstrijders nederland

bond van anti fascisten

Koudebergweg 55
7351 TJ Hoenderloo
Tel. 055-3781258
b.g.g. 026-4951058

Helene en Nico,
Pr. Margrietlaan 114,
3708 ZH ZEIST.

Hoenderloo, 15 febr. 2002,

Beste Helena en Nico,

Gefeliciteerd dat je bereikt hebt dat je bij Milosevic mag. Zo'n griet bij NOVA geloof ik, gaf een uitvoerige karakter beschrijving van Milosevic. Is dat ook al een misdaad tegen de menselijkheid, zijn karakter? Dan ken ik er nog heel veel. Ze zijn woest door zijn verdediging. Jammer dat niet iedereen, of bijna niemand, het echt kan volgen. Is er geen mogelijkheid om zijn gehele verweer op papier te krijgen, in het Nederlands? Of doen ze dat in Joegoslavië? Denk eens aan de boeken over Dimitrov. Nu nog grijpen de mensen, ook de jongeren daarna. Hij spreekt servies (zegt men). Roza kan dat misschien wel vertalen. Een eenvoudige brochure zouden wij misschien wel uit kunnen geven. Eerst eens van een aantal zittingen. De opmaak en derg. kunnen we wel voor elkaar krijgen. Later kunnen we dan misschien wel een en ander inkorten en samenvoegen. Hij liet allerlei foto's zien, ook daar is natuurlijk wel belangstelling voor. Dat is tegenwoordig met de computer wel goedkoop te doen, om b.v. mapjes te maken, apart bij de tekst en dan verwijzen naar de tekst.

Denk er eens over, misschien ziet Varkensvisser er een gat in. Het moet toch als een dokument tegen al die leugens nagelaten worden. Zorg jij voor de volgende krant weer voor een artikel(tje), begin maart?

Ik heb de gebruikte foto's teruggestuurd naar het Tribunaal. Stuur je nog eens een krabbeltje? Hartelijke groeten van ons beiden. Is hij nog wel te genieten, Helena?, of krijgt hij ook machtswellust?

Alit

VOORZIENINGENRECHTER RECHTBANK DEN HAAG

12 februari 2002 om 13.30 uur

Staat der Nederlanden/Slobodan Milosevic

Pleitnota mr. Cécile M. Bitter

1 Feiten / achtergronden

Bij brief van 3 augustus 2001 sommeerde mr. Steijnen namens eiser de Ministers van Algemene Zaken en van Buitenlandse Zaken, om het daarheen te geleiden dat eiser terstond en onvoorwaardelijk zou worden vrijgelaten. Daarop is aan eiser geantwoord dat hij is onderworpen aan de jurisdictie van het Joegoslavië-tribunaal en dat de Staat der Nederlanden ingevolge verdragsrechtelijke verplichtingen gehouden is volledige medewerking aan het tribunaal te geven. Er is geen gevolg gegeven aan de sommatie. Vervolgens heeft eiser een kort geding tegen de Staat der Nederlanden aangespannen, waarin hij onder meer onmiddellijke invrijheidstelling heeft gevorderd. De vordering was mede gebaseerd op de stelling dat het tribunaal zou zijn opgericht in strijd met fundamentele rechtsbeginselen en dat eiser geen eerlijk proces voor een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie te wachten zou staan. De president heeft zich bij vonnis van 31 augustus 2001 onbevoegd verklaard van de vorderingen kennis te nemen.

Zowel het vonnis als de pleitnotities die de Staat in dat kort geding heeft gehanteerd zijn in het geding gebracht (prods. 1 en 2).

Van dat vonnis heeft eiser geappelleerd. De appèlprocedure is evenwel op de rol van het hof van 17 januari 2002 op verzoek van eiser geroyeerd.

Bij brief van 29 oktober 2001 is de Minister van Algemene Zaken opnieuw gesommeerd. In deze sommatie werd ook de president van de rechtbank Den Haag betrokken. Eiser klaagt er opnieuw over dat zijn mensenrechten door het tribunaal worden geschonden en hij stelt dat de Staat dergelijke schendingen op zijn grondgebied niet mag tolereren en gehouden is daartegen op te treden. Eiser klaagt opnieuw over zijn detentie, die in strijd zou zijn met art. 5, vierde lid EVRM. De president van de rechtbank zou door zich onbevoegd te verklaren art. 13 EVRM hebben geschonden. De sommatie strekt ertoe dat de Minister van Algemene Zaken

en de president van de rechtbank met elkaar en met het tribunaal gaan overleggen met als doel de rechten van eiser die uit art. 5, vierde lid EVRM voortvloeien te waarborgen.

Op deze sommatie is opnieuw geantwoord dat eiser is onderworpen aan de jurisdictie van het Joegoslavië-tribunaal en dat de Staat der Nederlanden gehouden is zijn volledige medewerking aan het tribunaal te geven. Daarbij is verwezen naar het vonnis van 31 augustus 2001. Verder is, zoals ook al in het kort geding was gebeurd, gewezen op Rule 65 van de Rules of procedure and evidence van het tribunaal, die een regeling geeft voor (de beoordeling van verzoeken tot) voorlopige invrijheidstelling van verdachten. Kennelijk heeft eiser nadien het tribunaal gesommeerd en daarop geen bevredigende reactie gekregen. Op 25 januari 2002 heeft eiser de Staat en het Joegoslavië-tribunaal in kort geding gedagvaard, met een vordering die ertoe strekt dat eiser 'vrij verkeer' met zijn advocaten krijgt ten behoeve van de behandeling van een klacht die hij eind december 2001 bij het Europese Hof voor de rechten van de mens heeft ingediend.

Overigens heeft het tribunaal de Staat laten weten dat het heeft besloten - en dat op 31 januari 2001 schriftelijk aan mr. Steijnen heeft laten weten - mr. Steijnen met het oog op de behandeling van de klacht bij het Europese Hof toegang tot eiser te verlenen op gelijke voet als een raadsman toegang tot een verdachte wordt verleend die de verdediging voor die verdachte bij het tribunaal voert, dat wil zeggen met de mogelijkheid van vertrouwelijk contact.

2 Immuniteit van het tribunaal

Het tribunaal heeft laten weten niet in kort geding te zullen verschijnen en er daarbij op gewezen dat het immuniteit toekomt, mede met verwijzing naar art. VIII van de zogenaamde Zetelovereenkomst die de Staat met de Verenigde Naties heeft gesloten over de vestiging van het tribunaal op Nederlands grondgebied (Trb. 1994, 189) (**prod. 3**). Het tribunaal wijst tegelijkertijd op de verplichting van de Staat, zoals vastgelegd in onderdeel 34, art. IX van het verdrag dat de privileges en immuniteiten van de Verenigde Naties regelt en dat lidstaten verplicht om de bepalingen van dat verdrag na te leven (Verdrag van 13 februari 1946) (verder: het Immunitetenverdrag).

Alle regelgeving van en voor het tribunaal, alsmede zijn rechtspraak is ook te vinden op de website van de Verenigde Naties: www.un.org.

Tegen die achtergrond wil de Staat, overigens in het kort, toelichten waarom het tribunaal immuniteit toekomt terzake van de vordering van eiser tegen het tribunaal. Dat heeft overigens onmiskenbaar gevolgen voor de beoordeling van de vorderingen tegen de Staat, zoals nog zal worden toegelicht.

Art. 105 van het VN-handvest bepaalt dat de Verenigde Naties op het grondgebied van elk van haar leden de voorrechten en immuniteiten geniet die noodzakelijk zijn voor de verwezenlijking van haar doelstellingen.

worden gesteld (verhuurd), welke ruimte onderdeel zal uitmaken van de gebouwelijke voorzieningen van het Tribunaal, waarop de regels inzake bescherming, voorrechten en immuniteiten van de met de VN te sluiten Zetelovereenkomst van toepassing zullen zijn. *Dit impliceert dat het Tribunaal verantwoordelijk is voor de rechtmatigheid van de detentie, voor de wijze van tenuitvoerlegging daarvan, voor de bewaking en bejegening van de gedetineerden in die ruimte en voor het op hen toepasselijke regime. Geschillen of klachten daaromtrent kunnen dan ook niet aan de Nederlandse rechter worden voorgelegd en door deze behandeld, maar alleen door het Tribunaal of door instanties die het Tribunaal in zijn procedureregels heeft aangewezen.*"

De Nederlandse rechter heeft dus geen rechtsmacht ten aanzien van vorderingen tot beëindiging van vrijheidsbeneming - of vorderingen die in het verlengde daarvan samenhangen met het detentieregime - van verdachten die door het tribunaal worden vervolgd en die met het oog daarop in Nederland worden gedetineerd in ruimten die aan het tribunaal ter beschikking staan.

Vgl. tot slot nog Hand. TK 57- 4234, l.k.:

"Zo zou kunnen worden gezegd dat de Nederlandse wet niet van toepassing is op vrijheidsbeneming, ondergaan op last van het tribunaal binnen aan het tribunaal in Nederland ter beschikking staande ruimten. In dat geval erkennen wij in onze wetgeving dat het tribunaal die mogelijkheid heeft binnen de Nederlandse rechtsorde. De Nederlandse rechtsorde stelt zich "het tribunaal respecterend op."

Dat de Nederlandse rechter geen rechtsmacht heeft ten aanzien van dit soort vorderingen is ten aanzien van vrijheidsbeneming in het algemeen ook al overwogen in het vonnis van 31 augustus 2001. Het is voor een specifiek aspect van de vrijheidsbeneming, namelijk het regime dat op de gedetineerde van toepassing is, niet anders.

In het vonnis van 31 augustus 2001 heeft de president daarnaast overwogen dat rechtsmacht ontbreekt ten aanzien van de subsidiaire vordering, die ertoe strekte dat de Staat zou gaan overleggen met het tribunaal teneinde invrijheidstelling te bewerkstelligen. De subsidiaire vordering kwam volgens de president in wezen - indirect - op hetzelfde neer als de primaire vordering, nl. invrijheidstelling. De vorderingen in het kort geding van vandaag strekken er opnieuw toe dat de Staat met het tribunaal gaat overleggen en komen er in wezen evenzeer - indirect - op neer dat eiser 'vrij verkeer' wordt toegestaan met de advocaten die zijn klacht in Straatsburg behandelen. Ook ten aanzien van die vorderingen ontbreekt dus, in lijn met het vonnis van 31 augustus 2001, rechtsmacht.

Zou op zichzelf wel bevoegdheid van de Nederlandse rechter ten aanzien van deze vorderingen tegen de Staat moeten worden aangenomen, dan moeten die vorderingen in elk geval worden afgewezen. Dat wordt hierna, in onderdeel 5, nader toegelicht.

4 Vordering tegen president van de rechtbank Den Haag

Blijkens de dagvaarding richt de vordering zich mede tegen de president van de rechtbank Den Haag, kennelijk vanwege diens vonnis van 31 augustus 2001. Naar de Staat begrijpt baseert eiser zijn vordering voorzover die tegen de president van de rechtbank is gericht op onrechtmatige rechtspraak.

Voor zover eiser grieven tegen het vonnis van 31 augustus 2001 heeft, moet hij die in het kader van een appèlprocedure formuleren en aan het hof voorleggen. Hij kan die grieven niet in de vorm van een vordering uit onrechtmatige daad tegen de Staat richten. Het is vaste jurisprudentie van de Hoge Raad dat het onverenigbaar is met het gesloten stelsel van rechtsmiddelen dat de juistheid van een rechterlijke beslissing langs de weg van een vordering uit onrechtmatige daad ter discussie wordt gesteld. Een eventuele onjuiste beslissing dient te worden geredresseerd door de aanwending van een gewoon of buitengewoon rechtsmiddel.

Zie onder meer HR 4 mei 1990, NJ 1990, 677 m.nt. P.A.S:

“Het gesloten stelsel van in de wet geregelde rechtsmiddelen brengt, afgezien van het zeldzame en hier niet aan de orde zijnde geval van het geheel ontbreken van rechtskracht, mede dat een onjuiste rechterlijke uitspraak – waarvan hier overigens geen sprake is – niet anders dan door het aanwenden van een rechtsmiddel kan worden aangetast en dat ook indien, zoals hier ten aanzien van de beschikking van de kantonrechter het geval is, geen rechtsmiddel beschikbaar is, de uitspraak tussen partijen rechtskracht heeft (HR 27 januari 1989, NJ 1989, 588).”

Zie verder onder meer:

HR 3 december 1971, NJ 1972, 137 m.nt. GJS
HR 7 maart 1978, NJ 1979, 204 m.nt. MS
HR 26 februari 1988, NJ 1989, 2 m.nt. WHH
HR1 februari 1991, NJ 1991, 413 m.nt. ThWvV
HR 8 januari 1993, NJ 1993, 558 m.nt. HJS

Eiser heeft aanvankelijk appèl ingesteld tegen het vonnis van 31 augustus 2001, maar dat appèl is op zijn verzoek ter rolle van het hof van 17 januari 2002 geroyeerd. Hij kan niet alsnog via een actie uit onrechtmatige daad grieven tegen het vonnis richten. De vordering die is gericht tegen de president van de rechtbank Den Haag, en waarvan de gronden in feite grieven zijn tegen het vonnis van 31 augustus 2001, moet hierop afstuiten.

Overigens is ook aan de materiële criteria voor onrechtmatige rechtspraak niet voldaan; er zou sprake moeten zijn van veronachtzaming van fundamentele rechtsbeginselen, zodanig dat van een eerlijke en onpartijdige behandeling van de zaak niet meer kan worden gesproken. In de dagvaarding is zelfs niet gesteld dat dat het geval zou zijn geweest. Dat is een volgend beletsel voor toewijzing.

Het valt verder niet in te zien op welke taak of bevoegdheid van de president een toewijzing van de vordering het oog zou kunnen hebben. Ook dat staat aan toewijzing in de weg.

5 Het tribunaal en de mensenrechten; verhouding met het EVRM

Eiser betoogt dat zijn vorderingen tegen de Staat op grond van art. 1 EVRM zouden moeten worden gehonoreerd. De Staat is immers op grond van art. 1 EVRM gehouden de rechten en vrijheden van de eerste titel van het EVRM te verzekeren; meer in het bijzonder heeft eiser in dit geval de rechten van art. 6, derde lid, onder c EVRM op het oog.

In zijn pleitnotities voor het kort geding van 23 augustus 2001 heeft de Staat uitvoerig zijn verhouding tot het tribunaal mede in het licht van het EVRM toegelicht. Daarnaast wordt in eerste instantie verwezen. In de pleitnotities is ook toegelicht dat uit art. 103 van het VN-handvest volgt dat verplichtingen krachtens het Handvest prevaleren boven andere internationaal-rechtelijke verplichtingen.

Zie voor vindplaatsen pag. 7 en 8 van de pleitnotities, waar wordt verwezen naar literatuur (Bruno Simma), een tussenuitspraak van het Internationaal Gerechtshof in de Lockerbie-zaak, en uitspraken van de toenmalige Minister van Buitenlandse Zaken in de Tweede Kamer.

Er is daarmee geen conflict van plichten die uit verschillende internationale voorschriften voortvloeien. Dat staat voorop.

Er is dus ook geen conflict van plichten in verband met het EVRM. Zoals de Staat daarnaast ook in het kort geding van 23 augustus 2001 naar voren heeft gebracht, ontstaat er ook bij het ontbreken van een voorrangsbepaling als artikel 103 Handvest geen conflict van plichten voor partijen die zijn aangesloten bij het EVRM en daarnaast gehouden zijn uitvoeringshandelingen te verrichten in opdracht van een internationale organisatie waaraan zij een deel van hun bevoegdheden hebben overgedragen, indien de mensenrechten door die organisatie op vergelijkbare wijze als in het EVRM worden gewaarborgd. Als daarvan sprake is hoeft niet van geval tot geval te worden beoordeeld of de internationale organisatie mensenrechten schendt, exceptionele gevallen wellicht daargelaten.

De Staat heeft daarvoor verwezen naar een uitspraak van de Europese Commissie voor de rechten van de mens van 9 februari 1990, D.R. 64, pag. 138 e.v., waarvan de strekking is dat het in tegenspraak zou zijn met de overdracht van bevoegdheden aan een internationale organisatie als de lidstaten verantwoordelijk zouden blijven voor een toetsing, in ieder concreet geval, aan de vraag of – in dat geval – art. 6 van de Conventie in de onderliggende procedures bij die internationale organisatie zijn gerespecteerd.

Die uitspraak is bevestigd door het Europese Hof in vergelijkbare kwesties, in elk geval in twee uitspraken van het Europese Hof van 18 februari 1999 (vindplaats in de pleitnotities van 23 augustus 2001, pag. 10, zie ook nog daar genoemde literatuur).

In de pleitnotities is in verband daarmee concreet toegelicht dat uit de regelgeving van het tribunaal voldoende garanties kunnen worden afgeleid voor de eerlijkheid van het proces, garanties die voortvloeien uit art. 14 IVBPR en art. 6 EVRM. Uit de rechtspraak die is genoemd volgt bovendien dat het tribunaal in het kader van klachten over eventuele schendingen zelfs expliciet aansluiting zoekt bij de rechtspraak van het EHRM.

Zie bijvoorbeeld:

Prosecutor v Tadic, Case No. IT-94-I-T, T.Ch., 10 August 1995, I ICTY JR 63, bekrachtigd door Appeals Chamber, Case No. IT-94-I-AR72, 2 October 1995, I ICTY JR 353

Prosecutor v Delalic et al, IT-96-21-T

Zie ook de uitspraak van het Europese Hof voor de rechten van de mens van 4 mei 2000 (Naletilic/Kroatië, appl. no. 51891/99), (NJCM-bulletin jrg. 26 (2001), nr. 1, p. 50 e.v.) waarin het hof uitdrukkelijk overweegt dat het tribunaal alle noodzakelijke garanties biedt, inclusief die van onafhankelijkheid en onpartijdigheid.

Die noodzakelijke garanties zien ook op de detentiesituatie. Een specifieke toetsing daarvan is dus niet meer aan de orde. Niettemin nog kort het volgende daarover. De bescherming van de gedetineerde wordt in de regelgeving van het tribunaal op vergelijkbare wijze vorm gegeven als de wijze waarop de bescherming wordt vorm gegeven die op grond van art. 5 EVRM aan een gedetineerde toekomt. Voor het regime dat op gedetineerden van toepassing is zijn de zogenaamde Detention Rules van belang (**prod. 4**), met regels voor onder meer de contacten van de gedetineerde met de buitenwereld, waaronder contacten met zijn raadsman. Het "vrije verkeer" tussen raadsman en verdachte, welk recht een verdachte in het kader van het EVRM ontleent aan artikel 6, lid 3 onder c en in het kader van het IVBPR in gelijke zin aan artikel 14 lid 3, onder b, is nader uitgewerkt in Rule 67. }

De Detentieregels kennen een specifieke klachtenregeling (Rules 84 tot 88), die vergelijkbaar is met de structuur van het beklag voor gedetineerden in Nederland.

Zie daarover ook:

P.A.M. Mevis, Detentieregels Joegoslavië-tribunaal, in: Sancties 1994, pag. 286 e.v.

Gedetineerden hebben de mogelijkheid klachten ter zake hun bejegening en het regime in te dienen bij het hoofd van de inrichting. Tegen onbevredigende reacties staat beroep open op de griffier van het tribunaal, die beoordeelt of hij op het beroep zal beslissen of dat de president van het tribunaal dat moet doen. De klachtregeling is verder uitgewerkt in een specifieke klachtregeling van de griffier (**prod. 5**). Daarin is onder meer ook vastgelegd op welke beroepen de griffier beslist en op welke beroepen de president. De griffier beslist op beroepen die algemene en administratieve zaken betreffen. De president beslist op beroepen waarin wordt geklaagd over schending van een recht van de individuele gedetineerde. De klager kan zich bij de griffier weer beklagen over de beslissing om het beroep door de griffier te laten behandelen of door de president. Hij kan de griffier dan ook vragen zijn beroep aan de president voor te leggen. Uiteindelijk beslist de president. Gedetineerden kunnen overigens ook hun beklag doen bij zgn. inspecteurs; in dit geval het Internationale Rode Kruis. }

In zijn algemeenheid kan gelet op deze waarborgen niet worden volgehouden dat de omstandigheden waaronder verdachten die zich op basis van een bevel voorlopige hechtenis van het tribunaal in het cellencomplex van het tribunaal bevinden, worden gedetineerd in strijd met hun fundamentele rechten en dat zij niet in de gelegenheid zouden zijn hun klachten aan een onafhankelijke rechter voor te leggen. Dat is voor eiser niet anders.

In deze situatie is er voor een individuele toetsing door de Staat, van geval tot geval, van de vraag of het tribunaal mensenrechten schendt geen plaats meer, zoals hiervoor en ook al in de pleitnotities voor het kort geding van 23 augustus 2001, is toegelicht. Dat is wellicht anders in zeer extreme omstandigheden. Dat daarvan sprake zou zijn, is in het geheel niet gebleken. De vorderingen moeten daarom worden afgewezen.

Niettemin wil de Staat nog kort, en geheel ten overvloede, iets naar voren brengen over de concrete klacht.

6 'Vrij verkeer' raadsman/gedetineerde

Eiser legt aan zijn vordering ten grondslag dat zijn fundamentele rechten zouden worden geschonden doordat het tribunaal hem geen "vrij verkeer" toestaat met zijn raadslieden in verband met de klacht die hij in de loop van december 2001 bij het Europese Hof heeft ingediend.

Daarbij moet uiteraard voorop staan dat het tribunaal mr. Steijnen toegang tot eiser heeft toegestaan met het oog op de behandeling van zijn klacht bij het Europese Hof, als was mr. Steijnen eisers raadsman in de strafvervolging voor het tribunaal. Dat wil zeggen dat zij in het kader van de behandeling van deze klacht vertrouwelijk met elkaar kunnen communiceren, zonder dat met hun gesprekken – telefonisch of in de bezoekeruimte van de detentieruimte – wordt meegeluisterd en zonder dat post wordt gelezen. Kennelijk wil eiser die privileges ook voor zeven andere advocaten verkrijgen. Het is onduidelijk of hij daarvoor de specifieke klachtenregeling zoals die hiervoor is toegelicht heeft gevolgd; enige aanwijzing daarvoor ontbreekt.

Hoe dat ook zij, de Staat gaat kort op deze wens in. Eiser beroept zich op art. 3, eerste en tweede lid van het Europese Verdrag aangaande de personen die deelnemen aan procedures voor de Europese Commissie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Daarin staat, voorzover hier van belang, overigens niet meer dan dat een klager het recht heeft om te corresponderen en buiten gehoorsafstand van anderen een gekwalificeerde advocaat te consulteren. Het tribunaal is niet bij het Verdrag aangesloten en het valt niet in te zien hoe het de Staat zou kunnen worden verweten dat het tribunaal zich niet aan deze Verdragsbepaling zou houden. Hoe dat ook zij, er is zonder meer aan voldaan nu het eiser is toegestaan mr. Steijnen met het oog op zijn klacht bij het Europese Hof te consulteren, waarbij mr. Steijnen dezelfde privileges krijgt als een advocaat die de verdediging van een verdachte voor het tribunaal op zich heeft genomen. Dat betekent onder meer dat zij buiten gehoorsafstand van anderen met elkaar kunnen communiceren.

Eiser verwijst in de dagvaarding verder naar art. 6, derde lid onder c, EVRM, welk artikel voorziet in "vrij verkeer" tussen verdachte en raadsman in het kader van de strafvervolging. Dat artikel is dus niet rechtstreeks van toepassing op een klachtenprocedure bij het Europese Hof.

Zou er al aanleiding zijn voor toepassing naar analogie, dan meent de Staat dat de bepaling niet wordt geschonden, net zo min als het vergelijkbare art. 14 IVBPR. Art. 14, lid 3, onder b van het IVBPR kent de verdachte het recht toe om zich tijdens de voorbereiding van zijn verdediging met een raadsman te verstaan. Art. 6 EVRM noemt dat recht niet uitdrukkelijk, maar de bepaling pleegt in gelijke zin te worden uitgelegd.

Zie:
EHRM 20 november 1991, NJ 1994, 88, par. 48

Het gaat hier echter niet om een absoluut recht. Het recht is onderworpen aan beperkingen, die onder meer kunnen worden ingegeven door de orde en veiligheid in de inrichting. Zo is in

de rechtspraak uitgemaakt dat auditief toezicht op het overleg tussen de gedetineerde verdachte en zijn raadsman niet is toegestaan, maar visueel toezicht wel.

EHRM 28 november 1991, NJ 1994, 88 en
HR 21 april 1995, NJ 1996, 39

Het is algemeen aanvaard dat ook voorschriften mogen worden gesteld ten aanzien van bezoektijden e.d.

Het valt niet in te zien waarom ten aanzien van het aantal raadslieden dat hun cliënt mag bezoeken geen beperkingen zouden mogen worden opgelegd, in die zin dat aan één raadsman "vrij verkeer" wordt toegestaan. Een flagrante schending van art. 6, derde lid, onder c, EVRM of artikel 14, lid 3, onder b, IVBPR levert zo'n beperking zeker niet op. Overigens is in art. 3, eerste en tweede lid van het Europese verdrag aangaande de personen die deelnemen aan procedures aan de Europese Commissie en het Europese Hof ook slechts sprake van contact met "a lawyer" - dat is er één. Dat contact wordt door het tribunaal niet belemmerd: eiser kan immers op gelijke wijze met mr. Steijnen communiceren over zijn klacht bij het Europese Hof als hij zou kunnen communiceren met een raadsman die zijn verdediging voor het tribunaal zou voeren. Het valt niet in te zien waarom mr. Steijnen niet ook namens de andere advocaten die de klacht kennelijk mede voor eiser moeten behandelen contact met eiser zou kunnen onderhouden.

De Staat ziet geen enkele aanleiding voor enige bemoeienis van zijn kant ten opzichte van het tribunaal, als daartoe gelet op zijn juridische verhouding tot het tribunaal al ruimte zou bestaan. Dat laatste is hiervoor gemotiveerd betwist.

7 Conclusie

De conclusie strekt primair tot onbevoegdverklaring, subsidiair tot weigering van de gevraagde voorzieningen. Met veroordeling van eiser in de kosten van de procedure.

behandeld door	mr. Cécile M. Bitter
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	070-5153913
fax	070-5153114
e-mail	cm.blitter@prdf.nl
zaaknummer	1567314

antifascistische oud verzetsstrijders nederland

bond van anti fascisten

Koudebergweg 55
7351 TJ Hoenderloo
Tel. 055-3781258
b.g.g. 026-4951058

Mr. N.M.P. Steijnen,
COUWENHOVEN 52-05,
3703 ER ZEIST.

Hoenderloo, 11 febr. 2002,

Beste Nico,

Ik heb 70 brieven weggestuurd, meeste omgeving Den Haag, ook veel naar Amsterdam. Zaterdag heb ik Monica gebeld om te vragen of het wel Dinsdag was. In het vieze stukje dat ik insluit stond Woensdag. De hele morgen was haar telefoon bezet. Omstreeks 10 uur was er een antwoord apparaat. Daar sprak ik mijn vraag in. Om elf uur probeerde ik het nog eens. Toen kwam Monica. Ik zei: "Je hebt mijn vraag zeker al gehoord op je antwoord apparaat." Zij zegt: "We hebben helemaal geen antwoord-apparaat". Daaraan zal de BVD dan wel gehangen hebben. Ik heb al de mensen weer een brief geschreven en van Krasnapolski om 8 uur opgegeven.

Als je deze brief leest weet je al of dat een succes was.

Ik vind het eigenlijk toch wel positief, die actie van die fascistten. Jammer van het niet-verspreiden van de kranten. Ik was er al bang voor. Zulke dingen schrijf ik altijd over. Maar als er veel mensen bij betrokken zijn loopt het altijd fout. Vele telefoons worden afgeluisterd. Na 11 september werd Adriaan vanuit Portugal afgeluisterd, en mensen waar hij naar toe belde, ook.

De kranten ben ik in ieder geval bijna kwijt. 100 heb ik naar Roza gestuurd, nog eens 150 in pakjes en pakken. Ze zullen wel weggkomen. Vandaag komen de 3 kranten die jij opgaf bij het Tribunaal aan. Ik vond het beter om ze nog niet wakker te maken, maar het heeft niet geholpen. Bert Prinsen wll morgen toch voor het Tribunaal gaan verspreiden. Hij is nu nog een bord aan het schilderen om op zijn fiets te doen. Al eerder namen ze een bord van hem in beslag. Bij het Tribunaal.

Gaan jullie nog actie voeren tegen het congresgebouw? Dat wil ik graag weten, dan kan ik in de maart-krant daarover schrijven. Misschien kan jij daarin ook wat publiceren over het proces. De mensen waren positief over jou artikel in de dec. krant.

Hierbij een knipsel uit de Apeldoornse crt. De volgende dag stond er weer een groter artikel van die Cees van Zweeden in. Dat ging over een kerel die een vrachtwagen vol lijken van Kosovaren had gezien die richting Belgrado werden vervoerd. Een grote kop erboven. Als ze die getuigen voor zouden halen dat dat Milosevic de kop zou kosten.

Hartelijke groeten, van ons, Alie.

31/01/02

Dear Mr Steijnen,

I refer to your letter dated 10 January 2002, in which you submit more complaints regarding what you perceive to be violations of the rights of the accused Slobodan Milošević. The Registry has been requested by the President and the Presiding Judge in the case of the accused to respond to your letter, as the Registrar is in charge of the judicial and administrative management of the detention facility.

It appears that your letter in its essence refers to your request to communicate with the accused on a privileged basis, for the purpose of facilitating your representation before the European Court of Human Rights, Strasbourg (ECHR), and before Dutch courts. It further appears that you claim the same communications privileges for six other lawyers allegedly participating in the ECHR representation, and in further representations before Yugoslav national courts.

Your claim regarding the non-receipt of various letters that you allegedly sent by registered mail to Mr. Milošević has been inquired into. The Detention Unit log shows that all written communications received from you have been forwarded to the accused.

As you will recall, we have on various occasions requested you to provide us with a copy of your power of attorney for the representation of the accused before the ECHR and other courts. To date, no such document has been received by us. Nevertheless, we have taken note of the fact that you have prepared and submitted applications on behalf of the accused to the ECHR, and to various Dutch courts, and have on this basis accommodated your previous visits to the accused, on short notice (21 August, 25 October, 22 November and 13 December).

Please note that the lack of clear powers of attorney for yourself and your colleagues results in difficulties in acknowledging any communications possibilities with the accused at all. At this time the accused enjoys, regarding cases before the ECHR and Dutch courts, regular communications possibilities with yourself, this including visits. I take the view that the frequency and time currently allocated to these visits satisfies the rights of the accused to pursue his interests before these courts. This pertains also to the number of lawyers the accused communicates with during visits.

As you are aware, the Rules of the Tribunal provide a right to privileged communications for defence counsel assisting accused before the Tribunal, a basic requirement of a fair trial. With the exception of Mr Clark and Mr Livingston though, who were acknowledged as legal advisers by the Trial Chamber, this defence privilege does not seem to apply to any of the other representations.

In order to support your request to be granted privileged communications with the accused for the ECHR representation, you are quoting the *European Agreement Relating to Persons Participating in Proceedings of the European Commission and Court of Human Rights*. However,

Mr. N. M. P. Steijnen
Attorney-at-law

Cc: TMcF, UNDU
Mr Slobodan Milošević, at UNDU

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the Former
Yugoslavia

Registry

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yugoslavie

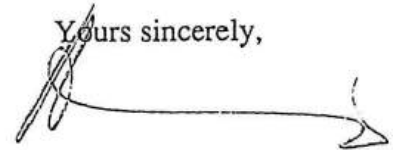
Greffe

at this time neither the International Criminal Tribunal for the Former Yugoslavia nor the United Nations are a party to this Agreement.

Nevertheless, I deem it appropriate to accord to the accused privileged communications with an attorney representing his interests before the European Court, provided that the following conditions are observed. Firstly, it appears to me that your previous conduct before this institution has not been as professional as could be expected for an attorney. Therefore, it is required that you provide us with a copy of the Code of Professional Conduct you are subject to. Secondly, please take note of the Detention Rules and Regulations, copies of which are attached. The provisions will provide you with information on the possibilities for communications. The privilege extends to communications of the accused with yourself or the ECHR directly, regarding the representation before the ECHR.

I took note of the contents and form of your letter, which in some passages is disrespectful and lacks the professional courtesy becoming an attorney dealing with a Court. Therefore, I forward a copy of the letter to the Dean of your Bar Association.

Yours sincerely,

A handwritten signature in black ink, consisting of a stylized 'H' and 'H' followed by a long horizontal line that ends in a small arrowhead pointing to the right.

Hans Holthuis
Registrar

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the Former
Yugoslavia

Registry

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yugoslavie

Greffe

31/01/02

Dear Mr Steijnen,

I refer to your letter dated 10 January 2002, in which you submit more complaints regarding what you perceive to be violations of the rights of the accused Slobodan Milošević. The Registry has been requested by the President and the Presiding Judge in the case of the accused to respond to your letter, as the Registrar is in charge of the judicial and administrative management of the detention facility.

It appears that your letter in its essence refers to your request to communicate with the accused on a privileged basis, for the purpose of facilitating your representation before the European Court of Human Rights, Strasbourg (ECHR), and before Dutch courts. It further appears that you claim the same communications privileges for *six* other lawyers allegedly participating in the ECHR representation, and in further representations before Yugoslav national courts.

Your claim regarding the non-receipt of various letters that you allegedly sent by registered mail to Mr. Milošević has been inquired into. The Detention Unit log shows that all written communications received from you have been forwarded to the accused.

As you will recall, we have on various occasions requested you to provide us with a copy of your power of attorney for the representation of the accused before the ECHR and other courts. To date, no such document has been received by us. Nevertheless, we have taken note of the fact that you have prepared and submitted applications on behalf of the accused to the ECHR, and to various Dutch courts, and have on this basis accommodated your previous visits to the accused, on short notice (21 August, 25 October, 22 November and 13 December).

Please note that the lack of clear powers of attorney for yourself and your colleagues results in difficulties in acknowledging any communications possibilities with the accused at all. At this time the accused enjoys, regarding cases before the ECHR and Dutch courts, regular communications possibilities with yourself, this including visits. I take the view that the frequency and time currently allocated to these visits satisfies the rights of the accused to pursue his interests before these courts. This pertains also to the number of lawyers the accused communicates with during visits.

As you are aware, the Rules of the Tribunal provide a right to privileged communications for defence counsel assisting accused before the Tribunal, a basic requirement of a fair trial. With the exception of Mr Clark and Mr Livingston though, who were acknowledged as legal advisers by the Trial Chamber, this defence privilege does not seem to apply to any of the other representations.

In order to support your request to be granted privileged communications with the accused for the ECHR representation, you are quoting the *European Agreement Relating to Persons Participating in Proceedings of the European Commission and Court of Human Rights*. However,

Mr. N. M. P. Steijnen
Attorney-at-law

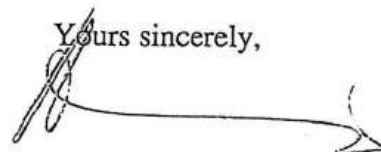
Cc: TMcF, UNDU
Mr Slobodan Milošević, at UNDU

at this time neither the International Criminal Tribunal for the Former Yugoslavia nor the United Nations are a party to this Agreement.

Nevertheless, I deem it appropriate to accord to the accused privileged communications with an attorney representing his interests before the European Court, provided that the following conditions are observed. Firstly, it appears to me that your previous conduct before this institution has not been as professional as could be expected for an attorney. Therefore, it is required that you provide us with a copy of the Code of Professional Conduct you are subject to. Secondly, please take note of the Detention Rules and Regulations, copies of which are attached. The provisions will provide you with information on the possibilities for communications. The privilege extends to communications of the accused with yourself or the ECHR directly, regarding the representation before the ECHR.

I took note of the contents and form of your letter, which in some passages is disrespectful and lacks the professional courtesy becoming an attorney dealing with a Court. Therefore, I forward a copy of the letter to the Dean of your Bar Association.

Yours sincerely,

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Hans Holthuis', with a long horizontal line extending to the right.

Hans Holthuis
Registrar

PROD. 6

31/01/02

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the Former
Yugoslavia

Registry

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yougoslavie

Grefte

Dear Mr Steijnen,

I refer to your letter dated 10 January 2002, in which you submit more complaints regarding what you perceive to be violations of the rights of the accused Slobodan Milošević. The Registry has been requested by the President and the Presiding Judge in the case of the accused to respond to your letter, as the Registrar is in charge of the judicial and administrative management of the detention facility.

It appears that your letter in its essence refers to your request to communicate with the accused on a privileged basis, for the purpose of facilitating your representation before the European Court of Human Rights, Strasbourg (ECHR), and before Dutch courts. It further appears that you claim the same communications privileges for six other lawyers allegedly participating in the ECHR representation, and in further representations before Yugoslav national courts. At this time the accused enjoys, regarding cases before the ECHR and Dutch courts, regular communications possibilities with yourself, this including visits. I take the view that the frequency and time currently allocated to these visits satisfies the rights of the accused to pursue his interests before these courts. This pertains also to the number of lawyers the accused communicates with during visits.

Your claim regarding the non-receipt of various letters that you allegedly sent by registered mail to Mr. Milošević has been inquired into. The Detention Unit log shows that all written communications received from you have been forwarded to the accused.

As you are aware, the Rules of the Tribunal provide a right to privileged communications for defence counsel assisting accused before the Tribunal, a basic requirement of a fair trial. With the exception of Mr Clark and Mr Livingston though, who were acknowledged as legal advisers by the Trial Chamber, this defence privilege does not seem to apply to any of the other representations.

In order to support your request to be granted privileged communications with the accused for the ECHR representation, you are quoting the *European Agreement Relating to Persons Participating in Proceedings of the European Commission and Court of Human Rights*. However, at this time neither the International Criminal Tribunal for the Former Yugoslavia nor the United Nations are a party to this Agreement.

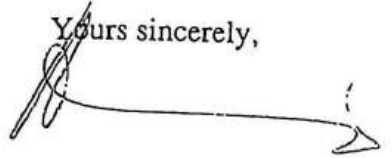
Nevertheless, I deem it appropriate to accord to the accused privileged communications with an attorney representing his interests before the European Court, provided that the following conditions are observed. Firstly, it appears to me that your previous conduct before this institution has not been as professional as could be expected for an attorney. Therefore, it is required that you provide us with a copy of the Code of Professional Conduct you are subject to. Secondly, please take note of the Detention Rules and Regulations, copies of which are attached. The provisions will provide you with information on the possibilities for communications. The privilege extends to communications of the accused with yourself or the ECHR directly, regarding the representation before the ECHR.

Mr. N. M. P. Steijnen
Attorney-at-law

Cc: TMcF, UNDU
Mr Slobodan Milošević, at UNDU

I took note of the contents and form of your letter, which in some passages is disrespectful and lacks the professional courtesy becoming an attorney dealing with a Court. Therefore, I forward a copy of the letter to the Dean of your Bar Association.

Yours sincerely,

A handwritten signature in dark ink, appearing to be 'Hans Holthuis', written over a horizontal line. The signature is stylized and somewhat cursive.

Hans Holthuis
Registrar

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the Former
Yugoslavia

Registry

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yugoslavie

Greffe

31/01/02

Dear Mr Steijnen,

I refer to your letter dated 10 January 2002, in which you submit more complaints regarding what you perceive to be violations of the rights of the accused Slobodan Milošević. The Registry has been requested by the President and the Presiding Judge in the case of the accused to respond to your letter, as the Registrar is in charge of the judicial and administrative management of the detention facility.

It appears that your letter in its essence refers to your request to communicate with the accused on a privileged basis, for the purpose of facilitating your representation before the European Court of Human Rights, Strasbourg (ECHR), and before Dutch courts. It further appears that you claim the same communications privileges for six other lawyers allegedly participating in the ECHR representation, and in further representations before Yugoslav national courts.

Your claim regarding the non-receipt of various letters that you allegedly sent by registered mail to Mr. Milošević has been inquired into. The Detention Unit log shows that all written communications received from you have been forwarded to the accused.

As you will recall, we have on various occasions requested you to provide us with a copy of your power of attorney for the representation of the accused before the ECHR and other courts. To date, no such document has been received by us. Nevertheless, we have taken note of the fact that you have prepared and submitted applications on behalf of the accused to the ECHR, and to various Dutch courts, and have on this basis accommodated your previous visits to the accused, on short notice (21 August, 25 October, 22 November and 13 December).

Please note that the lack of clear powers of attorney for yourself and your colleagues results in difficulties in acknowledging any communications possibilities with the accused at all. At this time the accused enjoys, regarding cases before the ECHR and Dutch courts, regular communications possibilities with yourself, this including visits. I take the view that the frequency and time currently allocated to these visits satisfies the rights of the accused to pursue his interests before these courts. This pertains also to the number of lawyers the accused communicates with during visits.

As you are aware, the Rules of the Tribunal provide a right to privileged communications for defence counsel assisting accused before the Tribunal, a basic requirement of a fair trial. With the exception of Mr Clark and Mr Livingston though, who were acknowledged as legal advisers by the Trial Chamber, this defence privilege does not seem to apply to any of the other representations.

In order to support your request to be granted privileged communications with the accused for the ECHR representation, you are quoting the *European Agreement Relating to Persons Participating in Proceedings of the European Commission and Court of Human Rights*. However,

Mr. N. M. P. Steijnen
Attorney-at-law

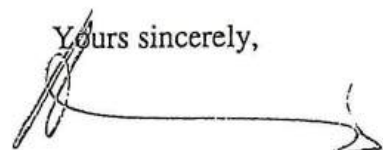
Cc: TMcF, UNDU
Mr Slobodan Milošević, at UNDU

at this time neither the International Criminal Tribunal for the Former Yugoslavia nor the United Nations are a party to this Agreement.

Nevertheless, I deem it appropriate to accord to the accused privileged communications with an attorney representing his interests before the European Court, provided that the following conditions are observed. Firstly, it appears to me that your previous conduct before this institution has not been as professional as could be expected for an attorney. Therefore, it is required that you provide us with a copy of the Code of Professional Conduct you are subject to. Secondly, please take note of the Detention Rules and Regulations, copies of which are attached. The provisions will provide you with information on the possibilities for communications. The privilege extends to communications of the accused with yourself or the ECHR directly, regarding the representation before the ECHR.

I took note of the contents and form of your letter, which in some passages is disrespectful and lacks the professional courtesy becoming an attorney dealing with a Court. Therefore, I forward a copy of the letter to the Dean of your Bar Association.

Yours sincerely,

A handwritten signature in dark ink, appearing to read 'Hans Holthuis', with a long horizontal line extending to the right, ending in a small arrowhead.

Hans Holthuis
Registrar

V O O R Z I E N I N G E N R E C H T E R

R E C H T B A N K ' s - G R A V E N H A G E

PLEITNOTA

van

mr. E. Olof
mr. N.M.P. Steijnen

in de zaak van

- S. MILOSEVIC tegen 1. HET INTERNATIONAAL TRIBUNAAL VOOR DE
VERVOLGING VAN PERSONEN VERANTWOORDE-
LIJK VOOR ERNSTIGE SCHENDINGEN VAN HET
INTERNATIONAAL HUMANITAIR RECHT OP HET
GRONDGEBIED VAN HET VOORMALIGE JOEGO-
SLAVIE SEDERT 1991
2. DE STAAT DER NEDERLANDEN

dinsdag 12 februari 2002

rolnr.: KG 02/105

I. IS ER EEN VOORLIGGENDE VOORZIENING DIE IN DE PLAATS VAN
DIT KORT GEDING HAD MOETEN TREDEN ?

De zaak die hier vanmiddag in de rechtszaal aan de orde is, is van buitengewone betekenis voor de zaak van de mensenrechten.

Wij hier in het Westen - en Nederland heeft daar ook een heel uitdrukkelijk een handje van - beschouwen ons zo ongeveer als de uitvinders van de mensenrechten.
Niet dat dat historisch houdbaar is, maar toch.

Wij hier in het Westen beschouwen ons niet alleen als de uitvinders van de mensenrechten, maar ook als de belangrijkste dragers van die mensenrechten.

Onze pretenties gaan zelfs nog een stap verder: we beschouwen ons niet alleen als de dragers van de mensenrechten, maar zelfs als de waarborgen voor die mensenrechten. Als waarborgen voor de mensenrechten, niet alleen hier in het Westen zelf, maar zelfs overal op de hele wereld.

Onze westerse voortreffelijkheid gaat naar ons gevoel zelfs zover dat naar ons idee zonder ons, zonder de macht en invloed en zonder de morele kracht van het Westen, er van handhaving van de mensenrechten in veel gebieden van de wereld niks terecht zou komen.

Met de realiteit heeft dat beeld van de eigen morele voortreffelijkheid weinig te maken, het is meer een kwestie van een door ideologie ingegeven zelfbeeld.

Want in de praktijk zien we dat in het Westen nu juist een duidelijke tweedeling wordt gemaakt wat betreft de appreciatie van de mensenrechten.

En wel in de vorm van een duidelijk onderscheid tussen twee categorieën van mensen. Namelijk enerzijds mensen waarvan de mensenrechten er wél toe doen en anderzijds mensen waarvan de mensenrechten er niet toe doen.

Tot de categorie van mensen waarvan de mensenrechten er wél toe doen, behoren de Amerikanen - een Amerikaans leven is in oorlog wel duizend Afgaanse, Servische of Iraakse levens waard, of nog meer zelfs -, en de mensen uit de westerse landen en hun bondgenoten. Zo is bijvoorbeeld ook een Israëliësch leven onverlijkaar meer waard dan bijvoorbeeld een Palestijns leven.

Tot de categorie van de mensen waarvan de mensenrechten er niet toe doen, behoren wat we als onze tegenstanders percipiëren: de Palestijnen, de Taliban, de Irakezen en dus ook de Serviërs.

En daarmee dus ook ex-president Milosevic.

De ervaringen van de afgelopen maanden tonen glashard aan dat om schendingen van zijn mensenrechten hier niemand met politieke, juridische of media-macht zich ook maar enigzins druk maakt.

Onafgebroken, vanaf het eerste moment van zijn detentie in Scheveningen, hebben we er constant op gehamerd dat zijn fundamentele rechten wat betreft het voeren van een verdediging worden geschonden. En ook mister Milosevic zelf heeft niet afgelaten daarop voortdurend te wijzen.

Heeft dat enige reactie uitgelokt van de westerse media ?
Geen enkele !

Bij geen enkele representant van de gevestigde Westerse media heeft de systematische schending van Mr. Milosevic' fundamentele verdedigingsrechten enige reactie gegeven. Niet alleen hebben de media daar volstrekt niet op gereageerd, in het algemeen hebben ze dat zelfs absoluut doodgezwegen.

Heeft die systematische schending van zijn mensenrechten enige reactie uitgelokt van de verantwoordelijke westerse politici ?
Nul komma nul.

Heeft die systematische schending van zijn mensenrechten dan enige reactie uitgelokt van de verantwoordelijke justitiële autoriteiten ?
Volstrekt niet. De verantwoordelijke rechter houdt het bij een Pontius Pilatus-act. En verwijst naar het zogenaamde tribunaal. Dat vervolgens onverstoorbaar doorgaat met de mensenrechten-schendingen.

Hoeveel het hooghouden van de mensenrechten de Staat der Nederlanden waard is, als het gaat om een persoon van de categorie waarvan de mensenrechten er feitelijk niet toe doen, blijkt ook nu weer.
Om schendingen van de mensenrechten van zulke personen maakt de Staat zich totaal niet druk.
Ook nu nog niet !

Integendeel, hierop in rechte aangesproken is de Staat der Nederlanden er onmiddellijk op uit om zich daar tussenuit te kletsen.
En zich daar met een jantje van Leiden ervan af te maken.

Dat de Nederlandse Staat zich niets, maar dan ook niets, aan deze mensenrechtenschendingen met betrekking tot mister Milosevic gelegen wil laten liggen, blijkt uit de vluchtweg die de Staat klaarblijkelijk al voor zichzelf heeft uitgestippeld.
Om met de mensenrechtenschendingen die Mr. Milosevic treffen maar vooral niet bezig te hoeven zijn !

Een vluchtweg waarlangs de Nederlandse Staat zich regelrecht voor het probleem uit de voeten hoopt te kunnen maken.

Een vluchtweg, die zich vooraf al duidelijk laat aflezen uit de stukken die de Staat voorafgaande aan deze zitting heeft overgelegd.
Dat is o.a. de tekst van het zogenaamde 'reglement voor een klachtenprocedure voor gedetineerden', dat het marionetten-tribunaal zelf heeft opgesteld.

Het is klaarblijkelijk de opzet van de Nederlandse Staat om Mr. Milosevic naar deze zogenaamde interne klachten-procedure te verwijzen. Met de boodschap: 'je moet niet bij ons wezen, maar bij het tribunaal zelf'.
In de hoop zich zo aan de eigen verantwoordelijkheid op het punt van de deze mensenrechtenschendingen te kunnen onttrekken.

Natuurlijk beseft de Nederlandse Staat heel goed dat dit een vluchtweg is die, juridisch gezien, absoluut nergens op slaat. Maar kennelijk speculeert de Nederlandse Staat erop dat de ook de Nederlandse rechter het liefst 'niet thuis' zal geven. En de neiging zal hebben om elke speen die aangereikt wordt om dit verlangen te stillen, aan te grijpen. Fopspeen of niet.

Want iedereen met enig elementair juridisch benul begrijpt natuurlijk dat een verwijzing van Mr. Milosevic naar deze zogenaamde interne klachtenprocedure van het tribunaal - onder het motto: 'ga dáár de veiligstelling van je elementaire mensenrechten maar bepleiten' - nergens op slaat.

Natuurlijk is die zogenaamde klachten-regeling daar helemaal niet voor bedoeld. Het gaat immers met de rechtsschendingen die hier vandaag aan de orde zijn niet om de vraag of Mr. Milosevic wel voldoende hagelslag bij zijn ontbijt krijgt in zijn cel, of iets dergelijks, maar om kwesties van zeer fundamentele aard en van buitengewone zwaarwegendheid. Namelijk om schending van fundamentele mensenrechten !

Klachten hierover, alsmede uitspraken en eventuele daarop gebaseerde maatregelen om aan de hier aan de orde zijnde mensenrechten-schendingen een einde te maken, kunnen natuurlijk onmogelijk langs het onooglijke paadje van deze zogenaamde interne klachten-procedure geleid worden ! Nogmaals, het gaat hier niet om een zaak als: moet de verwarming in de cel niet een graadje hoger ?

Dat deze zogenaamde interne klachtenprocedure voor zulke fundamentele zaken als het aan de orde stellen en tegengaan van fundamentele mensenrechten-schendingen volstrekt niet bedoeld is en daarvoor ook allerminst is geëigend, blijkt ook zonneklaar uit de omschrijving van artikel 1 van dit interne klachten-reglement, waarin de aard van de klachten die op basis van dit reglement kunnen worden ingediend, wordt omschreven.

Het gaat daarbij om klachten - ik vertaal het maar even - "met betrekking tot de omstandigheden van de detentie". Dus of de lakens in de cel wel op tijd verschoond worden, of iets dergelijks. Om heel andere koek dus als de bijzonder zwaarwegende kwesties van fundamenteel-rechtelijke aard waar het in dit geval om handelt.

Of wou de Staat soms beweren dat Mr. Milosevic ook dit pad van deze zogenaamde interne klachten-procedure zou moeten kiezen als er bijvoorbeeld sprake zou zijn van aan doodslag grenzende medische verwaarlozing, zoals Dr. Kovacevic in de cellen van het zogenaamde tribunaal is overkomen ? Om duidelijk te maken dat zo iets niet louter denkbeeldig is, hebben we de schandalige bejegening van Dr. Kovacevic al uitvoerig in de dagvaarding opgenomen.

U weet wellicht dat Mr. Milosevic tijdens zijn detentie in Belgrado hartproblemen heeft gehad. Stel deze problemen worden wederom acuut en het marionetten-tribunaal laat hem net zo'n medische verwaarlozing toevallen als Dr. Kovacevic te beurt viel ? Geloof de Staat echt dat Mr. Milosevic ook dan verplicht zou kunnen worden om eerst dat hobbelpaadje van de deze interne quasi-procedure af te wandelen, alvorens de handen vrij te hebben tot serieuze juridische stappen teneinde een soortgelijke medische verwaarlozing door het schijn-tribunaal aan te vechten ?

Als de Staat zou zeggen: "ja, dat moet, hobbelpaadje eerst dat paadje maar af", dan zou dat trouwens betekenen dat de Nederlandse Staat er voor opteert om hem dan maar eventueel de dood in te jagen, in zo'n geval !

Maar los van dit alles : deze zogenaamde klachten-procedure van het tribunaal is ook als procedure voor dergelijke diep ingrijpende zaken en problemen van fundamentele juridische aard bovendien volkomen ongeschikt !

Het gaat hier om een buitengewoon lichte procedure, met een sterk ad hoc-karakter. Het is meer een soort praktische richtwijzer voor handige oplossingen van kleine detentie-problemen, overgoten met een juridisch sausje.

Dat praktische karakter blijkt al uit de centrale rol die de griffier hierin speelt. En blijft spelen.

Oók als de gedetineerde het niet eens is met zijn beslissing (de beslissing van de griffier dus). Want de gedetineerde moet zich voor een klacht eerst wenden tot de griffier. Die bepaalt immers alles. En dat is dan - dat is procedureel ook al zo fraai - diezelfde griffier die deze zogenaamde regeling nota bene zelf in elkaar gefabriekt heeft !

Want er staat weliswaar in die zogenaamde regeling - in artikel 7 - dat als het gaat om een klacht die - ik vertaal maar weer eventjes - : "betrekking heeft op een beweerdelijke schending van rechten van de individuele gedetineerde" de griffier de zaak zal doorverwijzen naar de President ter afdoening, maar het is en blijft aan die griffier om te bepalen óf het hier al dan niet gaat om zo'n "beweerdelijke schending van rechten van de gedetineerde".

Vindt de griffier van niet, en stuurt hij de klacht dus niet door naar de President ter afhandeling, maar houdt hij die afhandeling aan zichzelf, dan kan de gedetineerde daartegen protesteren. Maar daar hoeft de griffier zich dan verder niets van aan te trekken.

Met andere woorden: de mening van de griffier is te allen tijde doorslaggevend. Hij regeert in het kader van deze zogenaamde procedure, en niemand anders !

Daaruit blijkt al dat het bij de hier in het kader van deze procedure mogelijkerwijs aan de orde zijnde rechten niet gaat - en ook niet kan gaan - om rechten van een buitengewoon zwaarwegend karakter.

Met andere woorden: het gaat hier om rechten als het recht op op tijd schone sokken e.d.

Zulk soort rechten dus, nauw verweven met de intern huishoudelijke omstandigheden van de detentie.

Maar de Nederlandse Staat wil deze procedure kennelijk presenteren als een voorliggende procedure voor veel verder strekkend gebruik.

En probeert die procedure, bedoeld voor intern praktisch gebruik, daarvoor tot onbegrensde proporties op te blazen.

Behalve dat die daarvoor duidelijk niet bedoeld is, stuit dit ook nog eens af op een ander bezwaar.

Want stel nou dat de Nederlandse Staat gelijk zou hebben en die regeling wél voor zulke fundamentele mensenrechten-problemen bedoeld zou zijn.

Dan zou dat vreselijk jammer zijn voor het marionetten-tribunaal.

Want een kind kan dan begrijpen dat die procedure dan in verste verte niet voldoet aan de normen die aan een onpartijdige en onafhankelijke procedure gesteld moeten worden.

Dodelijk voor die onpartijdigheid en onafhankelijkheid is dan alleen al dat de die procedure door de griffier is opgesteld. Dat kan toch onmogelijk als ingesteld bij wet, of iets dat daar op lijkt, worden betiteld ?
Waarom niet opgesteld door bijvoorbeeld de visboer die aan het tribunaal levert trouwens ?

Dubbel dodelijk is dan, voor die onafhankelijkheid en onpartijdigheid, dat die griffier dan ook nog eens zijn zelfgemaakte regeling mag uitvoeren.

Tweedubbel dodelijk is het dan al dat die griffier ook nog eens elke rechterlijke bemoeienis buiten de deur kan houden, als hij dat wenst.

Driedubbel dodelijk, voor de vereiste onpartijdigheid en onafhankelijkheid, wordt het doordat van enige met waarborgen omklede rechtsgang geen sprake is. Van een hoorzitting is nergens sprake. Noch is er sprake van publicatievoorschriften.

Vierdubbel dodelijk is het dat de griffier natuurlijk geen rechterlijke competentie heeft.

En zo kan nog wel een tijd worden doorgedaan.

Zonneklaar is in elk geval dat deze zogenaamde procedure **geen enkele gelijkens** vertoont met een procedure die aan de maatstaven van artikel 6 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens zou kunnen voldoen.
In de verste verte niet !

En daar komt dan nog het volgende bij.
Een verwijzing naar de deze quasi-procedure, zoals de Nederlandse Staat kennelijk graag zou willen - graag zou willen om zich aan het probleem van deze ernstige mensenrechten-schending te kunnen onttrekken - is volstrekt overbodig.

Mr. Milosevic IS immers met dit probleem van mensenrechten-schending al bij de president van het zogenaamde tribunaal geweest.
Hij HEEFT dit probleem immers al op dat niveau aangekaart ! En wel rechtstreeks.

En president Jorda van dit marionetten-tribunaal HEEFT zich hierover al uitgelaten.
In feite zelfs tot twee keer toe.

Eén keer, zoals ook al in punt 11 de dagvaarding is aangegeven, **expliciet**.
Dat was in reactie op de direct aan hem gerichte eis om verder een onbelemmerde en vertrouwelijke communicatie tussen Mr. Steijnen en Mr. Milosevic te verzekeren.
President Jorda heeft Mr. Steijnen en Mr. Milosevic toen bij antwoord-brief van 21 augustus 2001 uitdrukkelijk verwezen naar de Regels 60 tot 66 van de zogenaamde Rules of Detention van het marionetten-tribunaal.
Die hebben betrekking op het bezoek van vrienden en bekenden en andere niet-geprivilegeerde bezoekers.

Daarmee gaf Mr. Jorda uitdrukkelijk te kennen dat hij een vertrouwelijke en onbelemmerde communicatie van Mr. Steijnen met zijn cliënt weigerde toe te staan.

En er is ook sprake van een **tweede weigering** door Mr. Jorda.
Namelijk de weigering op de sommatie, die deel uitmaakt van de dagvaarding.
Door daar niet op te reageren, geeft president Jorda opnieuw uitdrukkelijk aan een vertrouwelijke en onbelemmerde communicatie tussen de advocaten van Mr. Milosevic in de procedure voor het Europese Hof voor de rechten van de Mens en Mr. Milosevic nog steeds niet te dulden.
Ditmaal **impliciet**.

Een poging om eiser dus naar de zogenaamde interne klachten-procedure van het tribunaal te verwijzen - om maar van het probleem af te zijn - slaat dus ook **daarom** nergens op.
Voor zover er ooit plaats zou kunnen zijn voor zo'n procedure in dit verband - en die plaats is er niet, laat dat voorop staan ! - dan is dat daarmee zeker in dit geval toch een al lang en breed gepasseerd station !

De president van het marionetten-tribunaal **HEEFT** zich dus al uitgelaten over deze kwestie. Tot tweemaal toe. En wel op een negatieve manier !

En het feit **DAT** de president er zich al over heeft uitgelaten, is daarbij trouwens al veel meer dan op basis van deze zogenaamde klachten-procedure als verzekerd valt aan te merken ! Want als die zogenaamde klachten-procedure gevolgd wordt, is de kans immers groot dat de zaak op het niveau van de griffier blijft steken ! En dan komt het, via die zogenaamde klachten-procedure, zelfs helemaal niet tot een uitspraak van de president !

Een uitspraak die er nu, nogmaals, dus al twee keer van geweest is.

Ik kom tot mijn afrondende conclusie op dit punt.
Die conclusie kan dan ook geen andere zijn dan dat:

1. Het marionetten-tribunaal, bij monde van zijn president, al **uitdrukkelijk**, impliciet en expliciet, **uitspraak heeft gedaan** over de hier vandaag aan de orde zijnde schending van fundamentele mensenrechten jegens Mr. Milosevic en daarbij **onmiskkenbaar** de positie betreft dat deze schendingen gecontinueerd zullen worden.

2. De zogenaamde interne klachten-procedure van het marionetten-tribunaal onmogelijk valt te beschouwen als een **voorliggende voorziening** voor de bestrijding van de onderhavige schending van fundamentele mensenrechten. Deze ad hoc-klachtenregeling is hiervoor noch bedoeld, noch geëigend. Bovendien is van een voldoen aan de criteria van artikel 6 EVRM geen sprake.

3. En tot slot geldt er dan nog dit. Het is het zogenaamde tribunaal dat hier pleger is van de betrokken mensenrechtenschending. Het is hier dus duidelijk **dader**. Dan kan natuurlijk **onmogelijk** naar datzelfde tribunaal worden verwezen als zijnde de rechterlijke instantie die dan over die mensenrechtenschending moet oordelen en daar maatregelen tegen moet treffen ! Want het kan natuurlijk niet zo zijn dat **dader** en **rechter** een en dezelfde persoon of instantie zijn. Dat zou in strijd zijn met de **fundamenten van het recht**.

De enige praktische mogelijkheid die dan nog rest, ook in de ogen van de degenen die op de kaart van de rechtmatigheid van het marionetten-tribunaal wedden, is een beroep op een in casu onafhankelijk te achten rechter.
U dus.

II. De schending van de fundamentele verdedigingsrechten van Mr. Milosevic inzake zijn procedure voor het Europese Hof voor de Rechten van de Mens

Op het vorige punt - het feit dat enige instantie niet tegelijk dader en rechter kan zijn, en zeker niet als dat daderschap bovendien ook nog eens gepaard gaat met volstreekte straffeloosheid - komen we nog terug.

Maar misschien is het goed om nu eerst even een stap te maken naar waar het hier inhoudelijk nu eigenlijk om gaat.

In de dagvaarding zijn we daarover al zeer uitvoerig geweest, en in de sommatie aan het marionetten-tribunaal zelfs nog uitvoeriger.

Kort en goed, in het vorige kort geding heeft de President van de Haagse rechtbank bepaald dat het zogenaamde tribunaal zelf voldoende voorschriften heeft gemaakt om de mensenrechten op adequate wijze veilig te stellen. Punt uit. Dat is niet zo, maar dat is hier verder niet meer aan de orde.

Maar waar het dan vervolgens natuurlijk om draait, is de kwestie: maar wordt er aan die mensenrechten-regels ook de hand gehouden ?

Waar mister Milosevic nu voortdurend keihard tegenaan loopt, is dat dit niet het geval is.

Zoals met betrekking tot zijn fundamentele verdedigingsrechten.

(overzicht van de systematische schendingen van de fundamentele verdedigingsrechten van Mr. Milosevic)

VANAF HET EERSTE BEGYN: VRIJGEWILDE LEGAL ADVISERS → VAN DE EIGEN VERDING MET VOORBEREIDDE ZELF OORDEELGEKE 2008. Ook in andere zaken, in JONGE EN NED. GEEN VEIGE COOPERATIE - TOEGANG AUSTRIJSE WJN RECHTER

III. Fundamentele rechtsschendingen als doorlopende praktijk van het schijn-tribunaal

En dan zitten we direct bij de kern van het probleem: wat is eraan te doen, als het marionetten-tribunaal, hoogstwaarschijnlijk in opdracht van zijn meesters in de Verenigde Staten, de eigengemaakte fundamentele rechtsregels voortdurend aan zijn laars lapt ?

In de dagvaarding is al aangegeven dat dit, met betrekking tot dit marionetten-tribunaal, zich niet alleen in incidentele gevallen voordoet, maar veeleer een structureel gegeven is.

We hebben in dit verband al gewezen op de volstrekt wetteloze wijze waarop het marionetten-tribunaal tekeer gaat in met name

NOOIT 1-4-11. EUROPESE HOF - ZAKEN

Bosnië, teneinde met bruto geweld daar verdachten weg te slepen. Een handelwijze, waarvoor geen enkele wettelijke grondslag bestaat en waarbij al tal van doden en gewonden zijn gevallen. En die dan ook als een vorm van terrorisme moet worden bestempeld.

(overzicht Bosnië-optreden - zie o.a. ook ad 23/26 dagvaarding)

Een ander duidelijk voorbeeld van schending van mensenrechten waaraan het schijn-tribunaal zich schuldig heeft gemaakt - in dit geval zelfs een schending van het meest fundamentele recht, namelijk een schending van het recht op leven -, is hetgeen Dr. Kovacevic is overkomen in de cellen van het marionetten-tribunaal.

(overzicht dood door schuld-case met betrekking tot Dr. Kovacevic - zie o.a. ook ad 43 dagvaarding).

Ook schroomt het schijn-tribunaal niet om desnoods mensen te vervolgen waartegen het helemaal geen zaak heeft - een absoluut onaanvaardbare vorm van een andere fundamentele mensenrechten-schending, namelijk een onrechtmatige vrijheidsberoving dus.

Zoals door de voormalige Franse aanklager bij het zogenaamde tribunaal, Frank Terrier, onlangs nog uitdrukkelijk werd erkend naar aanleiding van de vrijlating in december 2001 van de 3 Bosnische Kroaten Zoran, Mirjan en Vlatko Kupreskic.

(overzicht van het politiek geïnspireerde optreden van het schijn-tribunaal m.b.t. Zoran, Mirjan en Vlatko Kupreskic - zie o.a ook ad 37/40 dagvaarding).

Tot zover dus een aantal volstrekt onaanvaardbare misdadige, soms structurele mensenrechten-schendingen, waaraan het tribunaal zich schuldig maakt en waarbij het de eigen regels dus volstrekt aan de laars lapt.

De kernvraag is dan: WAT, IN NAAM VAN DE RECHTSSTAAT, IS DAARTEGEN TE DOEN ?

IV. De absolute en ongebreidelde macht, de gegarandeerde straffeloosheid en het boven de wet staan van dit schijn-tribunaal

Ik kom nu te spreken van de absolute en ongebreidelde macht, de gegarandeerde straffeloosheid en het boven de wet staan van dit schijn-tribunaal. En van al zijn functionarissen.

Want hoe grof dit marionetten-tribunaal en zijn functionarissen zich ook schuldig maken aan rechtsschendingen, om het even of het nu gaat om schendingen van de eigen rechtregels of van

- IERDRAG NAAR USA
- NAVO-POSSES

- HOUTING
DOWN-

→ HOUTING
NIEKKEVE
REGELS

SCHADE VERGOEDING

50.000
100.000

andere rechtsregels van algemeen geldende aard waaraan het schijn-tribunaal is gebonden, NIEMAND DOET HUN WAT !

Moord, doodslag, onrechtmatige vrijheidsberoving, schending van fundamentele verdedigingsrechten, het quasi-tribunaal en zijn functionarissen kunnen dat allemaal ongestraft plegen!

NIEMAND CONTROLEERT HUN DADEN!

NIEMAND KAN HEN TER VERANTWOORDING ROEPEN!

HET TRIBUNAAL EN ZIJN FUNCTIONARISSEN GENIETEN, IN HET KADER VAN DE ZETELOVEREENKOMST, VOLSTREKTE IMMUNITEIT EN STRAFFELOOSHEID!

HUN ZELFGEKOZEN SLACHTOFFERS ZIJN VOLSTREKT VOGELVRIJ!

En daarmee heeft de internationale rechtsorde, althans voor hen die geloven in de rechtmatigheid en legitimiteit van dit schijn-tribunaal, een REGELRECHT JURIDISCH GEDROCHT gebaard.

Een JURIDISCH MONSTRUM dat zich, door zijn straffeloosheid, onttrekt aan de Rule of Law. Want natuurlijk is de mogelijkheid van straftoemeting een belangrijk element in de Rule of Law.

Een juridisch gedrocht, waarvan de functionarissen - en hun optreden - door NIEMAND TER WERELD ter verantwoording kunnen worden geroepen.

Een juridisch monstrum waarop, naar de eigen opvatting, zelfs elke vorm van controle voor wat betreft de daden van diens functionarissen uitgesloten zou moeten worden geacht.

Een juridisch monster dat kortom onbepikt, ongecontroleerd, straffeloos en volstrekt gevrijwaard van elke verantwoordingsplicht zijn gang kan gaan.
Hoe misdadig, kwaadaardig en juridisch corrupt dan ook !

En dat zou nu de uitkomst zijn van het instellen van zo'n schijn-tribunaal: het creëren van een instituut dat zich BOVEN ALLE BESTAANDE RECHT verheft.

Dat werkelijk 'BEYOND ANY CONTROL' is voor wat betreft zijn optreden.

En waarvoor alle 'COUNTERBALANCES' ontbreken.

EN WAT WEL HET MEEST ONTHULLEND IS VAN ALLES: HET TRIBUNAAL PRETENDEERT WERKELIJK ZO'N INSTITUUT TE ZIJN EN PROPAGEERT DEZE VISIE AKTIEF !

ONBESCHAAMD LOPEN DUS DIT TRIBUNAAL EN ZIJN FUNCTIONARISSEN MET HUN ONBEGRENSDE MACHTHONGER TE KOOP !

Dit brengt ons tot de vraag:

V. De vraag naar de bestaanbaarheid van een institutie met schier onbegrensde macht over individuele mensen, die zich hult in straffeloosheid en waarbij alle 'counterbalances' zouden ontbreken binnen een rechtsstelsel onder de Rule of Law.

De vraag van deze titel van paragraaf V is natuurlijk een belangrijke kernvraag voor dit onderhavige kort geding.

Het schijn-tribunaal en zijn functionarissen dulden geen enkele interventie en willen als god-koningen regeren over die individuele personen waarnaar zij hun klauwen hebben uitgestrekt.

Die brutale en onbegrensde machtshonger proberen ze een schijn van legitimiteit te geven door te verwijzen naar het Handvest van de Verenigde Naties.

Met andere woorden: de would be god-koningen van het tribunaal willen doen geloven dat op basis het Handvest van de VN zich, legitimerwijs, een institutie in het leven zou kunnen laten roepen, met een schier onbegrensde bestuurlijke macht over individuele mensen, die dan vervolgens volstrekt 'beyond any control' zou zijn!

De bewijslast dat de creatie van een dergelijk juridisch en bestuurlijk wangedrocht binnen enig internationaal rechtsstelsel, gebaseerd op de Rule of Law, mogelijk zou zijn, berust bij het schijn-tribunaal en zijn functionarissen.

Tot nu toe hebben het schijn-tribunaal en zijn functionarissen hiervoor nog geen spoor van aannemelijkheid aangedragen. Ze zeggen: 'we staan boven alles en iedereen, en niemand kan ons iets doen en niemand kan ons ter verantwoording roepen voor de manier waarop wij omgaan met de individuele mensen die we in onze juridische en bestuurlijke macht hebben, want we zijn een hulpinstituut van de Veiligheidsraad'.

Maar waar staat dat hulpinstututen van de Veiligheidsraad boven de wet zouden staan?
En waar staat dat welke daad dan ook van welk hulpinstituut van de Veiligheidsraad dan ook, gericht tegen indivuele burgers, zich aan welke rechterlijke toetsing dan ook zou onttrekken?

Ze zeggen voorts: we zijn niet alleen een hulpinstituut van de Veiligheidsraad, maar we zijn ook nog eens een 'maatregel' krachtens Hoofdstuk VII van het Handvest van de VN, en als zodanig door niets of niemand controleerbaar. ZELFS niet door de Veiligheidsraad zelf, want die heeft onze onafhankelijkheid zelfs uitdrukkelijk moeten garanderen.

Maar zelfs voor hen die in de rechtmatigheid van zo'n gewrongen constructie zouden geloven geldt dan: wie zegt dat ook alle daden van zo'n 'maatregel' op zichzelf weer dezelfde onaantastbare status van 'maatregel' zouden hebben, als de institutie zelf, die die 'maatregel' representeert ?

Of andersom geformuleerd: waar staat- of waaruit volgt - dat alle daden van zo'n institutie welke zo'n 'maatregel' zou representeren, ook allemaal weer op zichzelf als 'maatregelen', gericht op herstel van vrede en veiligheid in het kader van Hoofdstuk VII van het Handvest, beoordeeld zouden moeten worden ?

Dat is wat het schijn-tribunaal bepleit, maar ergens op slaan doet dat natuurlijk niet.

Want laten we daar nu eens op door-exerceren: als alle daden van de 'maatregel' Joegoslavië-tribunaal ook weer op zichzelf als evenzovele 'maatregelen' in het kader van Hoofdstuk VII Handvest zouden moeten worden gezien, dan zou dat betekenen dat als het Tribunaal bijvoorbeeld een gedetineerde om laat komen door ernstige medische verwaarlozing - zoals bijvoorbeeld dr. Kovacevic is overkomen -, en zich daarmee schuldig maakt aan dood door schuld, die dood door schuld beschouwd zou moeten worden als een 'maatregel' voor herstel van vrede en veiligheid !
Wie het gelooft mag het zeggen !

VI. Juridisch 'tegenspel' moet mogelijk zijn.

Aangenomen moet dus worden dat er, zeker door de individuen die het marionetten-tribunaal in zijn greep houdt, juridisch 'tegenspel' geboden moet kunnen worden. Juridisch tegenspel voor een onafhankelijk te achten juridische 'authority', om in termen te blijven van artikel 13 EVRM. En dus niet een situatie waarin dader en rechter zouden samenvallen !

Het alternatief is dat individuele rechtssubjecten in de bestuurlijke, zich bevindend in de juridische en bestuurlijke macht van het schijn-tribunaal, anders aan VOLSTREKTE RECHTE-LOOSHEID als gevolg van illegitiem of zelfs puur misdadig handelen van het schijn-tribunaal ten prooi kunnen vallen.

Een behandeling, zoals die nu ook Mr. Milosevic op het stuk van zijn fundamentele verdedgingsrechten ten deel valt.

VII. Ook de bestaande rechtsregels hier in Nederland indiceren de bestaansmogelijkheid van juridisch 'tegenspel'.

Ook in de hier in Nederland geldende rechtsregels is niets dat erop wijst dat het schijn-tribunaal zomaar ongecontroleerd zijn gang zou kunnen gaan, ten koste van de individuen die het marionetten-tribunaal als zijn gevangen beschouwt.

Integendeel.

We kennen artikel 17 van de Uitvoeringswet tot installatie van het marionetten-tribunaal in Nederland, waarin wordt gezegd dat 'de Nederlandse wet niet van toepassing (is) op vrijheidsontneming' in ruimtes van het schijn-tribunaal, maar wie begrijpt wat daar nu precies mee bedoeld wordt mag het zeggen. Wat is bijvoorbeeld 'de Nederlandse wet' ? En wat wil de beperking van deze veronderstelde niet-toepasselijkheid tot kennelijk alleen 'de vrijheidsontneming' eigenlijk zeggen ?

In elk geval staat dit artikel kennelijk niet in de weg aan de vaststelling in Artikel VI lid 2 van de Zetelovereenkomst dat 'the laws and regulations of the host country shall apply on the premises of the tribunal'.

Dat wil dus zeggen dat de normaal in Nederland geldende wetten en regelingen OOK GELDEN IN DE RUIMTES VAN HET TRIBUNAAL.

En dat betekent dus: in principe is de Nederlandse jurisdictie daar onverlet.

Daar helpt geen moedertjelijef aan, het staat er echt !

Eén van die wetten en regelingen die normaal in Nederland gelden, is het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Dat is dus gewoon van toepassing, OOK in de ruimtes van het schijn-tribunaal.

En wel ONVERKORT.

Want nergens is bepaald dat sommige aspecten of artikelen van dit Europees verdrag voor de rechten van de Mens NIET onverkort van toepassing zou zijn.

Dat betekent dus - we hebben het ook al in de dagvaarding uitvoerig uiteengezet - dat met name OOK de artikelen 1 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens volop van toepassing zijn, OOK binnen de ruimtes van het tribunaal.

Die artikelen 1 en 13 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens leggen de Nederlandse Staat als Hoge Verdragsluitende Partij en de Nederlandse rechter verplichtingen op.
IN DIT GEVAL DUS OOK MET BETREKKING TOT INDIVIDUEN IN DE BESTUURLIJKE MACHT VAN HET PSEUDO-TRIBUNAAL, OPGESLOTEN IN DIENS CELLEN.

Ze leggen de Nederlandse Staat de verplichting op om iedereen, dus ook Mr. Milosevic, de rechten en vrijheden van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens te verzekeren.

De Nederlandse Staat wil dat niet en zegt: we hebben daar niks te zoeken, want we hebben daar geen jurisdictie.

Mr. Milosevic zegt: dat is onzin, dat hebben jullie wél; Nederland is dat zelfs uitdrukkelijk met de Verenigde Naties overeengekomen. Uitdrukkelijk is immers overeengekomen dat 'the laws and regulations of the host country shall apply on the premises of the Tribunal'. En wat kan dat anders betekenen dan dat de Nederlandse jurisdictie daar, tenzij anders bepaald, onverlet is gebleven?

Want voorts is in die overeenkomst bepaald: 'Except as otherwise provided in this Agreement or in the General Convention'. En daaruit is vervolgens weliswaar af te leiden dat het marionetten-tribunaal het recht zou zijn toebedeeld om tribunaal-gevangenen naar eigen inzichten en reglementen te berechten - zie daarvoor met name ook artikel VI lid 3 van de Zetelovereenkomst - , maar verder gaat die inperking van de Nederlandse jurisdictie niet.

Dat blijkt ook uit dat 20 Zetelovereenkomst

Ook de Nederlandse rechter maakt tot nu toe weinig aanstalten. Zonder uit te leggen waarom de verplichtingen van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens, en met name de verplichtingen die artikel 13 van dit Verdrag hem persoonlijk oplegt, zouden vallen buiten de bepaling in de zetelovereenkomst dat 'the laws and regulations of the host country shall apply on the premises of the Tribunal'.

Tekst en uitleg wordt hier niet gegeven. Tot nu toe negeert de rechter op dit stuk gewoon de wet. En duikt zo weg voor zijn verplichting om een 'effective remedy' te bieden tegen schendingen van de fundamentele mensenrechten.

Maar is er nu een **NIEUW** element dat de Nederlandse rechter wellicht tot andere gedachten kan brengen. Nu is vastgesteld dat het marionetten-tribunaal niet van zins is om een einde te maken aan de constante schending van de fundamentele verdedigingsrechten van Mr. Milosevic. Misschien dat die wetenschap dit keer de Nederlandse rechter wél ertoe brengt gewoon de wet en het recht te handhaven. Zoals het zijn taak is.

VIII. De vorderingen overvragen niet

Overvragen doet Mr. Milosevic daarbij niet.

Bewust niet.

Hij gaat daarom niet verder dan te vragen dat de Voorzieningenrechter de betrokken partijen rond de tafel roept. Om te bepalen wie het initiatief neemt om aan de schending van de fundamentele verdedigingsrechten van Mr. Milosevic een einde te maken.

Zodat er verder gewerkt kan worden aan de procedure voor het Europese Hof voor de Rechten van de Mens.

Want die procedure is inmiddels geheel tot stilstand gebracht. Door het optreden van het Tribunaal. In strijd met de fundamentele regels terzake van verdediging en, meer speciaal, met het bepaalde in Artikel 3 van het European Agreement relating to persons participating in proceedings of the European Commission and Court of Human Rights.

Namens Mr. Milosevic wordt dan ook geconcluserd tot toewijzing van de primaire c.q. subsidiare vordering.

Advokantenkantoor Olof & Steijnen
Couwenhoven 52-05
3703 ER Zeist
the Netherlands
tel. +20.69.56.867
fax +20.69.57.830
e-mail: n.h.van.holst.freeler.nl

13 February 2002

Mr. Claude Jorda
P.O. Box 13888
2501 EW the Hague

Mr. Richard May
P.O. Box 13888
2501 EW the Hague

Mr. Hans Holthuis
P.O. Box 13888
2501 EW the Hague

Mrs. Carla del Ponte
P.O. Box 13888
the Hague

faxnr. 070-5125355

Dear Sirs/Madam,

Yesterday, February 12, 2002, during the oral proceedings before the the Hague District Court case of mr. Milosevic v. the ICTY & the State of the Netherlands, I was very surprised to hear the State party saying, I quote:

"Further the tribunal has informed the State that it has decided - and that it has informed mr. Steijnen of it in written on 31 january 2001 [supposed to be intended: 2002] - to allow access on mr. Steijnen to the plaintiff with a view to the consideration of the application filed at the European Court, on equal terms as a counsel is getting acces who defends an accused before the tribunal, i.e. with the opportunity of confidential communication."

This is completely new for me !
According to this statement by the State counsel, I am supposed to have received a letter sent by you already since January 31, 2002.
That is absolutely out of the question !

It is a matter of fact that you failed to inform me of your express assent to my request for a free and unmonitored access to mr. Milosevic for me and my colleagues, involved as lawyers

in the European Court case, within the term set in the summons and ending January 15, 2002.
But what is more, also after this date I never have received any sign of life of you.

And now I must hear, through the State and during the court session, that you would have sent me a letter.

I have to stress that I never received such a letter. You didn't send a copy to the State counsel, nor did you provide the President of the the Hague wit a copy, which was reasonably to expect in such a case !

Did you send the alleged letter by registered mail ?

It is all very unclear to me.
So I hope that you can give clarifications as soon as possible and that, if there is really one, you can direct this letter to me as quickly as possible.

Yours sincerely

N.M.P. Steijnen

xxxxxxxxxx
030-6956867

de Edelachtbare Heer Voorzieningenrechter
van de Rechtbank te Den Haag
t.a.v. mevrouw Th. Widmer
Gebouw P8; kamer 1120
Postbus 20302
2500 EH Den Haag

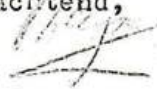
betreft: Milosevic / ICTY & de Staat

6 februari 2002

Geachte mevrouw Widmer,

In bovengenoemd k.g. stuur ik u hierbij als produktie de uitspraak van het
Joegoslavische Constitutionele Hof inzake de legaliteit van het Decreet
met betrekking tot uitlevering aan het marionatten-tribunaal.

Een kopie van deze brief met de produktie stuur ik t.a.v. mevrouw Mr. Bitter.

hoogachtend,

N. Steijnen

BULLETIN NR. 6 OF THE INTERNATIONAL LAWYERS GROUP OF THE ICDSM

International Lawyers Group
of the ICDSM
Sloterkade 20
1958 HE Amsterdam
the Netherlands
tel. +20.615.1122
fax +20.615.1120
e-mail: office@globalreflexion.org

SUBJECT: 28 DECEMBER 2001-VERDICT BY THE FEDERAL CONSTITUTIONAL COURT OF YUGOSLAVIA CONCERNING THE LEGALITY OF THE DECREE ON EXTRADITION OF MR. MILOSEVIC

OFFICIAL GAZETTE OF FRY, No.70/01, December 28, 2001

DECISION

On the constitutionality and legality test of the Decree on the procedure for cooperation with the International Criminal Tribunal

I

The Federal Constitutional Court, pursuant to the provisions of Article 127, par 2 of the Constitution of FRY and the provisions of Article 15, par 1 of the Rules of Procedure of the Federal Constitutional Court (Official Gazette of FRY, no.44/93 and 25/95), established that the Socialist Party of Serbia, Belgrade and Patriotic Union of Yugoslavia, Belgrade challenged constitutionality and legality of the Decree on the procedure for cooperation with the International Criminal Tribunal (Official Gazette of FRY, no.30/0).

The Court also established that more than one joint or individual initiatives contested the constitutionality and legality of the same Decree, as follows: joint initiative of professors and assistant professors of the Faculty of Law in Belgrade: 1) Dr. Ljubisa Lazarevic, full professor, 2) dr. Kosta Cavoski, full professor, 3) Dragutin Coskic, full professor, dr. Dragutin Orlic, full professor, 5) Dr. Budimir Kosutic, full professor, Dr.Slobodan Markovic, full professor, 7) Dr. Slobodan Panov, senior-lecturer,8)Balsa Kascelan, assistant probationer, 9)Dr. Ratko Markovic, full professor, 10) Dr.Mirjana Stefanovski, associate professor, 11) (Dr. Zagorka Jekic, full professor, 12)Dr. Djordje Lazic, associate professor, 13) Branko M.Rakic, senior-lecturer, 14) Dr. Stevan Djordjevic, full professor, 15) Dr. Jugoslav Stankovic, full professor, 16) Dr.Sasa Dovan, senior lecturer, 17) Dr. Milena Polajac, senior-lecturer, Dr. Milosav Milosevic, senior-lecturer, 19) Goran Ilic M.A., assistant professor, Dr.Zika Bujuklic, senior-lecturer, 21)Dejan Djordjevic, assistant probationer, Bojan Milisavljevic, assistant-probationer, 23) Dr. Vladimir Stoilkovic, senior-lecturer, 24) Dr.Oliver Antic, full professor, 25) Dr.Obrad Stanojevic, full professor, 26) Gordana Pavicevic-Vukasinovic, senior-lecturer, 27) Zlatija Djukic-Veljovic, full professor, 28) Vladan Petrov, assistant-probationer, 29) Aleksandar Gajic, assistant probationer, 30) Dr. Vera Cuckovic, full professor, 31) Miodrag Jovanovic, M.A. assistant professor, 32) Dr.Olivera Vucic, senior-lecturer, 33) Dr. Mirko Vasiljevic, full professor, 34) Dr.Borivoje Cunderic, full professor, 35)Dr. Ranko Keca, full professor, 36) Academician Vljako Brajic, full professor 37) Marko Djurdjevic, assistant, 38) Dr.Djordje Ignjatovic, full professor, 39) Zoran Mirkovic, M.A. assistant,40) Dr.Vladan Joncic, seniro-lecturer,41) Dr. Nebojsa Jovanovic, associate professor, 42) Dr.Milan Skulic, senior-lecturer, 43) Natasa Delic, M.A. assistant, 44) Nenad Tesic, assistant-probationer, 45) Dr. Vladimir Milic, full professor, 46) Aleksandar Jaksic, senior-lecturer, 47) Dr.Miodrag Simic, full professor, 48) Dr.Zoran Stojanovic, full professor, 49) Dr. Snezana Petrovic, associate professor, 50) Vuk Radovic, assistant-probationer, 51) Mr.Dragan Panic, assistant, joint initiative of lawyers, 52) Toma Fila of Belgrade, 53) Branimir Gugl of Belgrade, 54) Momcilo Bulatovic of Belgrade, 55) Zdenko Tomanovic of Belgrade, Moma Raicevic of Belgrade, individual intitatives:

Branko Miletic of Vrnjaska Banja, 65) Municipal Committee of the Yugoslav Left in Pozarevac; 66) Commission of the Federal Parliament for Freedom Realization; 67) The Municipal Committee of the Yugoslav Left in Kula, 68) The Municipal Committee of the Socialist Party in Bela Palanka; 69) Ratomir Vojvodic lawyer of Belgrade; 70) Dr. Vidak Krivokapic, of Belgrade; 71) Prof. Dr. Vladimir Stambuk of Belgrade; 72) Council of the Leftist Youth in Belgrade; 75) Ratomir Rojevic of Kosovska Mitrovic; 76) Ferid Hamovic of Belgrade; 77) Milomir Markovic of Prokuplje; 78) Srdjan Smiljkovic, of Belgrade; 79) Dusanka Milenkovic of Prokuplje; 80) Milija Peric, of Blace; 81) Mileta Sokovic of Pljevlja; 82) Zivojin Stanic of Kragujevac; 83) Dusan Unkovic of Belgrade; 84) Ljubisa Ristic, of Belgrade; 85) Vladimir Dujic of Belgrade; 86) Mesud Axemovic of Belgrade; 87) Committee of University Left in Belgrade; 88) Dr. Ljubomir Grujic of France and 89) Municipal Committee of the Yugoslav Left in Knin.

The Court ruled, pursuant to Article 14 of the Rules of Procedure of the Constitutional Court, to join the proceedings on the initiatives and applications of the authorized applicants into single process and one decision.

The applications lodging the initiative were submitted to the Federal Government, in keeping with the provisions of Article 26, par 1 of the Law on the Federal Constitutional Court, asking for reply. The Federal Government, acting through the Federal Ministry of Justice, replied to the Federal Constitutional Court

By virtue of Article 132 of the Constitution of FRY, the Federal Constitutional Court issued the Decision IV U no.103/01 through 129/01 suspending the enforcement of the Order of the Federal Ministry of Justice on extradition of indicted individuals issued further to the Decree on the procedure for cooperation with the International Criminal Tribunal, no.2/1-121/8-01-06 dated 25 June 2001 and actions by other state authorities taken in enforcement of that Order, on 28 June, 2001.

II

1. The submitted initiatives suggest that the contested Decree is not in conformity with the Constitution of FRY and the Law on Criminal Proceedings in formal and material terms. In formal terms because the Federal Government overstepped its constitutional powers, by passing the contested Decree, as stipulated in Article 99 par 1 item 4) of the Constitution of FRY, stipulating, inter alia, also the possibility of transfer at the request of the International Criminal Tribunal the criminal prosecution of an individual who is subjected to criminal proceedings in the competent court in the Federal Republic of Yugoslavia or adjudicated under the final court decision; possibility of extradition of individuals located in the territory of the Federal Republic of Yugoslavia irrespective of being foreigners or nationals; having attempted to regulate the issues of the procedure for protection of law in courts and other state authorities it has taken the legislative prerogatives determined in the Constitution of FRY, because the provision of Article 26, par 1 of the Constitution of FRY guarantees the right to everyone to equitable protection of his/her rights in the legally determined procedure, and not in the procedure established under a by-law; that the contested Decree is not giving effect to the federal law but changes as an incompetent authority, in a non-constitutional manner, via a by-law, the Law on Criminal Proceedings, which expressly prohibits extradition of the Yugoslav nationals, while allows it for foreigners only in the cases specified under that Law; that the Decree, issued by non-competent authority regulated the organization, competence and composition of courts in the constituent Republic, although those issues, by virtue of the provisions of Article 6 par 3 of the Constitution of FRY fall within exclusive purview of the authorities of the constituent republic; which under the contested Decree of the non-competent authority delegated (surrendered) a part of national judicial and other state authorities to a foreign court (gathering information from citizens; hearing of suspects, the indicted, injured, witnesses and expert witnesses, including autopsy and exhumation of corpses, gathering of material evidence; inspection and prescription of identity papers including those compiled or gathered by the Yugoslav judicial and other state authorities on violations of the international humanitarian law); that the entire competence of national courts and other state authorities to conduct court proceedings in certain criminal offenses stipulated by law are assigned to a foreign court, which

violates the principle of territorial jurisdiction of the Yugoslav judicial and other state authorities, in view of the fact that delegation of court competence from the national to foreign or a court outside the country fall within the purview of the federal legislator. In material terms, according to the allegations provided the contested Decree is not in compliance with the Constitution of FRY and the Law on criminal proceedings, because: it enables extradition of the Yugoslav citizens to another state, although under the provisions of Article 17, par 3 of the Constitution of FRY is prohibited; because the Decree enables extradition of foreigners to another state, despite the provisions of Article 66 par 2 of the Constitution of FRY stipulates that a foreigner may be extradited to another state only in cases anticipated under the international treaties which bind FRY and which were ratified and published in compliance with the Constitution of FRY, Articles 16 and 66); because by virtue of Article 28 of the Constitution of FRY no one may be adjudicated or sentenced again for an offense if the process against him was finally suspended, or the indictment act against him was finally rejected, or if he/she was acquitted under the final ruling or sentenced, while the contested Decree stipulated the possibility of assigning the proceedings to the International Criminal Tribunal and surrender of the person charged although the proceedings against him was finalized in the national court under the final court ruling; because the contested Decree enables the initiation of process actions undertaken by the investigation authorities and the Prosecutor of the International Criminal Tribunal, and against which no legal remedy is allowed, or submission to any other court in violation of the provisions of Article 67, par 4 of the Constitution of FRY, which stipulates that the freedoms and rights recognized and guaranteed by the Constitution of FRY enjoy court protection in a national court, and also the protection of the right to personal freedom, not to be denied to anyone except in cases and under the procedure set out in the Federal law (Article 25, par 1 and 2 of the Constitution of FRY); because that Decree relates to foreigners and Yugoslav citizens, hence, accordingly to their extradition to the International Criminal Tribunal, despite the provision of Article 17 par 3 of the Constitution of FRY, which prohibits the extradition of the Yugoslav citizens to another state, namely to a foreign court, namely the court seated in another state, beyond the jurisdiction of FR Yugoslavia, since the prohibition covers any foreign court, whether established by one or more countries; because the Law on Criminal Proceedings prohibits surrender of the accused or sentenced persons - Yugoslav citizens- to a foreign country; because the stated constitutional and legal prohibition of extradition of the Yugoslav citizens could be changed only via amendments to the Constitution of FRY and the Law on Criminal Proceedings, in the proceedings prescribed under the Constitution of FRY rather than by a by-law as was the case with the contested Decree; that the legal merit for approval of the contested Decree is unconstitutional; that the same does not contain preamble on the legal merit, but the provisions of its Article 1 prescribes that it should govern the procedure of cooperation of the Federal Republic of Yugoslavia with the International Criminal Tribunal in honoring the "obligations of the Federal Republic of Yugoslavia under the UN SC Resolution 827(1993) and the Statute of the International Criminal Tribunal"; that the mentioned Resolution, establishing the International Criminal Tribunal or the Statute of that Court are no integral part of the internal legal system, because by virtue of the provision in Article 16, par 2 of the Constitution of FRY the integral part of the internal legal system shall be only the international treaties ratified and published in keeping with the Constitution and generally accepted rules of international law; that the above stated Resolution of the Security Council and the Statute of the Tribunal, which is an integral part thereof, can be no legal basis for the approval of the contested Decree; that the Federal Government, by virtue of the Constitution of FRY, may enact decrees, decisions and other instruments only in giving effect to the federal laws and other regulations and general enactment provided it is empowered under these acts to do so, while the Law on Criminal Proceedings did not specify such powers.

2. The reply received from the Federal Government, through the Federal Ministry of Justice stated that; according to Article 16 of the Constitution of FRY, the international treaties which were confirmed and published in keeping with the Constitution and generally accepted rules of international law are the integral part of the internal law, while the provisions of Article 124 par 1, item 2 of the Constitution of FRY implies that the international treaties are, in terms of legal strength above the federal laws; that on the merit of the above stated and the fact that FRY is member

of the United Nations and signatory to the UN Charter, it follows that FRY is bound to cooperate in full with the International Criminal Tribunal, established by the Security Council based on the authorities set in the UN Charter, independent of the provisions of the national laws: that the Security Council in its Resolution 827 (1993) approved the Statute of the Tribunal and decided to establish it under the official name of "The International Tribunal for prosecution of the responsible individuals for grave violations of the international humanitarian law in former Yugoslavia between 1 January 1991 and the date to be established by the Security Council after peace shall have been reestablished"; that, despite the fact that no establishment of an ad hoc international criminal tribunal has been expressly stipulated in the UN Charter, it could be taken as an acceptable measure, under Articles 24, 25 and 29 and Chapter VII, (specifically under Articles 39, 40 and 41) of the UN Charter relating to the powers of the Security Council; that under Article 29 of the Charter the Security Council may establish ancillary bodies in pursuance of its tasks, while the mentioned Article 39 of the Charter authorizes the Security Council to determine threat of peace, violation of peace or aggression and issue recommendations or decide which measures to take to establish international peace and security; that based on Article 25 of the Charter member states have agreed to accept and implement the decisions of the Security Council in compliance with the Charter, as well as that all the resolutions adopted further to Chapter VII of the Charter are binding on all the UN members; that the Security Council, on the occasion of armed conflicts in the territory of former SFRY, exhausted all interim measures under Article 40 of the Charter; that the approval of the Resolution 827 on the establishment of the International Criminal Tribunal of 25 May 1993, unanimously accepted the report of the UN Secretary General and the Statute of the Tribunal, while at the later UN General Assembly sessions there were no objections to the mentioned instruments of the Security Council; that the argument that "the activity of the International Criminal Tribunal amounted to the interference in the internal affairs of a state", neglects the provisions of Article 2, point 7 of the Charter, which provided that the prohibition of interference is not applicable in case of coercion measure taken under Chapter VII of the Charter, under which the International Criminal Tribunal was established; that the remark that the Statute of the International Criminal Tribunal is in collision with the provisions of the Constitution of FRY, which prohibits the extradition of the Yugoslav citizens is groundless, because the provision of Article 17, par 3 of the Constitution of FR of Yugoslavia does not refer to the international court established by the United Nations, whose member FR of Yugoslavia is; that the claim of the initiator of the constitutional dispute cannot be accepted that in the interpretation of the mentioned provision of the Constitution of FRY the point of departure should not be linguistic but historical, namely the fact that at the time of the enactment of the Constitution of FRY existed no international criminal tribunal, since the International Criminal Tribunal is not the first of the kind, but that its predecessors were military courts in Nuremberg and Toki, established under the London treaty of 1945; finally that in 1998 in Rome, at the UN plenipotentiary conference, years old idea on the establishment of the International Criminal Tribunal under the auspices of UN was realized under the Rome Statute of the International Criminal Tribunal, and that the Statute was ratified by Yugoslavia in June 2001; that under the provision of Article 89 of the Rome Statute the obligation of the states signatories is to extradite own nationals to that court; that Article 6 of the Convention the prevention and punishment of the crime of genocide of 1948, ratified by Yugoslavia in 1950 it was set out that "persons accused of the crime of genocide or any other crime under Article 3 shall be transferred for trial to the competent courts of the state on whose territory the relevant crime was perpetrated or to the International Criminal Tribunal that will have jurisdiction over those states parties, which shall recognize its jurisdiction"; that hence, it cannot be said that the constitution maker was not aware of the possibility and certainty of establishment of such a court, the more so as no constitution is enacted for current requirements but for a longer time frame; that apart from it, even if such an interpretation would be accepted on the constitutional ban on extradition of nationals, the above mentioned constitutional status of an international treaty in the legal system of FR Yugoslavia it follows that the Statute and the Rules of the International Criminal Tribunal, being part of the UN Charter, is part of the internal law of FR of Yugoslavia, so that a part of obligations on account of legal assistance (under Article 29 of the Statute) which involves the surrender of the accused derogates so understood a constitutional ban on extradition

of own citizen, that the norm in the Article 29 of the Statute has the strength "above the law" under Article 124 par 1 point 2 of the Constitution of FRY, and since only the Constitution is supreme to any law, that norm would be actually of equal rank to the Constitution, and would be like *lex posterior* and *lex specialis* stronger than the earlier general constitutional norm; that the remark about the International Criminal Tribunal being "political court" is groundless, since it was established by the international community to put on trial any person who in the period from 1 January 1991 until reestablishment of peace perpetrated crime that may be qualified as a grave violation of the international humanitarian law and irrespective of the citizenship held; that the provisions of the Statute in material terms are in full compliance with the fundamental principle of criminal law, namely the principle of legality "*nullum crimen, nulla poena sine lege*"; that the material requirements of punishment were known before the onset of the court activities, namely at the time of perpetration of the alleged crimes and the same are contained in the international law, to the effect that the crimes were set out both in the international conventions and in the internal law of the states participating in the conflict; that the remark is groundless that the persons put on trial by the International Criminal Tribunal will be in an unequal position *vis a vis* persons tried by the national courts, in view of the fact that according to the Statute of the Court the maximum prison term is life long imprisonment, while in the Yugoslav legislation for offenses under the federal law the prison term is twenty years, since Article 101 of the Statute of the Court it was stipulated that in weighing the sentence the usual practice *inter alia* shall be taken into account in pronouncing the prison term in courts of former Yugoslavia, that, apart from it, with the establishment of the International Criminal Tribunal the national sovereignty was not completely cancelled because the international community primarily expects from the successor states of ex-SFRY to demonstrate their respective political and legal maturity, and institute, in fair and impartial manner in their national courts proceedings against all the individuals who violated the rules of the international humanitarian law, irrespective of nationality, political status and the similar, and only if those states shall have failed to proceed, the jurisdiction of the International Criminal Tribunal shall be activated; that the supremacy of jurisdiction of the International Criminal Tribunal shall be effectuated in exceptional cases, namely that the national courts cannot re-try the cases in which the International Criminal Tribunal adjudicated (the principle *non bis in idem*), as well as that the International Criminal Tribunal is entitled to renew the proceedings in an adjudicated matter in the national courts, if the accused was sentenced for an ordinary offense but not the crime against the international law or if the proceedings instituted in the national court was non-objective and partial as to protect the accused from the international criminal responsibility (Article 10 of the Statute which does not accept the principle *res indicata*): that, on the merit of the above, and particularly because UN Charter, Statute and Rules of the International Criminal Tribunal approved in keeping with the Charter, are integral parts of the internal law and that they have priority over the federal law, it follows that the cooperation of FR Yugoslavia with the International Criminal Tribunal is her obligation and that it may proceed directly, under the Statute and the Rules of the Tribunal, only; that the substance of the disputed Decree was to detail the forms of such cooperation only, to facilitate it and eliminate possible ambiguities, and that it only effectuates the implementation of the mentioned international instrument and our legal system. Due to the above stated reasons the objection is groundless that the Statute of the Tribunal conflicts other international instruments acceded to by Yugoslavia, because under Article 103 of the UN Charter, in case of conflict between the obligations of a UN member state under the Charter and their obligations under another international treaty, their obligations under UN Charter shall prevail.

3. The Federal Constitutional Court, further to Article 58 par 3 of the Law on the Federal Constitutional Court, held a public debate with the parties in the proceedings and some scholars.

The parties in the process have explained the details of the allegations, provided in the Annex, their initiatives and replies received, while Dr. Milorad Perovic, professor at the Faculty of Law in Podgorica, in his written opinion stated that the contested Decree is untenable since it violates the Constitution of FRY in formal and substantive terms. According to him, the Decree is impossible to implement, because it stipulated the

cooperation with the International Criminal Tribunal under the Rules of the Statute of the Tribunal, but also in compliance with the Constitution of FR Yugoslavia and its relevant law (Law on the Criminal Proceedings). Those rules are, however, mutually exclusive.

III

1. The Federal Government regulated in the contested Decree the procedure for cooperation of the Federal Republic of Yugoslavia with the International Criminal Tribunal in criminal prosecution of individuals responsible for grave crimes against the international humanitarian law perpetrated in the territory of ex-Yugoslavia since 1991 (hereinafter: the International Criminal Tribunal) and performance of obligations of FRY stemming from the Security Council Resolution 827(1993) and the Statute of the International Criminal Tribunal.

The Decree covered, inter alia: transfer of criminal proceedings held in the national courts to the International Criminal Tribunal if so requested; proceedings and jurisdiction of courts and other authorities for decision making in such matters (Article 12 ad 13); the proceedings in national courts after the transfer of the proceedings to the International Criminal Tribunal (Article 14); the possibility of extradition of all the accused (foreigners and Yugoslav citizens) to the jurisdiction of the International Criminal Tribunal and its investigation bodies to undertake activities in the Federal Republic of Yugoslavia (Articles 9 and 10); legal assistance to the International Criminal Tribunal, including granting of transit of the Yugoslav citizens through the territory of the Federal Republic of Yugoslavia (Articles 18 and 19) and others. The Decree contains references to the application of the Statute of the International Criminal Tribunal and its Rules of Procedure and Evidence, to be applied by judicial and other authorities in the Federal Republic of Yugoslavia (Articles 1, 2, 6, 12 and 17).

2. The provisions of Constitution of FRY provided for the following: power in the Federal Republic of Yugoslavia is organized along the principle of division of legislative, executive and judicial power (Article 12); the executive and judicial power are bound by the laws, which are in compliance with the Constitution (Article 9, pars 2 and 3); the Federal Republic of Yugoslavia honors in good faith, the obligations under the international treaties to which is a party, and the international treaties ratified and published in keeping with the Constitution and generally accepted rules of the international law that are an integral part of the national legal system (Article 16); a constituent republic is sovereign in those matters not covered by the Constitution of FRY as competences of the Federal Republic of Yugoslavia and that a constituent republic may independently regulate its governance under its own Constitution (Article 6, pars 2 and 3); that no Yugoslav citizen may be deprived of its citizenship, expelled from his country, or extradited to another state (Article 17, par 3); that everyone is entitled to personal freedom and no one may be apprehended except in the cases processed under the federal law and that illegal apprehension is punishable (Article 23, pars 1, 2, and 6); that everyone is entitled to equal protection of his/her rights in legally determined procedure (Article 26, par 1); that no one may be punished for any offense before it had been perpetrated, was not set out in the law or regulation based on the law as a punishable offense, nor may be sentenced to the term which was not legally stipulated for such an offense (Article 27, par 1); that no one may be repeatedly sentenced or punished for an offense in the case finally suspended or the indictment finally dismissed or if he/she finally acquitted or sentenced (Article 28); that a foreigner may be extradited to another state only in the cases stipulated in the international treaties which are binding on the Federal Republic of Yugoslavia, and that the right to asylum is guaranteed to a foreign national and a person without citizenship persecuted due to democratic views and on the grounds of his/her participation in the movements for social and national liberations, for freedom and rights of a human being, or for freedom of scientific or artistic creative work (Article 66, pars 2 and 3); that only law may stipulate the ways of realization of individual freedoms and rights of man and citizens when so stipulated under the Constitution of FRY or necessary for their realization and that freedoms and rights recognized and guaranteed by the Constitution of FRY enjoy judicial protection (Article 67, pars. 2

and 4); as well as that the Federal Government may enact the decrees, decisions and other instruments for implementation of the federal laws and other regulations and general enactments of the Federal Parliament (Article 99, par 1, item 4).

The provisions of Chapters XXX and XXXI of the Law on Criminal Proceedings (Official Gazette of FRY Nos. 4/77, 14/85, 54/87, 57/89, 3/90 and Official Gazette of FRY Nos. 27/92 and 24/94) stipulated the procedure for international legal assistance and performance under the international treaties in criminal matters as well as the procedure for the extradition of the accused and sentenced individuals. Those provisions, inter alia, stipulated territorial and actual jurisdiction of national courts and other state authorities in the procedure on the request of the foreign authority and even in case when the request concerns criminal offence which under the national regulations no extradition is allowed; that one of the conditions for extradition of the accused or sentenced individuals is that such an individual is no Yugoslav citizen as well as that the requested extradition of any individual shall have been ruled by the competent court.

3. The Federal Constitutional Court, starting from the above stated provisions of the Constitution of FRY and the Law on Criminal Proceedings finds that the contested Decree does not comply with the Constitution and the Law on Criminal Proceedings.

To begin with, the contested Decree is not in compliance with the Constitution of FRY because it regulated the procedure (means) of realization of individual freedoms and rights of a man and citizen determined under the Constitution of FRY by the competent authority. Namely, further to the provisions of Article 67, par 2, of the Constitution of FRY the manner (procedure) of implementation of individual freedoms and human and civil rights may be stipulated by the law only, provided however, that this possibility is anticipated in the Constitution of FRY or when it is necessary for their implementation. The provisions of Article 26, par 1 of the Constitution of FRY it was further laid down that everyone is entitled to equal protection of its rights in the legally prescribed procedure. By the contested Decree the Federal Government as the executive authority, having regulated the possibility and the procedure for transfer of criminal proceedings underway in the national court to the International Criminal Tribunal at its request, having regulated the application of the provisions of the Chapter XXXI of the Law on Criminal Proceedings which covers also apprehension of the individual requested to be extradited to the International Criminal Tribunal, having regulated the power of the International Criminal Tribunal to undertake investigation activities against the individuals in the territory of FRY, actually regulated the manner (procedure) of realization, limitation and protection of individual freedoms and human and civil by a by-law. The law only, as was already mentioned, may regulate such a procedure, enacted by legislative power, which was done in the matters of criminal legal protection under the law on Criminal Proceedings.

The contested Decree of the Federal Government regulated apart from the procedure also the jurisdiction and composition of courts and jurisdiction of governments in constituent republics to decide on the requests of the International Criminal Tribunal despite the fact that further to Article 6 of the Constitution of FRY a constituent republic may autonomously regulate governance and competences of its own authorities.

Having stipulated the application of the Statute of the International Criminal Tribunal and its Rules of Procedure and Evidence by the Courts and other authorities in FRY the Federal Government overstepped its constitutional powers of the executive branch because confirmation of the International legal acts and their integration into the internal legal system falls within the exclusive purview of the Federal Parliament, under Article 78 of the Constitution of FRY, as legislative and representative body of the citizens of Yugoslavia and her constituent republics.

Apart from the stated non-constitutionality the disputed Decree is further in conflict with the Constitution of FRY because it regulates the possibility of extradition of the Yugoslav citizens even outside the area of territorial jurisdiction and Yugoslav judicial and other state authorities although the Constitution of FRY in its Article 17, par.3 explicitly bans such a possibility in the case of Yugoslav citizens. A foreign citizen may

be extradited only in the cases and under the procedure stipulated in the Constitution of FRY, the Law on Criminal Proceeding and international treaties. The Federal Constitutional Court finds that the Constitution of FRY, namely the mentioned Article 17 par 3, no extradition of the Yugoslav citizens outside the sovereign territory of the Federal Republic of Yugoslavia irrespective whether the request for extradition was submitted by the court established by one state or several states under an international treaty or under the instrument of an international organization, because the provisions of the Constitution of FRY as the basic law in FR Yugoslavia in the hierarchy of legal regulations are the norms of the highest legal priority and therefore any other general norms, including published international treaties must comply with its provisions.

The legal instruments of the federal and republic governments, federal and republic laws containing legal solutions in conflict with the constitutional provisions cannot stand in harmony with the Constitution of FRY. Neither the federal laws confirming the International treaties can be in compliance if such treaties contain provisions contrary to the Constitution of FRY. Only an act of legal strength equal to constitution may change the constitutional provisions, specifically those relating to human and civil rights such as the provision of Article 17, par 3 prohibiting deprivation of citizenship, expulsion from the country or extradition of a Yugoslav citizen to others. Since this provision is located within the basic provisions of the Constitution of FRY, the Federal Constitutional Court submits that it acknowledges and guarantees human and civil rights and freedoms and citizens in FR of Yugoslavia in keeping with the Universal declaration on human rights. The same goes for the possibility provided for by the Decree of the permission for transit of the Yugoslav nationals through the territory of the Federal Republic of Yugoslavia at the request of the International Criminal Tribunal. The Federal Constitutional Court is competent to rule whether any of the general norms are in compliance with the Constitution of FRY or not, and its rulings are generally binding and final, with the legal consequences set out in the Constitution of FRY and the Law on the Federal Constitutional Court.

The Federal Constitutional Court, starting from the nature of the legal instrument, its substance and promulgator, has not gone deeper into structuring the final legal views on the manner of the implementation of the Decree, legal nature or the manner of honoring the obligations created by the establishment of the International Criminal Tribunal under the Security Council Resolution. Consequently, the Federal Constitutional Court in this Decision provided no complete replies to the question: did the Security Council, as one of the main bodies of the United Nations, laid down in the Charter, and primarily responsible for maintenance of international peace and security, and which in performing that mandate must act in conformity with the goals and principles of United Nations (Article 24 of the Charter), in establishing the International Criminal Tribunal acted in keeping with the United Nations Charter or overstepped its powers, namely acted ultra vires; whether the establishment of the International Criminal Tribunal, as an ad hoc measure which should though criminal prosecution of the individuals responsible for grave violations of the international humanitarian law, enable reestablishment of peace in the territory of former SFRY and its maintenance, in keeping with the measures that the Security Council may take as conducive to the maintenance of the international peace and security, in conformity with the Charter and its own Rules of Procedure; whether and in what way is FR of Yugoslavia bound, as member of United Nations, to cooperate with the International Criminal Tribunal, which is not a court authority envisaged by the United Nations Charter, unlike the International Court of Justice, anticipated in Chapter XIV of the Charter, but "a measure" of the Security Council; whether the acts and measures of the Security Council taken with reference to the Charter of the United Nations have the same force as the Charter itself (whether they are its integral part?); how to proceed under the Statute and other by-laws of that Tribunal, without harmonization of the internal law with their substance; whether the Statute and the Rules of the Tribunal are based on generally accepted principles and rules of international law and particularly on the rules on the function of the prosecutor in the proceedings, ban of renewed trial in the same case, detention, duration of which is not limited, the so called covert indictments, anonymous witnesses, duration of the imprisonment term, extradition of nationals etc.; whether priority of legal instruments exists in the hierarchy of international law and whether the acts of the United Nations bodies must be in conformity with the Charter of the United

Nations, and which body and in which procedure determines that concord, that the members of the United Nations are obliged to enforce the instruments of UN only if they were adopted in conformity with the Charter of the United Nations, which member states accepted or the obligation of the members exists by the very act of acceptance of the Charter, as a multinational international treaty; whether some states members of the United Nations, which through their competent body, adopted respective instruments on cooperation with the International Criminal Tribunal violated the Charter of UN because they banned under these instruments the extradition of their nationals to that Court, because such cooperation is prohibited by their constitutions and why they had to adopt such instruments if the Resolution of the Security Council on the establishment of the International Criminal Tribunal 827 and the Statute of that Court are integral parts of the internal law of those states; why certain member states of UN had to change their constitutions which prohibited the extradition of their nationals to other states, to be able to pass the instrument governing the cooperation with the International Criminal Tribunal which includes also the extradition of their nationals to the mentioned court, if the instruments of the Security Council of the United Nations, in the legal hierarchy have priority over the constitutions of UN member states, or have the same strength, on the other hand, whether the stated practice of these UN member states clearly shows that the constitution of UN member states are the legal instruments with the highest legal strength in every UN member state, and that, consequently the instruments of the competent state authorities enabling the implementation of the mentioned Resolution of the Security Council and the Statute of the International Criminal Tribunal, must be approved in compliance with the constitution of a member state, in formal and material terms, and that the instruments of the Security Council therefore represent no legal merit for direct implementation by the very fact of their instruments, since every UN member state has to make own decision about their integration into the legal system of every UN member state, to determine, under its constitution the competent authority and in the prescribed manner, whether the act of implementation/integration into the national legal system passed by the competent authority of UN member state can set out the manner of implementation of individual human rights and freedom under the rules unpublished and therefore inaccessible to a citizen and man applicable to, despite the fact that the constitution of that state stipulated the publication of all general norms as obligatory if they constitute part of its legal order, as is the case of the Constitution of FR Yugoslavia; whether the promulgation of an instrument for enforcement of the mentioned Resolution and Statute of the International Criminal Tribunal would be in harmony with the international treaties acceded to by the UN member states and with the generally accepted rule of international law, and many other questions. This is because the Federal Constitutional Court submits that replies to all these questions are irrelevant to the Court ruling on constitutionality and legality of the contested Decree. Namely, the Federal Constitutional Court in its proceedings determines, as a preceding question, formal constitutionality and legality of the contested general legal instrument, e.g. whether it was enacted by the competent authority stipulated in the Constitution of FRY, confirmed and published international treaty and federal law.

1. SUCH INSTRUMENTS = INSTRUMENTS FOR THE EXTRADITION OF THEIR NATIONALS

By virtue of Article 16 of the Constitution of FRY the international treaties confirmed and published in keeping with the Constitution and generally accepted rules of international law are integral parts of the national legal order. Hence, the international treaties and generally accepted rules of international law, according to their legal strength are above the federal law.

According to the position of the Federal Constitutional Court distinction must be made between the obligations of the stated under the international community on the whole and obligations towards a given state or group of states. The confirmed and published international treaties constitute the international legal obligation of FRY law beyond any doubt towards all the states signatories thereof, while the generally accepted rules of the international law concern all the states within the international legal system and all the personalities under the international law have the obligation and shared interest in their protection (the rules *ius cogens*). Besides, in the case of non-observance of those internal legal norms, sanctions shall be imposed, primarily legal in nature, unlike the political agreements where sanctions are of not legal but political and/or other nature.

The generally accepted rules of international law represent legal principles of the norms derived from custom rules common to all the states or known in the majority of legal systems of the world. Those rules have general, absolute and objective character, but also their dynamic development. At the same time the scope and character of their changes provoke different views. There is more agreement about their identification, particularly in process law, as the principles of "reasonable time-limit", "fair trial", "degrading treatment", "arbitrary apprehension", "presumption of innocence", "timely pronouncement of sentence", "right to appeal" and other general rules.

The Federal Constitutional Court judges that the Resolution of the Security Council 827 establishing the International Criminal Tribunal does not fall within the international law which constitutes the part of the internal legal order under Article 16 of the Constitution of FRY. This is because an ad hoc measure approved by the Security Council under the Resolution - the establishment of the International Criminal Tribunal for Criminal prosecution of individuals responsible for grave violations of the international humanitarian law - contains no international legal norms producing "validity" namely has no "obligatory strength". Without such properties that Resolution constitutes but a political instrument which entails political obligations, but the legal validity shall be achieved only upon its enforcement by the legitimate and legal authority in individual legal systems of each state.

Namely, UN member states, having accepted the UN Charter. Accepted legal validity of all its norms, and also the legal instrument passed by UN bodies in compliance with and in the manner set out in the Charter. However, the UN member states had never vested judicial power to UN bodies. Except those, naturally expressly specified in the Statute of the International Court of Justice, envisaged in the Chapter XIV of the UN Charter. This is not the case. That is why the Resolution of the Security Council 827 in its item 4 specified a political obligation of all the states to "fully cooperate with the International Criminal Tribunal...and that all the states undertake measures in keeping with the national legislation conducive to giving effect to the provisions" of that Resolution. Hence, only if and when that obligation under the mentioned Resolution of the Security Council is "translated into a legal norm" in harmony with the national legislation, the Statute and the Rules of the International Criminal Tribunal, shall obtain the normative character with legal validity. Without it, those are specific political obligations; the non-performance may, of course, produce very grave consequences for individual states.

As was said, under Article 24 of the United Nations Charter, concerning the international peace and security, the Security Council in implementing its mandate, acts on behalf of the United Nations.

Further to Article 25 of the Charter - UN members have agreed to accept and implement the decisions of the Security Council in line with the Charter.

In case that Security Council should find that there exists threat to peace or violation of peace, it shall decide what measures are to be taken to reestablish peace, the supreme value of the whole international system.

In conformity with the assessed status of relations, causes and consequences, Security Council decided to establish a court under its resolution 827 (1993) under the name "The International Tribunal for Prosecution of Individuals responsible for grave violations of the International Humanitarian Law in the Territory of former Yugoslavia between 1991". Starting from the substance of Articles 24, 25 and Article 29 of the United Nations Charter, that Decision may be viewed as one of the measures for protection of peace in the territory of former SFRY, taken by the United Nations.

Oppositely, as was already revealed, this Court was of the view that the substance of the Charter of the United Nations does not imply that the Security Council has an exclusive power to create and establish judicial bodies as a protection measure, to deal with the responsibility of the

citizens in the countries that violated peace and security in the world. It follows from the substance of the quoted provisions of the Charter that such a measure may be considered as an international accomplished fact binding on any member state of United Nations. In such a case an obligation is created to legally regulate the issues concerning constitutionally guaranteed freedoms and rights of the citizens, position of the state authorities and provision of that protection, as well as the conduct of local authorities in giving legal assistance to protect the international peace. One of the rights of member states in this case, are well-supported approaches to the United Nation bodies to check the correctness of the procedure.

The above quoted constitutional and legal provisions imply no obligation or possibility for the national legal system, under the extraordinary procedure and extraordinary legal instrument, harmonize with the international coercive measure. Hence, these relations should be established in constitutionally oriented procedure, which shall observe and be secured by international law, but also the internal order of FR of Yugoslavia, in observance of the Charter of the United Nations, International Declaration on Human Rights, the International Covenant of Civil and Political Rights, Constitution of FRY and other legal instruments of the national and international law.

III

4. The Federal Constitutional Court, by virtue of Article 124, par 1, items 2 and 4 of the Constitution of FRY and Articles 30, 58 and 68 par 1, items 2 and 4 of the Law on the Federal Constitutional Court (Official Gazette of FRY no.36/92), at its session of 06.11.2001, passed the following

DECISION

It is ruled that the Decree on the process of cooperation with the International Criminal Tribunal (Official Gazette of FRY no.30/01) is in no conformity with Constitution of the Federal Republic of Yugoslavia and the Law on Criminal Proceedings (Official Gazette of SFRY Nos.4/77, 14/85, 74/87, 57/89, 3/90 and Official Gazette of FRY No/ 27/92 and 24/94).

The Federal Constitutional Court has passed the present Decision in the following sitting: Acting Chairman of the Federal Constitutional Court Judge Milan Vesovic, and Judges Milorad Gogic, Dr. Momcilo Grubac, Mr. Milomir Jakovljevic, Veseljin Lekic and Aleksandar Simic.

The Federal Constitutional Court Acting Chairman
of the Federal Constitutional Court
Judge Milan Vesovic

Take out a subscription to the BULLETIN OF THE INTERNATIONAL LAWYERS GROUP OF THE ICDSM !

Apply a letter to:
International Lawyers Group of the ICDSM
Sloterkade 20
1958 HE Amsterdam
the Netherlands

Nico Steijnen

From: N.H.van Holst <n.h.van.holst@freeler.nl>
To: Stichting Global Reflexion <reflex@xs4all.nl>
Sent: dinsdag 5 februari 2002 14:34
Subject: Re:

THE INTERNATIONAL LAWYERS GROUP OF THE ICDSM - PRESS BULLETIN

International Lawyers Group
of the ICDSM
Sloterkade 20
1958 IIE Amsterdam
the Netherlands
tel. +20.615.1122
fax +20.615.1120
e-mail: office@globalreflexion.
5-2-2002

PRESS RELEASE

MR. MILOSEVIC UNDERTAKES LEGAL PROCEEDINGS AGAINST THE ICTY AND THE STATE OF THE NETHERLANDS

By order of Mr. Milosevic on December 20, 2001, a 140-pages provisional application is filed at the European Court of Human Rights by a team of lawyers: Mr. N.M.P. Steijnen, the Netherlands, Mr. Chr. Black, Canada, Prof. Mr. A. Bernardini, Italy, Mr. Z. Tomanovic, Yugoslavia, Prof. Mr. M.N. Kouzenetzov, Russia, Mr. Jaq. Verges, France, Mr. D.M. Ognjanovic.

This provisional application, formulated under conditions violating all human rights guarantees with respect to normal communication between lawyers and client, must be further implemented.

In this delicate phase of the European Court procedure the puppet-tribunal has even intensified his interferences. It has banned Mr. Ch. Black from all communication with Mr. Milosevic and refuses, without any explanation, further access by Mr. N. Steijnen to Mr. Milosevic.

Access on other members of the lawyers-team is limited to very rare exceptions and depends on the humour of the tribunal.

NEVER any free and unmonitored communication with Mr. Milosevic is allowed and the exchange of documents is prohibited. Mail between the members of the lawyers-team is intercepted and vanish.

Under these conditions a further elaboration of the European Court case is impossible.

The team of lawyers has officially informed the European Court that a further progress on their work is effectively blocked by the puppet-tribunal's interferences and that they have no other choice then to suspend their labour on the case. Till the puppet-tribunal ends its human rights violations with respect to defence rights.

So the puppet-tribunal's human rights abuses, straight in the face of the European Court of Human Rights, have caused a deadlock.

In order to force a breakthrough, Mr. Milosevic has ordered to undertake legal action.

So a summary injunction procedure is now already filed at the District Court of the Hague against all relevant sides: the ICTY itself and the State of the Netherlands.

The demand to all parties is: take your responsibility in the field of safeguarding human rights and go around the table to find a solution. A solution that brings to an end these severe human rights violations in the field of defence rights. The State of the Netherlands is summoned specifically to take the initiative.

Place: District Court of the Hague
Date: 12 February 2002
time: 13.30 h.

Koningin Julianaplein 30
Gebouw Babylon
Kantoren A
2595 AA Den Haag

Pels Rijcken
& Droogleever
Fortuijn
advocaten
& *notarissen*

Correspondentie
Postbus 11756
2502 AT Den Haag
Internet
www.prdf.nl

De heer mr. N.M.P. Steijnen
Couwenhoven 52-05
3703 ER ZEIST

datum 5 februari 2002
onze ref. CB/JdM/1567314
inzake Staat / Milosevic II

telefoon 070-5153913
fax 070-5153114
e-mail cm.bitter@prdf.nl

Te uwer kennisneming hierbij

een afschrift van mijn brief met bijlagen d.d. heden aan de president van de rechtbank alhier in bovengenoemde zaak.

Toegezonden door
Cécile M. Bitter

Koningin Julianaplein 30
Gebouw Babylon
Kantoren A
2595 AA Den Haag

Pels Rijcken
& Droogleever
Fortuijn
advocaten
& *notarissen*

Correspondentie
Postbus 11756
2502 AT Den Haag
Internet
www.prdf.nl

BEZORGEN

Aan de edelachtbare heer president in de
Arrondissementsrechtbank te Den Haag
sector civiel recht
t.a.v. mevrouw Th. Widmer
Gebouw P2; kamer 1120
Prins Clauslaan 60
DEN HAAG

datum 5 februari 2002
onze ref. CB/JdM/1567314
uw ref. KG 02/105 // 173965
inzake Staat / Milosevic II

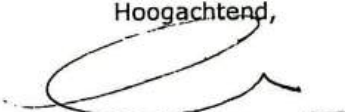
telefoon 070-5153913
fax 070-5153114
e-mail cm.bitter@prdf.nl

Geachte mevrouw,

Met verwijzing naar uw brief van 1 februari 2002 in bovenvermelde zaak stuur ik u hierbij, conform uw verzoek in tweevoud, stukken waarnaar ik ter zitting zal verwijzen. Het gaat om de pleitnotities die namens de Staat in het eerdere kort geding, van 23 augustus 2001, zijn gehanteerd, het vonnis dat in dat kort geding is geweest, de Rules of Detention van het Joegoslavië-tribunaal en de Detention Regulations van het Tribunaal.

Een kopie van deze brief met bijlagen stuur ik aan mr. N.M.P. Steijnen.

Hoogachtend,

Cécile M. Bitter

Heden, de
van:

januari tweeduizendtwee, op verzoek

SLOBODAN MILOSEVIC, wonende te Belgrado, Federale Republiek Joegoslavië, thans verblijvende te Scheveningen, gemeente Den Haag,

te dezer zake woonplaats kiezende te 's-Gravenhage aan de Valkenboslaan 72, ten kantore van Mr. A.B.B. Beelaard, die tot procureur wordt gesteld,

heb ik,

krachtens mij verstrekte mondelinge last van de E.A. Heer Voorzieningenrechter bij de Rechtbank te Den Haag,

IN KORT GEDING GEDAGVAARD:

1. HET INTERNATIONAAL TRIBUNAAL VOOR DE VERVOLGING VAN PERSONEN VERANTWOORDELIJK VOOR ERNSTIGE SCHENDINGEN VAN HET INTERNATIONAAL HUMANITAIR RECHT OP HET GRONDGEBIED VAN HET VOORMALIGE JOEGOSLAVIE SEDERT 1991, IN RECHTE VERTEGENWOORDIGD DOOR DE GRIFFIER, gevestigd en kantoor houdend te Den Haag, Churchilplein 1, aldaar mijn exploit doende, sprekende met en afschrift dezes latende aan :
2. DE STAAT DER NEDERLANDEN (DE MINISTER VAN JUSTITIE EN DE PRESIDENT VAN DE RECHTBANK TE DEN HAAG), zetelend te 's-Gravenhage aan de Kazernestraat 52, ten parkette van de Procureur-Generaal bij de Hoge Raad der Nederlanden, aldaar mijn exploit doende, sprekende met en afschrift dezes latende aan:

Met de aanzegging om te verschijnen in persoon, dan wel vertegenwoordigd door een procureur,

OM :

op dinsdag twaalf februari tweeduizendtwee, des middags om

13.30 uur, te verschijnen ter terechtzitting van de Voorzieningenrechter bij de Rechtbank te Den Haag, alsdan rechtdoende in kort geding, gehouden wordende in het Paleis van Justitie aan de Prins Clauslaan 60 te Den Haag;

TENEINDE :

Namens mijn verzoeker als eiser te horen concluderen:

1. Aangezien in het vonnis in kort geding van 31 augustus 2001 inzake Milosevic tegen de Staat der Nederlanden door de President van de Haagse Rechtbank onder 3.4. wordt overwogen:

"Eiser heeft verder betoogd dat het Tribunaal geen onafhankelijke en onpartijdige instantie is in de zin van art. 6 EVRM. In die stelling kan eiser evenmin worden gevolgd. Daargelaten dat het Tribunaal in zijn handelen gebonden is aan tal van voorschriften waarin uitvoerig en gedetailleerd tal van voorschriften ter zake van de bescherming van de rechten van de verdachte zijn vastgelegd, moet worden vastgesteld dat ook het Europees Hof voor de rechten van de mens (EHRM) inmiddels van oordeel is dat het tribunaal alle ter bescherming van de rechten van verdachte noodzakelijke voorzieningen biedt, waaronder die van onpartijdigheid en onafhankelijkheid (EHRM 4 mei 2000 inzake Naletilic vs Kroatië (Appl. no. 51891/99). Voornoemd betoog kan derhalve eiser evenmin baten.";
2. Aangezien enig oordeel dat het zogenaamde tribunaal op gelijke voet als het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en het Internationale Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten rechtsbeschermende voorzieningen biedt onjuist is, maar een en ander door eiser in eerste instantie verder aan de orde gesteld zal worden rechtstreeks bij het Europese Hof voor de rechten van de mens;
3. Aangezien dan ook de vraag of er sprake is van adequate rechtsvoorzieningen temidden van de 'tal van voorschriften', die getroffen zouden zijn, voor dit moment buiten het onderhavige toetsingskader kan blijven;
4. Aangezien het echter natuurlijk niet alleen gaat om formele rechtsbescherming, maar ook om de vraag of de betrokken mensenrechten ook inhoudelijk en daadwerkelijk bescherming ondervinden;

5. Aangezien hiervan op essentiële onderdelen geen sprake is en het tribunaal zich schuldig maakt aan op grove schending van de mensenrechten van eiser;
6. Aangezien, voor dit moment, de belangrijkste daadwerkelijke schending van mensenrechten waartegen eiser rechtsbescherming wil inroepen, is de schending van zijn mogelijkheden om de voorlopige klacht die hij op 20 december 2001 bij het Europese Hof voor de rechten van de mens heeft ingediend verder te implementeren;
7. Aangezien eiser daarbij rechtshulp van zijn advocaten niet kan ontberen;
8. Aangezien artikel 3, eerste en tweede lid, van het European Agreement relating to persons participating in proceedings of the European Commission and Court of Human Rights onder meer bepaalt:

"1. The Contracting parties shall respect the right of the persons referred to in paragraph 1 of Article 1 of this Agreement to correspond freely with the Commission and the Court."

en:

"2. As regards persons under detention, the exercise of this right shall in particular imply that:

(..)

c. such persons shall have the right to correspond, and consult out of hearing of other persons, with a lawyer qualified to appear before the courts of the country where they are detained in regard to an application to the commission, or any proceedings resulting therefrom."

9. Aangezien eiser opdracht heeft gegeven aan een internationaal team van advocaten om hem de noodzakelijke rechtsbijstand te verlenen terzake van deze procedure voor het Europese Hof voor de rechten van de mens en 'any proceedings resulting therefrom' in de zin van de hierboven geciteerde Agreement, bestaande uit Mr. N.M.P. Steijnen, Nederland; Mr. Z. Tomanovic, Joegoslavië; Prof. Mr. A. Tremblay, Québec, Canada; Prof. Mr. M.N. Kouznetsov, Rusland; Mr. D.M. Ognjanovic, Joegoslavië; Prof. Mr. A. Bernardini, Italië, Mr. Ch. Black, Canada en Mr. Jaq. Verges, Frankrijk;
10. Aangezien het zogenaamde tribunaal echter weigert dit team zijn werk te laten doen en aan elk van de betrokken advocaten een onbelemmerde en vertrouwelijke communicatie met eiser ontzegt;
11. Aangezien de weigering van de zijde het zogenaamde tribunaal om welke advocaat in welke procedure dan ook een onbelemmerde en vertrouwelijke communicatie met eiser te

verlenen reeds is aangekaard op het hoogste niveau van het marionetten-tribunaal, in de vorm van een sommatie aan het adres van de President Mr. Claude Jorda van dit zogenaamde rechtsinstituut, welke sommatie bij brief van deze President d.d. 21 augustus 2001 middels de volgende bewoordingen van de hand werd gewezen:

"I wish to inform you that the rights of the detainees to receive visits fall within the (...) Rules 60 to 66 of the Rules of Detention."

Deze sectie van de zogeheten Rules of Detention reguleert de communicatie van gedetineerden met familieleden, vrienden en andere niet-geprivilegeerde bezoekers.

Door zijn verwijzing naar deze regels gaf deze hoogste autoriteit van het marionetten-tribunaal impliciet, maar op niet mis te verstane wijze, als zijn oordeel te kennen dat, ook als het aan hem ligt, advocaten van eiser, in welke hoedanigheid dan ook Mr. Milosevic vertegenwoordigend, elke vorm van vertrouwelijke communicatie met Mr. Milosevic onthouden zou moeten blijven worden;

12. Aangezien, zoals ook al in de sommatie van 10 januari 2002, die deel uitmaakt van de stukken in het onderhavige kort geding en daartoe aan deze dagvaarding wordt gehecht teneinde mede te worden betekend, wordt aangegeven, het marionetten-tribunaal inmiddels een naam heeft op te houden als het erom gaat elke vorm van rechtshulp en rechtsbijstand van de zijde van door Mr. Milosevic aangewezen rechtshulpverleners zo effectief mogelijk te frustreren;
13. Aangezien dit opwerpen van zo veel mogelijk blokkades zonder onderscheid zowel rechtshulpverleners treft die Mr. Milosevic vertegenwoordigen in strafrechtsprocedures en civiele procedures in Joegoslavië, als rechtshulpverleners die hem vertegenwoordigen in civiele procedures hier in Nederland en rechtsadviseurs die hij wil raadplegen ter voorbereiding op het proces waaraan het marionetten-tribunaal hem wenst te onderwerpen;
14. Aangezien deze blokkades, zoals ook blijkt uit de in deze sommatie van 10 januari 2002 opgenomen getuigenissen van onder meer de advocaten Mr. Nico Steijnen en Mr. Ramsey Clark, alsmede de ervaringen opgedaan door de advocaat Mr. Christian Black, onder meer de vorm aannemen van willekeur bij toelating tot Mr. Milosevic, chicanes indien toelating zou zijn verleend, het verbieden van uitwisseling van documenten en rechtsstukken, het verduisteren en achterhouden van per post verzonden brieven en documenten, uitsluiting van door Mr. Milosevic aangewezen rechtsadviseurs, 'aanwijzing' van vaste rechtsadviseurs die voor noch een dergelijke rol door Mr. Milosevic waren gevraagd, noch daaromtrent door het

zogenaamde tribunaal op enigerlei wijze waren geraadpleegd, enzovoorts;

15. Aangezien dit alles er evident op gericht is om het fundamentele recht van Mr. Milosevic om de rechtsprocedures waarin hij gewikkeld is zo goed mogelijk te voeren zoveel mogelijk te frustreren, zolang hij de rechtmatigheid en legitimiteit van het marionetten-tribunaal niet erkent;
16. Aangezien hiermee, voor elk der betrokken rechtsprocedures - d.w.z. zowel de strafrechtsprocedures en civiele procedures die tegen hem in Joegoslavië worden gevoerd, als de civiele procedure die hij tegen de Nederlandse Staat voert, alsmede ook de rechtsprocedure die hij heeft geentameerd bij het Europese Hof voor de rechten van de mens en tenslotte ook de rechtszaak die het marionetten-tribunaal tegen hem denkt te mogen voeren -, geldt hetgeen door Mr. Ramsey Clark wordt verwoord in zijn brief van 17 november 2001, waarin deze afstand neemt van de brutale poging van het marionetten-tribunaal om hem, buiten Mr. Milosevic en hemzelf om, zogenaamd aan te wijzen tot 'vaste juridische adviseur', zoals al eerder geciteerd in de sommatie van 10 januari 2002:

"His ability to prepare his defense has been severely damaged by the tactics of the registrar designed to violate his rights and damage his defense."

17. Aangezien het zogenaamde tribunaal hiermee, wat betreft ieder van deze rechtsprocedures, handelt in strijd met het 'right to a fair trial';
18. Aangezien het zogenaamde tribunaal meer in het bijzonder wat betreft de tegen eiser gevoerde strafzaken, waaronder de zogenaamde strafrechtsprocedure die het tribunaal zelf tegen Mr. Milosevic meent te mogen entameren, dit 'right to a fair trial' schendt door te handelen in strijd met hetgeen nader wordt bepaald in artikel 6, derde lid, onder b en c EVRM en artikel 14, derde lid, onder b, van het IVBPR, luidende respectievelijk:

Artikel 6 EVRM

3. Everyone charged with a criminal offence has the following minimum rights:
 - b. to have adequate time and facilities for the preparations of his defence;
 - c. to defend himself in person or through legal assistance of his own choosing (...).

Artikel 14 IVPR

3. In the determination of any criminal charge against him, everyone shall be entitled to the following minimum guarantees, in full equality:
- (b) To have adequate time and facilities for the preparation of his defence and to communicate with counsel of his own choosing ;
19. Aangezien van 'adequate facilities for the preparation of his defence' onder de door het marionetten-tribunaal gecreëerde condities natuurlijk volstrekt geen sprake kan zijn;
20. Aangezien van 'to communicate with counsel of his own choosing' al evenzeer in de verste verte geen sprake is;
21. Aangezien, door de dwangmaatregelen, chicanes en blokkades van de zijde van dit marionetten-tribunaal, van het recht van Mr, Milosevic 'to defend himself' al evenzeer geen spaan wordt heel gelaten;
22. Aangezien het nu wel zo kan zijn dat de Veiligheidsraad in het Statuut voor het marionetten-tribunaal in artikel 21, vierde lid onder meer heeft bepaald:
- "4. In the determination of any charge against the accused pursuant the present Statute, the accused shall be entitled to the following minimum guarantees, in full equality:
- (b) to have adequate time and facilities for the preparation of his defence and to communicate with counsel of his own choosing",
- maar dit zogeheten tribunaal klaarblijkelijk niet gene- gen is om zich aan deze regeling ook maar iets gelegen te laten liggen;
23. Aangezien trouwens dit marionetten-tribunaal er een gewoonte van maakt om de eigen regelgeving aan zijn laars te lappen, hetgeen het meest schrijnend tot uit- drukking komt in de bevoegdheid die deze organisatie zich aanmeet om, indien door het tribunaal verdachte personen - in hoofdzaak van Servische afkomst - in Bos- nië zichzelf niet vrijwillig presenteren bij dit zoge- naamde tribunaal in Den Haag, of niet worden uitgele- verd, deze personen middels NAVO-posses te overmeesteren en te ontvoeren op last van dit tribunaal;
24. Aangezien een en ander geheel in strijd is met niet alleen het fundamentele rechtsprincipe dat iedereen die uitgeleverd dreigt te worden het recht heeft om zich terzake tot de onafhankelijke rechter te wenden - een recht dat terzake van 'surrender' aan het Joegoslavië tribunaal ook door de Nederlandse wetgever voluit wordt erkend -, maar ook flagrant in strijd is met de procedu- res, voorgeschreven door het tribunal zelf, zoals Rule

61 van de Rules of Procedure and Evidence, welke eigen regelgeving in alle gevallen in laatste instantie bij weigering om een verdachte uit te leveren verwijst naar rapportering aan de Veiligheidsraad, punt uit;

25. Aangezien, in plaats daarvan, het zogeheten tribunaal zich schuldig maakt aan eigenrichting en, geheel arbitrair, het recht claimt van 'hunting down' van de gezochte verdachten, waartoe dit tribunaal zelfs een overeenkomst heeft gesloten met zijn werkelijke meester, de Verenigde Staten;

26. Aangezien als gevolg van dit wetteloze optreden van het tribunaal, in samenzwering met de Verenigde Staten en andere NAVO-krachten in Bosnië, reeds een aantal onschuldige personen gedood en gewond zijn geraakt. Dit betreft dan niet alleen niet-verdachte personen, die bij dergelijke wild west-vertoningen, geïnspireerd door het marionetten-tribunaal, zijn gedood of gewond geraakt, maar ook een aantal verdachte personen, die evenzeer voor onschuldig moeten worden gehouden, nu hun schuld nimmer is bewezen;

27. Aangezien daarmee volstrekt duidelijk is dat het zogenaamde tribunaal in hoge mate lak heeft aan de eigen regelgeving en zich in cruciale opzichten gedraagt als een middeleeuwse absoluut heerser, zodat de Nederlandse rechter er niet louter mee kan volstaan enkel te onderzoeken of en in hoeverre er 'tal van voorschriften' zijn 'waarin uitvoerig en gedetailleerd tal van voorschriften terzake van de bescherming van de rechten van de verdachte zijn vastgelegd', zoals door Pres. Rb. Den Haag overwogen bij uitspraak in kort geding van 31 augustus 2001, maar deze ook - en wel tenminste minimaal - dient te toetsen of het marionetten-tribunaal zich wel iets aan die regels gelegen laat liggen. Temeer nu er karrevrachten 'prima facie evicence' is dat dit in cruciale opzichten volstrekt niet het geval is;

28. Aangezien immers niet valt in te zien waarom de Nederlandse rechter het wél tot zijn taak zou moeten rekenen om te onderzoeken of en in hoeverre er bij het zogenaamde tribunaal 'tal van voorschriften zijn waarin (...) de bescherming van de rechten van de verdachte zijn vastgelegd', maar zich ontslagen zou dienen te achten van de taak om tevens te bezien of deze 'voorschriften' wel minimaal in acht worden genomen;

29. Aangezien immers artikel 1 EVRM bepaalt:

"The High Contracting Parties shall secure to everyone within their jurisdiction the rights and freedoms defined in Section I of this Convention",

en artikel VI lid 2 van het Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Verenigde Naties betreffende

de zetel van het Internationaal Tribunaal voor de vervolging van personen verantwoordelijk voor ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht op het grondgebied van het voormalige Joegoslavië sedert 1991 bepaalt:

"Except as otherwise provided in this Agreement or in the General Convention, the laws and regulations of the host country shall apply on the premises of the Tribunal",

zodat onomstreden is dat volledige handhaving van de Nederlandse jurisdictie regel is, zelfs in de ruimtes ter beschikking gesteld aan het marionetten-tribunaal, waarmee vast staat dat Nederland, als 'High Contracting Party' in het kader van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, althans in beginsel verantwoordelijkheid blijft dragen 'to secure to everyone the rights and freedoms defined in section I of the Convention', ook binnen 'the premises of the Tribunal';

30. Aangezien er evenmin een regeling bekend is conform artikel VI lid 3 aanhef van de zetelovereenkomst, luidende:

"The tribunal shall have the power to make regulations operative on the premises of the Tribunal for the purpose of establishing therein the conditions in all respects necessary for the full execution of its functions",

waarin door het marionetten-tribunaal is bepaald dat de verantwoordelijkheden die artikel 1 EVRM oplegt aan Nederland als 'High Contracting Party' inzake het veiligstellen van de mensenrechten, binnen de ruimtes van het tribunaal niet van toepassing moeten worden geacht, zodat ook daarom de Nederlandse verplichtingen terzake als onverlet moeten worden aangemerkt;

31. Aangezien de totale ontrecting die het marionetten-tribunaal op het stuk van de mensenrechten teweeg brengt deze organisatie bovendien ook in de verste verte niet de statuur geeft om de behartiging van de bescherming van de mensenrechten, waar dan ook, van Nederland als 'High Contracting Party' als het ware te kunnen 'overnemen';

32. Aangezien daarenboven ook de Nederlandse rechter terzake van schendingen van mensenrechten, als beschermd in het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, een duidelijke taak heeft, zijnde onmiskenbaar de 'national authority' in de zin van artikel 13 EVRM, dat immers luidt:

"Everyone whose rights and freedoms as set forth in this Convention are violated shall have an effective remedy before a national authority notwithstanding

that the violation has been committed by persons acting in an official capacity."

33. Aangezien ook hier geldt dat er geen enkele regeling in de zin van artikel VI lid 3 van de Zetelovereenkomst bestaat, waarin het marionetten-tribunaal zou hebben geprobeerd te bepalen dat de toevlucht tot de nationale rechter zou zijn afgesneden voor personen in de beweerdelijke rechtsmacht van het tribunaal, zodat ook hier alleen al op die grond moet worden aangenomen dat deze verdragsbepaling, behelzende de waarborging van een fundamenteel mensenrecht, in alle opzichten onverlet is gebleven;
34. Aangezien dan ook de Nederlandse rechter zich ook hier niet kan onttrekken aan de verplichtingen die het Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens hem oplegt terzake van het bieden van een toevlucht voor een ieder wiens mensenrechten worden geschonden, en al helemaal niet indien prima facie van een ernstige schending door het marionetten-tribunaal blijkt;
35. Aangezien de Staat en de Nederlandse rechter derhalve hun verplichtingen terzake onverkort hebben na te komen en zij dan ook in het onderhavige kort geding gedagvaard worden, maar voor het geval zij - gelet op eerdere standpuntbepaling - met de vinger wijzen naar het marionetten-tribunaal als de aan te spreken instantie, ook dit zogenaamde tribunaal in het onderhavige geding wordt betrokken;
36. Aangezien het immers voor eiser betrekkelijk irrelevant wie van de drie zich verantwoordelijk stelt voor de nakoming alsmede het veilig stellen van zijn mensenrechten en het tegengaan schendingen hiervan - de Nederlandse Staat, de Nederlandse rechter of het marionetten-tribunaal - als een van de drie tenminste maar een einde maakt aan de voortdurende schendingen van zijn recht op 'fair trial', waaraan hij nu al vanaf het eerste begin van zijn opsluiting in Scheveningen onderhevig is;
37. Aangezien het marionetten-tribunaal, blijkens verklaringen van eigen voormalige hoge functionarissen, er niet voor terugdeinst om, omwille van politieke opportuniteit, mensen jarenlang van hun vrijheid te beroven tegen wie het eigenlijk geen zaak heeft, daarmee opnieuw demonstrerend lak te hebben aan fundamentele mensenrechten en reeds op zichzelf een ernstig gevaar te vormen voor de rechtsorde.
38. Aangezien immers naar aanleiding van de recente uitspraak van de Bosnische Kroaten Zoran, Mirjan en Vlatko Kupreskic door de toenmalige aanklager bij het marionetten-tribunaal Franck Terrier onder meer is verklaard, zoals weergegeven in de NRC van 29 december 2001:

"Het tribunaal was er nog niet zo lang toen deze mannen werden aangeklaagd. Het bestaansrecht moest nog bewezen worden. De hoofdaanklager had aanklachten nodig."

En voorts:

"Het was niet erg bevredigend om deze zaak te doen. In Frankrijk, en ik denk ook in Nederland, was dit nooit een zaak geweest."

39. Aangezien in dit artikel, waarin de toenmalige aanklager Terrier de jarenlange detentie en aanvankelijke veroordeling van deze betrokkenen aanduidt als een 'vergissing', 'verklaarbaar' uit de hierboven genoemde motieven, ook nog eens wordt aangegeven hoe het gesteld is met de zogenaamde rechterlijke onafhankelijkheid bij dit kangaroo court:

"Mirjan Kupreskic zegt in een gesprek met deze krant dat ze geluk hebben gehad met de vrijspraak. Hun veroordeling was uitgesproken door rechters met veel gezag in het tribunaal: de vroegere president Cassese en de Brit Richard May, die nu zaak tegen Slobodan Milosevic doet. In hoger beroep werd hun zaak behandeld door een Amerikaanse rechter. Mirjan Kupreskic: "Omdat zij Amerikaanse is, durfde ze tegen hen in te gaan. Een Marokkaan had dat niet gedurfd."

40. Aangezien dit marionetten-tribunaal kennelijk - althans figuurlijk - het motto is toegedaan dat ook opgeld deed bij de Amerikaanse kangaroo courts die rondtrokken in Japan kort na de definitieve beëindiging van de Tweede Wereldoorlog, en die ten aanzien van toenmalige Japanse verdachten van de lagere echelons het devies huldigden: "We give them a fair trial and after that we hang them high.";

41. Aangezien een organisatie die met de Verenigde Staten een overeenkomst meent te mogen afsluiten om, in weerwil van de eigen regels, eigenrichting toe te kunnen passen buiten de Veiligheidsraad om door middel van het inzetten van posses tegen beweerdelijke verdachten op het territorium van het voormalige Joegoslavië, waarbij al herhaaldelijk onschuldig bloed heeft gevloeid, ook in rechte ter verantwoording dient te kunnen worden geroepen voor gepleegde mensenrechtenschendingen binnen Nederlands territorium, en zeker als in artikel 1 lid 1 van de Zetelovereenkomst ook nog eens uitdrukkelijk wordt bepaald:

"The tribunal shall possess in the host country full juridical personality. This shall, in particular, include the capacity:
c) to institute legal proceedings";

42. Aangezien het immers , vanuit het oogpunt van de noodzakelijke Rule of Law, al genoegzaam onduldbaar is dat voor iedereen die bij dit zogeheten tribunaal betrokken is immuniteit van strafvervolgning bedongen is, zodat iedere tribunaal-functionaris, hoezeer ook eventueel de rechten van de personen die aan het pseudo-tribunaal zijn overgeleverd schendende, terzake gevrijwaard is van welke strafrechtelijke verantwoordingsplicht dan ook;
43. Aangezien er geen schijn van reden is om aan te nemen dat grovelijke schendingen van fundamentele rechten door tribunaal-functionarissen niet aan de orde zouden kunnen zijn, doch - integendeel - van zulke schendingen al herhaaldelijk sprake is geweest, nu al meerdere personen, als gevolg van medische verwaarlozing en/of onverantwoord medisch handelen in de cellen van het marionetten-tribunaal zijn overleden. Zoals het geval van de Bosnische Serviër Dr. Milan Kovacevic, overleden in zijn cel op 1 augustus 1998, waaromtrent door de onlangs in vrijheid gestelde Bosnische Kroaten Zoran Kupreskic, Vlatko Kupreskic en Mirjan Kupreskic in de NRC van 29 december 2001 als volgt wordt verhaald:

"De andere gevangenen hadden hem 's avond om elf uur horen jammeren, vertelt Mirjan. Ze probeerden de aandacht te trekken van de bewakers, maar pas 's nachts kwam er een arts. Hij dacht dat Kovacevic pijn had aan zijn nieren en gaf hem medicijnen. Mirjan: "Niemand van ons heeft die nacht geslapen". De volgende ochtend overleed hij, Mirjan en Zoran waren erbij. Later bleek dat Kovacevic was doodgegaan aan een slagaderlijke bloeding in zijn buik. Al bij zijn aankomst in Den Haag was vastgesteld dat hij een slagaderzwellling had, maar volgens het tribunaal was hij fit genoeg om terecht te staan."

44. Aangezien de advocaat van de nabestaanden van dr. Milan Kovacevic, Mr. Dusan Vucicevic, Attorney-at-Law in Oakland Terrace, IL in the de Verenigde Staten, die een poging heeft ondernomen om functionarissen van het marionetten-tribunaal aansprakelijk te stellen voor de dood van zijn cliënt, maar daarbij vooralsnog is afgestuit op de immuniteit die voor alle betrokkenen is bedongen, hierover schrijft in een van zijn op deze zaak betrekking hebbende documenten, allereerst met betrekking tot dr. Kovacevic zelf:

"Dr. Kovacevic, who was anesthesiologist, trained in Dusseldorf, Germany, used to say to me: 'I am not afraid of the judges since I know that I am not responsible for what went on in Bosnia but this ignorant prison's GPs will kill me'."

En over zichzelf schrijft deze advocaat, die ook voor dr. Kovacevic optrad als advocaat bij het marionetten-tribunaal, in datzelfde document:

"I am also a physician and have been practising anesthesiology since 1974 in the United States where I attained the rank of Assistant Professor of Anesthesiology at Rush Medical School in Chicago before I turned to practise law in the late eighties."

Hij geeft verder aan in het betrokken document:

"Dr. Kovacevic has died as direct result of negligence of Dutch prison physicians who failed to entertain a diagnosis that patient's condition was possible rupture of the abdominal aneurysm a condition, which was diagnosed in February of 1998. As a matter of medical prudence and safe practice a patient with known abdominal aneurysm who develops pain in the abdomen must be first ruled that the aneurysm is not rupturing. This may only done by a specialist and the patient must have been referred to the hospital immediately."

En zijn conclusie luidt:

"Dr. Kovacevic suffered negligent homicide and no one should be extrajudicially executed in Holland just because he is a Serb."

45. Aangezien dit niet het enige geval van ernstige medische verwaarlozing en/of onverantwoord medisch handelen door het marionetten-tribunaal is. De verantwoordelijken hebben zich echter voorzien van immuniteit voor elke strafrechtelijke konsekwentie, zodat langs deze weg de toegang naar elke willekeurige mensenrechtenschending door tribunaal-functionarissen wagenwijd open ligt en open blijft liggen;
46. Aangezien, nu elke strafrechtelijke correctie tegen individuen aan het marionetten-tribunaal verbonden afstuit op de immuniteit van strafvervolging, waarvan elke tribunaal-functionaris - van de hoogste rechter tot de geringste medewerker - zich voorzien heeft, het hek helemaal van de dam zou zijn indien ook het zogenaamde tribunaal als zodanig, ondanks het feit dat het als persona standi in iudicio volledige rechtspersoonlijkheid geniet, niet (ook) terzake van voortdurende mensenrechtenschendingen in rechte ter verantwoording zou kunnen worden geroepen;
47. Aangezien dit immers het zogenaamde tribunaal als geheel, alsmede iedere tribunaal-functionaris afzonderlijk, volledig en definitief ongrijpbaar zou maken voor iedere vorm van rechterlijke controle en correctie;
48. Aangezien immers dit, omgekeerd, zou impliceren dat personen die in handen van dit marionetten-tribunaal komen te vallen, aan de wilde spinnen overgeleverd zijn. Want wie maakt dan de onder het schijn-tribunaal ressor-

terende daders nog wat, in geval dat zij jegens de verdachten hun boekje ver te buiten gaan ? Niemand toch ? ;

49. Aangezien vanzelfsprekend de Nederlandse Staat en de Nederlandse rechter er niet aan kunnen meewerken dat ergens op Nederlands territorium een situatie zou bestaan van ontbreken van elke vorm van rechtsbescherming en van niet alleen volstreekte straffeloosheid voor schending van welke strafrechtelijke norm dan ook, maar zelfs van elke mogelijkheid van attributie van rechtsbescherming tegen welke vorm van ernstig onrechtmatige inbreuken op persoonlijke integriteit van de betrokken categorieën personen dan ook;
50. Aangezien het mitsdien van tweeën één is: in het kader van individuele rechtsbescherming tegen mogelijke rechtsschendingen door het zogenaamde tribunaal - dat op zich al een entiteit vormt waarbij de wetgevende, bestuurlijke en rechtsprekende macht zich in dezelfde handen bevinden, zodat daar mitsdien de sinds de Franse revolutie voor de rule of law noodzakelijk geachte waarborg van een scheiding der machten al geheel en al ontbreekt - dient in elk geval minimaal óf de Nederlandse Staat in rechte ter verantwoording te kunnen worden geroepen, óf het zogeheten tribunaal;
51. Aangezien inmiddels zowel uit de onder 11 reeds gemoreerde standpuntbepaling bij brief van 21 augustus 2001 als ook uit (het ontbreken van) de reactie op de sommatie in de onderhavige zaak duidelijk is gebleken dat ook het hoogste niveau van het marionetten-tribunaal, in de hoedanigheid van diens President, geen vrijwillige aanstalten maakt om een einde te maken aan de situatie dat de rechten van eiser in het kader van het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens ontoelaatbaar worden geschonden doordat hem immers terzake van zijn procedure voor het Europese Hof een onbelemmerde en vertrouwelijke communicatie met zijn advocaten wordt onthouden, zodat van enige interne procedure - zo iets dergelijks al mogelijk zou zijn -, gelet op dit reeds eerder door het hoogste echelon van het marionetten-tribunaal ingenomen standpunt, op dit punt niets te verwachten valt;
52. Aangezien terzake dan ook alleen een toevlucht tot de nationale rechter overblijft, waarop de Nederlandse rechter heeft te responderen, dit zelfs ongeacht of er nu wel of niet reeds, zoals eerder al betoogd onder 28 t/m 35, in het algemeen een verdragsgebonden verplichting bestaat voor de Nederlandse Staat - in het kader van artikel 1 EVRM -, en voor de Nederlandse rechter - in het kader van artikel 13 EVRM -, om alles in het werk te stellen om schendingen van mensenrechten door het schijntribunaal te voorkomen, dan wel te redresseren;

53. Aangezien, indien de Nederlandse rechter zich niettemin incompetent zou achten om terzake bevelen te geven aan de Nederlandse Staat of aan het marionetten-tribunaal, waarin aan hen beiden - of een van hen - een bepaalde inhoudelijke beslissing wordt opgelegd, hij in elk geval aan de beschermende taak die artikel 13 EVRM hem oplegt terzake van de waarborging van de mensenrechten dan toch tenminste minimaal de bevoegdheid - en daarmee in voorkomend geval de verplichting - ontleent om de Staat te bevelen - mede met het oog op de verplichtingen van artikel 1 EVRM voor de Staat als Hoge Verdragsluitende Partij -, met het zogenoemde tribunaal rond de tafel te gaan zitten, teneinde althans een poging te doen om een oplossing te bereiken waarin het onderhavige recht van eiser wordt gewaarborgd;

MITSDIEN :

De Voorzieningenrechter van de Rechtbank te Den Haag wordt verzocht om bij vonnis, voor zover mogelijk uitvoerbaar bij voorraad:

te bevelen aan het ICTY en de Staat der Nederlanden (de Minister van Justitie en de President van de Haagsche Rechtbank) om, binnen 48 uur na betekening van dit vonnis, met elkaar in overleg te treden, ten einde een oplossing te vinden waarbij, met betrekking tot de door Mr. Milosevic aangewezen advocaten in het kader van de procedure voor het Europese Hof voor de Rechten van Mens, een einde wordt gemaakt aan de voortdurende schending door het ICTY van 'the right to correspond, and consult out of hearing of other persons';

subsidiar

te bevelen aan de Staat der Nederlanden (de Minister van Justitie en de President van de Haagsche Rechtbank) om binnen 48 uur na betekening van dit vonnis, bij het ICTY erop aan te dringen om in overleg te treden, met als inzet een oplossing te vinden waarbij, met betrekking tot de door Mr. Milosevic aangewezen advocaten in het kader van de procedure voor het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, een einde wordt gemaakt aan de voortdurende schending door het ICTY van 'the right to correspond, and consult out of hearing of other persons';

met veroordeling van gedaagden in de kosten van het geding.

Met aanzegging dat bij verschijning ter zitting een vast recht
verschuldigd is van 193 euro.

Rechtbank 's-Gravenhage

sector civiel recht

Postadres Postbus 20302, 2500 EH Den Haag

Aan: Mrs. N.M.P. Steijnen ✓
C.M. Bitter
G.J.H. Houtzagers

Bezoekadres
Paleis van Justitie
Prins Clausplein 60
2595 AJ Den Haag
Fax (070) 381 3091

Onderdeel	Sector Civiel recht
Contactpersoon	Mevrouw Th. Widmer
Doorkiesnummer(s)	(070) 381 3511
Datum	1 februari 2002
Ons kenmerk	KG 02/105 // 173965
Uw kenmerk	
Bijlage(n)	
Onderwerp	Milosevic/de Staat

Geachte heer/mevrouw,

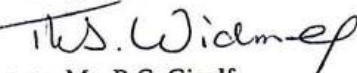
Op 12 februari 2002 te 13.30 uur dient het kort geding in bovengenoemde zaak.

Namens de president verzoek ik U om de produkties in **tweevoud en 7 dagen** van tevoren aan ons op te sturen.

Graag opsturen naar de rechtbank Den Haag, Postbus 20302, 2500 EH Den Haag met vermelding: **gebouw P2 kamer 1120.**

Hoogachtend,

Mevr. T. Widmer
Wvd.griffier

c.c.: Mr. R.C. Gisolf

Met aanzegging dat bij verschijning ter zitting een vast recht verschuldigd is van 193 euro.

MET AANZEGGING:

Indien de gedaagden niet op de eerste of op een door de rechter nader bepaalde datum in het geding verschijnen, dan wel verzuimen procureur te stellen en de voorgeschreven termijnen en formaliteiten in acht zijn genomen, verleent de rechter verstek tegen hen en wijst hij de vordering toe, tenzij deze hem onrechtmatig of ongegrond voorkomt.

met dien verstande dat tussen de eisende partij en gedaagden een vonnis zal worden gewezen, dat als een vonnis op tegenspraak zal worden beschouwd, indien tenminste een van de gedaagden in het geding verschijnt.

exploot/proc. verbaal €65,10

verschotten:

- GBA
- KvK
- overige

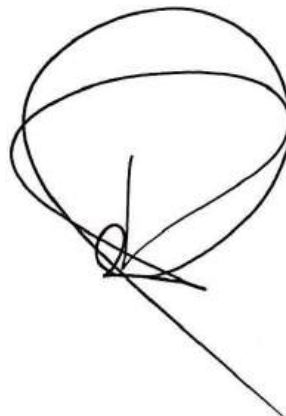
opslag (b.t.w.)

€65,10

€12,30

€77,56

Eiser kan op grond van de Wet op de Omzetbelasting 1968 de hem / haar in rekening gebrachte omzetbelasting niet verrekenen, derhalve verklaart ondergetekende opgemelde kosten te hebben verhoogd met een percentage gelijk aan het percentage genoemd in bovengenoemde wet.

URGENT !

HAND OVER !

REQUEST WITH SUMMONS

To Mr. Claude Jorda
P.O. Box 13888
2501 EW the Hague

To Mr. Richard May
P.O. Box 13888
2501 EW the Hague

to Mr. Hans Holthuis
P.O. Box 13888
2501 EW the Hague

to Ms Carla Del Ponte
P.O. Box 13888
2501 EW the Hague

10 January 2002

Dear Sirs/Madam,

By letter, dated 30 october 2001, I wrote to you as regards Mr. Milosevic' human rights violations, inter alia:

"Because there exists no definite dividing line between the prosecutor and the judiciary in the structure of the so-called tribunal and because as a consequence of this build up it is unclear who is finally responsible for the matters raised in this letter, I write this letter to all of you.

Inspired by the newest invention of the prosecutor in the latest 'Croatian' indictment about joint commander responsibility in the framework of a 'joint criminal enterprise', I think I can consider the herewith relevant responsibilities with regard to the so-called tribunal also as 'a joint enterprise'."

With respect to this question Mr. Hans Holthuis, Registrar of the tribunal, responded by fax, dated 20 november 2001, inter alia:

"I have been requested by President Jorda and Presiding Judge May to respond to your letter, since the matters you raise fall within the responsibility of the Registry."

Nevertheless, I have to stress that it is completely unacceptable that the preservation and safeguarding of human rights with respect to your so-called tribunal might be settled exclusively on the level of the registry of this tribunal, i.e. merely on the level of the tribunal's administration.

It definitely cannot be a matter to decide on this level.

Though I take note of the fact that it really is the stand of your tribunal that such an important question is to be dealt with on this level !

So I address again this request to all of you.

As you know, on 20 december 2001 there is now filed an provisional application on behalf of Mr. Milosevic to the European Court of Human Right with respect to human right violations he has to suffer.

This provisional application is, according to our client's orders, made and filed by the following lawyers:

Mr. N.M.P. Steijnen, Zeist, the Netherlands
Mr. Z. Tomanovic, Belgrade, Serbia, Federal Republic of Yugoslavia
Mr. Ch. Black, Richmond Hill, Ontario, Canada
Mr. D.M. Ognjanovic, Belgrade, Serbia, Federal Republic of Yugoslavia
Professor Mr. A. Tremblay, Montréal, Québec, Canada
Professor Mr. A. Bernardini, Rome, Italy
Professor Mr. M.N. Kouznetsov, Moskow, Federal Republic of Russia.

This provisional application being the basic document to implement further by our joint efforts.

During the past months your tribunal has been repeatedly warned by me that this embodiment was severely violating Mr. Milosevic' human rights by not allowing me - just like any of my colleagues mentioned above - to correspond unmonitored with Mr. Milosevic and to have a free, unimpeded and unmonitored access to him.

I have been always very unambiguous and open to your tribunal with respect to my position concerning Mr. Milosevic. So I have also repeatedly stressed to Mr. Rohde that I was ordered by Mr. Milosevic to prepare, as his lawyer in a cooperation with other lawyers, proceedings instituted before the European Court of Human Rigts against the consistent and multiple human rights violations he has to suffer.

However, till this very moment never such a free and unmonitored communication with Mr. Milosevic, and such a free, unimpeded and unmonitored access to him, was allowed by your tribunal.

Neither to me, nor to any of my above mentioned colleagues.

Though, as your tribunal has been always well aware that:

1. all of us are acting as legal advisers of his own choosing with respect to his illegal deprivation of freedom and his position with respect to the tribunal;

- 2. since the very first moment of his abduction and his detention into the Netherlands a number of us are moreover acting as his legal advisers and as attorneys representing him in various domestic legal proceedings, into the State of the Netherlands as well as in Yugoslavia;
- 3. already since several months we are also ordered by Mr. Milosevic to prepare as his lawyers the filing an application to the European Court of Human Rights.

All these assignments were to be considered by the tribunal as imperative to allow a free and unmonitored communication and access to our client. However, your tribunal acted completely the opposite way and declared any access to Mr. Milosevic for us to be a goodness, never allowing either me, or any other lawyer, any confident communication or correspondence with our client.

A favour, only to be granted with complete arbitrariness by your tribunal. Mr. Milosevic's legal advisers and his appointed attorneys in domestic cases never being sure about getting access to him or not.

Like Mr. Jorda wrote me, by letter dated 21 August 2001 in response to my demand to get a sure and confident communication with my client in order to prepare Mr. Milosevic' case against the State of the Netherlands:

"I wish to inform you that the rights of the detainees to receive visits fall within the (...) Rules 60 to 66 of the Rules of Detention."

This section of the so-called Rules regulates the communication with friends and other non-privileged visitors. So the message is plain: all legal advisers and attorneys representing Mr. Milosevic in domestic legal proceedings are dependent of the whims of the tribunal's administration to get communication with him or not.

And when communication may be allowed, it is a very limited one in time and a monitored one.

And at the same time we have no other choice than to put up with all kinds of harassments by your so-called tribunal.

Like for instance experienced by me, when I was scheduled for a visit to Mr. Milosevic on 22 November 2001.

According to the arrangement with the registry I was scheduled on 14.00 h. But arriving on that time I was told by the desk officials that I was not on the visitor's list at all, so they couldn't let me in.

I took me hours to overcome these obstacles and finally there was only a quarter of an hour left to communicate with my client.

That same afternoon I had a talk with the commanding officer of the detention unit as well as with the commanding official of the registry.

The first one told me that it was not his fault that I was absent on the visitors list, since the registry had only mentioned on the visitors notification the date of my visit and not the time. He handed over to me the notification form in order to show this.

However, the commanding official of the registry told me that this was nonsense, since there was never a exact point of time mentioned on this kind of notifications.

So neither anybody took any responsibility for this serious embarassment, nor I was able to hold someone responsible for this.

And then the experiences of my colleague Mr. Black with your so-called tribunal.

By letter dated 16 october 2001 my colleague was banned from any further communication with Mr. Milosevic by the legal officer of the registry, since an interview with Mr. Milosevic was published in a German magazine and since:

"It appears that this interview covers most, if not all, of the questions you personally asked Milosevic in a recent telephone conversation dated October 3, 2001.

Originally, when you requested permission for the above-mentioned communication, both you and Milosevic indicated the purpose to be for legal advising. However, based upon the record of the conversation, it did not concern any legal advice.

This appears to be the accused's second violation of the Detention Rules. He has been previously warned that a further breach of the Detention Rules can result in a total withdrawal of his communication privileges. As for you, Mr. Black, this is also the second time you have violated the Rules of Detention. As a reminder, the first time, you removed documents from the detention facility without following the proper procedure.

As a result of this Detention Rule breach, your privilege to communicate with the detainee is hereby withdrawn. No further communication with the the accused will be permitted untill further notice."

So my colleague Mr. Black was completely banned by your tribunal, as the umpteenth variant cooked up by your tribunal in

order to isolate Mr. Milosevic as much as possible from his legal advisers and his lawyers in domestic proceedings.

This policy culminated in the general expulsion of all legal advisers of Mr. Milosevic of his own choice and in the assignment by your tribunal of two 'official legal advisers', Mr. Clark and Mr. Livingston.

This manoeuvre was undertaken by your tribunal, being fully aware of the fact that this procedure would be completely unacceptable.

Not only for Mr. Milosevic himself, but also for the appointed 'legal advisers', assigned without any further consultation by your tribunal and without even have been asked for their consent.

So it was quite predictable for your tribunal that this move would end up into a state that, Mr. Milosevic and the persons concerned strongly rejecting this manoeuvre, our client would be stripped of all legal advisers.

Exactly as was aimed by your so-called tribunal, in its continuous aspiration to isolate Mr. Milosevic as much as possible from any legal advise.

And this highly predictable outcome came through by the fulfilment of the rejection by Mr. Milosevic and by the persons concerned.

Mr. Ramsey Clark wrote in his letter to Mr. May of your so-called tribunal, dated 17 November 2001:

"I have received a copy of your order dated November 15, 2001 in which I deemed to be a legal advisers to President Milosevic.

I am not able to accept this designation because it is clear that President Milosevic has not himself deemed me to be his legal advisor.

You note that President Milosevic has stated that he does not intend to appoint counsel "and, to date, has not designated any legal advisor", and continue by noting that on 26 October 2001 he requested the Registry to permit him to meet with me and John Livingston.

You fail to note President Milosevic had requested meetings with a number of other lawyers and again has not designated any legal adviser.

President Milosevic has a right not only under the rules of the tribunal, but a fundamental and universal right in international law and the laws if nearly all nations "...to communicate with counsel of his choosing."

The Registrar has effectively frustrated that right since President Milosevic was illegally surrendered to the ICTY.

Lawyers have spent weeks in the Hague waiting to see President Milosevic at his request without success.

With a single exception, none have been free to communicate with President Milosevic with the essential guaranteed protection that the communication is confidential.

That exception was by your intervention with the Registrar on 27 July 2001 in which you recommended to the registrar that I "be allowed to visit the accused for a reasonable time as requested, for legal consultation with the right of confidentiality."

Thereafter I met with President Milosevic with an assurance of confidentiality.

Following that meeting and pursuant to it I transmitted legal materials for him to consider in his defense. The Registrar withheld these materials from President Milosevic to the last day before a status conference (...). Incredibly, the Registrar then opened the package of legal materials I had sent President Milosevic which were clearly marked as confidential attorney materials to be opened only in the presence of President Milosevic and claimed the earlier recognition of the right to confidentiality was only temporary and had expired.

This was an incredibly arrogant violation of the right to counsel accomplished by deception.

On October 11, 2001 and November 2, 2001, I came to the Netherlands and not "at the expense of the International Tribunal" as your order stipulates, having requested the right to meet with President Milosevic, and was rejected.

These two occasions are minor compared with efforts of other lawyers.

The Tribunal through the acts of the registrar has systematically violated President Milosevic right to communicate with counsel of his choice for five months.

(...)

I urge the tribunal to act immediately to protect the rights of President Milosevic to communicate freely with counsel of his own choosing.

His ability to prepare his defense has been severely damaged by the tactics of the registrar designed to violate his rights and damage his defense."

So this confirms the earlier conclusion that, as it was deliberately aimed by your tribunal, the highly predictable outcome of this manoeuvre has been that all legal advisers are now definitively withheld from Mr. Milosevic.

Not only in the contact with his legal advisers but even in the communication between Mr. Milosevic and his attorneys

representing him in his domestic legal proceedings, from the beginning the exchange of documents was completely prohibited by your embodiment.

This ban forms the final piece to make any defence in whatever legal proceedings Mr. Milosevic is concerned impossible. Penal proceedings undertaken against him in his home country Yugoslavia as well as legal proceedings undertaken by himself here in the Netherlands alike.

For how can anybody build up a decent defence in whatever case under such conditions ?

By letter, dated 30 October 2001 to your embodiment, I mentioned that I, driven to the wall by your deliberate policy of isolating Mr. Milosevic from all his attorneys and legal advisers in no matter what kind of legal proceedings, have tried to open up, as a last resort, a direct communication line with my client by post.

I brought forward that I wrote Mr. Milosevic letters by registered mail on September 18, September 24, October 2 and October 18, of which letters he never received both the first ones, the very first with a great number of annexes. And that both the last ones he got only after I had made know my intention to visit my client to your tribunal's functionaries.

I wrote you in this letter of 30 October 2001 regarding this point of the disappearance of my legal documents:

"So I strongly protest against this new appalling interference by the tribunal's administration with my client's basic right on a decent defence and against this pernicious attempt even to deprive him of the last possibility to have a regular contact with his lawyer, in order to prepare his defence in the appeal-case against the State of the Netherlands."

There was no response at all by your tribunal on my demand to investigate seriously the disappearance of my letters send by registered mail to Mr. Milosevic.

And further I wrote in this letter:

"During my visit to Mr. Milosevic I was also confronted with an explicit injunction to hand over any document of paper whatsoever.

Can you tell me how it would be possible to prepare a defence in whatsoever case without enabling the detainee and his lawyer to exchange papers and documents ?

It is impossible to interpret this prohibition as something else than a deliberate final blow in order to obstruct a decent defence for mr. Milosevic against the

Netherlands, in which case also the legitimacy of the so-called tribunal is involved.

I am simply dumbfounded by the fact that my colleague Mr. Ch. Black now has been blacklisted by the tribunal's officials and is not permitted any further communication with Mr. Milosevic, as he is accused of 'discussing world events' with him, which comments later appeared in a Berlin magazine. What an extremely bold sample of medieval inquisition methods this ban represents !

Mr. Black, who is consistently submitted to the same regime as I am, just like all other legal advisers, assigned by Mr. Milosevic."

Your tribunal, fully aware of its own absolute power and conscious to reign supremely over all people in its grasp beyond any control, also not deigned to respond seriously to this very serious complaints.

And restricted its answer to the comment that apparently I didn't know my place ! Threatening to incite the Dutch Bar against me.

After the succesful expulsion of all legal advisers, your tribunal has apparently decided to focus its attention on the definitive drive out of the attorneys representing him in domestic legal proceedings. To start with me.

Since mid-December 2001 I have two times requested access to Mr. Milosevic as soon as possible. Two times your tribunal told me that this request was under consideration. However, till now your so-called tribunal left me without any further reaction.

So the last phase in the tribunal's tactics of isolating Mr. Milosevic of all his legal advisers has clearly come.

However, nota bene very well: By these tactics of your tribunal, using all means in order to frustrate as much as possible any legal advise by lawyers of his own choosing, you also already have harmed irreparably Mr. Milosevic' basic right to prepare a proper defence as regards his indictments by your tribunal.

For it is clear to everybody that by this malicious conduct his ability to prepare his defense as regards your so-called indictments has been severely damaged.

This makes that you have forfeited also along this line every alleged right to sentence Mr. Milosevic.

every day you continue on this course, you make things even worse for yourself.

Already by letter dated 6 August 2001 I requested with summons a free and unimpeded contact with my client Mr. Milosevic, which was refused by the earlier mentioned letter from Mr. Jorda, dated 21 August 2001.

Again I demand the right to communicate and correspond freely and unmonitored with Mr. Milosevic, for myself and for my colleague-lawyers, assigned to represent him in his case before the European Court.

This time also with reference to Article 3, para 1 and 2 (c) of the European Agreement relating to persons participating in proceedings of the European Commission and Court of Human Rights, stating:

"1. The Contracting parties shall respect the right of the persons referred to in paragraph 1 of Article 1 of this Agreement to correspond freely with the Commission and the Court.

and:

"2. As regards persons under detention, the exercise of this right shall in particular imply that:
c. such persons shall have the right to correspond, and consult out of hearing of other persons, with a lawyer qualified to appear before the courts of the country where they are detained in regard to an application to the commission, or any proceedings resulting therefrom."

I request you to inform me of your assent to this request by fax or e-mail.

If you fail to inform me of your express assent to this request by 15 January 2001, at the latest, I will assume that you apparently want to interfere again with our client's right to free and unimpeded contact with his lawyers, representing him in this specific legal actions before the European Court of Human Rights and that you also want to place obstacles in our client's way in this respect.

In that case, I will, without any further summons and correspondence institute interim injunction proceeding against the ICTY on behalf of our client before the President of the District Court in the Hague.

This in order to force your institution to respect this fundamental human right of our client.

For the time being, however, we assume that such legal action from our part will not be necessary.

Yours sincerely

Mr. N.M.P. Steijnen

Pels Rijcken
t.a.v. de heer Mr. G.J.H. Houtzagers
Postbus 11756
2502 AF Den Haag

betreft: Milosevic / ICTY & Staat

22 januari 2002

Geachte heer Houtzagers,

Stuurde ik u al een afschift van mijn brief van de Pres. ?
voor de zekerheid dan hierbij, wellicht ten overvloede.

Hoopachtend,

~~H. Steijger~~

advocaat

ben beelaard
monique bosch
erwin boesveld
johan g. th
melisa koot
wendy immer

De heer mr. N.M.P. Steijnen

Per telefax: 030-696 78 30

SPOED

advocaat kollektief volkenboslaan

administratief
medewerkersreceptie
bureau
anneke ponsing
kristinavolkenboslaan 72
2563 en den haag

telefoon: 070-3631961

fax: 070-3562628

e-mail: advo@volkenboslaan.nl

Den Haag, 21 januari 2002

inzake: Milošević/Staat

Beste Nico,

Het kort geding dient op 12 februari 2002 om 13.00 uur (voor mr. Gisolf).

De dagvaarding dient deze week uitgebracht te worden.

De griffie was mij erop dat het gebruikelijk is dat de behandelend advocaat ook in de kop van de dagvaarding wordt vermeld (maar is geen verplichting) en dat in de aanzegging een vast recht (griffierecht) dient te worden vermeld van € 193,-.

Met vriendelijke groet,

Ben Beelaard

2101.13ks

cc. Landsadvocaat Mr. G.J.H. Houtzagers

Mr. N.M.P. Steijnen

Landelijk Parket
Postbus 20302
2500 EH Den Haag
tel. (xxxxxxx)
030-6956867
fax 030-6957830

de Heer/Mevrouw Voorzieningenrechter
bij de Rechtbank te 's-Gravenhage
Postbus 20302
2500 EH Den Haag

faxnr.: 070-3813091

betreft: k.g. S. Milosevic / Joegoslavië
Tribunaal & Staat der Nederlanden

datum 16 januari 2002

Edelachte Heer/ Mevrouw,

Hierbij verzoek ik een datum te bepalen voor kort geding in bovengenoemde zaak.

In de maand januari ben ik verhinderd, en ik begreep van uw secretaresse dat de agenda dan al trouwens nogal gevuld was.

Mijn absolute voorkeur gaat uit naar de data 12 en 13 februari a.s. Aangezien ik, zoals u ziet, in de dagvaarding zeer uitvoerig ben geweest, meen ik met de gebruikelijke tijd van een half uur te kunnen volstaan.

Indien nog nadere gegevens nodig zijn, verneem ik dat graag.

Hoogachtend,

N.M.P. Steijnen

c.c. de landsadvocaat

de Minister van Algemene Zaken
p/a Pels Rijcken & Droogleever Fortuijn
Advocaten
t.a.v. de Heer Mr. G.J.H. Houtzagers
Postbus 11756
2502 AT Den Haag

betreft: Milosevic/ ICTY & St

10 januari 2001

Geachte heer Houtzagers,

Bijgaande sommatie verzond ik heden aan de verschillende ICTY-gelederen.
Indien daaraan geen gevolg wordt gegeven, zal ik het ICTY en de Staat in kort geding betrekken.

De Staat mede, aangezien deze mede-verantwoordelijk moet worden geacht voor (niet optreden tegen) mensenrechten-schendingen, begaan op Nederlands territorium.

Ik neem aan dat in het standpunt van de Staat geen wijziging is gekomen sinds uw antwoord van 9 november j.l. op mijn sommatie van 29 oktober j.l.

Mocht dit wel zo zijn dan verneem ik gaarne van u, voor 15 januari a.s., welke stappen de Staat zich getroost om te bewerkstelligen dat de mensenrechten van cliënt op het onderhavige vlak alsnog worden geëerbiedigd.

Hoogachtend,

N.M.P. Steijnen

Mr. N.M.P. Steijnen
Advocaat en Mediator
Gruwenbergh 112
3713 ER Dordrecht
tel. (0)30-6915946
fax (0)30-6151120
e-mail: n.h.van.holst@freeler.nl

URGENT !

HAND OVER !

REQUEST WITH SUMMONS

To Mr. Claude Jorda
P.O. Box 13888
2501 EW the Hague

To Mr. Richard May
P.O. Box 13888
2501 EW the Hague

to Mr. Hans Holthuis
P.O. Box 13888
2501 EW the Hague

to Ms Carla Del Ponte
P.O. Box 13888
2501 EW the Hague

10 January 2002

Dear Sirs/Madam,

By letter, dated 30 october 2001, I wrote to you as regards Mr. Milosevic' human rights violations, inter alia:

"Because there exists no definite dividing line between the prosecutor and the judiciary in the structure of the so-called tribunal and because as a consequence of this build up it is unclear who is finally responsible for the matters raised in this letter, I write this letter to all of you.

Inspired by the newest invention of the prosecutor in the latest 'Croatian' indictment about joint commander responsibility in the framework of a 'joint criminal enterprise', I think I can consider the herewith relevant responsibilities with regard to the so-called tribunal also as 'a joint enterprise'."

With respect to this question Mr. Hans Holthuis, Registrar of the tribunal, responded by fax, dated 20 november 2001, inter alia:

"I have been requested by President Jorda and Presiding Judge May to respond to your letter, since the matters you raise fall within the responsibility of the Registry."

Nevertheless, I have to stress that it is completely unacceptable that the preservation and safeguarding of human rights with resppest to your so-called tribunal might be settled exclusively on the level of the registry of this tribunal, i.e. merely on the level of the tribunal's administration.

It definitely cannot be a matter to decide on this level.

Though I take note of the fact that it really is the stand of your tribunal that such an important question is to be dealt with on this level !

So I address again this request to all of you.

As you know, on 20 december 2001 there is now filed an provisional application on behalf of Mr. Milosevic to the European Court of Human Right with respect to human right violations he has to suffer.

This provisional application is, according to our client's orders, made and filed by the following lawyers:

Mr. N.M.P. Steijnen, Zeist, the Netherlands
Mr. Z. Tomanovic, Belgrade, Serbia, Federal Republic of Yugoslavia
Mr.Ch. Black, Richmond Hill, Ontario, Canada
Mr. D.M. Ognjanovic, Belgrade, Serbia, Federal Republic of Yugoslavia
Professor Mr. A. Tremblay, Montréal, Québec, Canada
Professor Mr. A. Bernardini, Rome, Italy
Professor Mr. M.N. Kouznetsov, Moskow, Federal Republic of Russia.

This provisional application being the basic document to implement further by our joint efforts.

During the past months your tribunal has been repeatedly warned by me that this embodiment was severely violating Mr. Milosevic' human rights by not allowing me - just like any of my colleagues mentioned above - to correspond unmonitored with Mr. Milosevic and to have a free, unimpeded and unmonitored access to him.

I have been always very unambiguous and open to your tribunal with respect to my position concerning Mr. Milosevic. So I have also repeatedly stressed to Mr. Rohde that I was ordered by mr. Milosevic to prepare, as his lawyer in a co-operation with other lawyers, proceedings instituted before the European Court of Human Rigts against the consistent and multiple human rights violations he has to suffer.

However, till this very moment never such a free and unmonitored communication with Mr. Milosevic, and such a free, unimpeded and unmonitored access to him, was allowed by your tribunal.

Neither to me, nor to any of my above mentioned colleagues.

Though, as your tribunal has been always well aware that:

1. all of us are acting as legal advisers of his own choosing with respect to his illegal deprivation of freedom and his position with respect to the tribunal;

2. since the very first moment of his abduction and his detention into the Netherlands a number of us are moreover acting as his legal advisers and as attorneys representing him in various domestic legal proceedings, into the State of the Netherlands as well as in Yugoslavia;
3. already since several months we are also ordered by Mr. Milosevic to prepare as his lawyers the filing an application to the European Court of Human Rights.

All these assignments were to be considered by the tribunal as imperative to allow a free and unmonitored communication and access to our client.

However, your tribunal acted completely the opposite way and declared any access to Mr. Milosevic for us to be a goodness, never allowing either me, or any other lawyer, any confident communication or correspondence with our client.

A favour, only to be granted with complete arbitrariness by your tribunal.

Mr. Milosevic's legal advisers and his appointed attorneys in domestic cases never being sure about getting access to him or not.

Like Mr. Jorda wrote me, by letter dated 21 August 2001 in response to my demand to get a sure and confident communication with my client in order to prepare Mr. Milosevic' case against the State of the Netherlands:

"I wish to inform you that the rights of the detainees to receive visits fall within the (..) Rules 60 to 66 of the Rules of Detention."

This section of the so-called Rules regulates the communication with friends and other non-privileged visitors.

So the message is plain: all legal advisers and attorneys representing Mr. Milosevic in domestic legal proceedings are dependent of the whims of the tribunal's administration to get communication with him or not.

And when communication may be allowed, it is a very limited one in time and a monitored one.

And at the same time we have no other choice than to put up with all kinds of harassments by your so-called tribunal.

Like for instance experience by me, when I was scheduled for a visit to Mr. Milosevic on 22 November 2001.

According to the arrangement with the registry I was scheduled on 14.00 h.

But arriving on that time I was told by the desk officials that I was not on the visitors list at all, so they couldn't let me in.

I took me hours to overcome these obstacles and finally there was only a quarter of an hour left to communicate with my client.

That same afternoon I had a talk with the commanding officer of the detention unit as well as with the commanding official of the registry.

The first one told me that it was not his fault that I was absent on the visitors list, since the registry had only mentioned on the visitors notification the date of my visit and not the time. He handed over to me the notification form in order to show this.

However, the commanding official of the registry told me that this was nonsense, since there was never a exact point of time mentioned on this kind of notifications.

So neither anybody took any responsibility for this serious embarassment, nor I was able to hold someone responsible for this.

And then the experiences of my colleague Mr. Black with your so-called tribunal.

By letter dated 16 october 2001 my colleague was banned from any further communication with Mr. Milosevic by the legal officer of the registry, since an interview with Mr. Milosevic was published in a German magazine and since:

"It appears that this interview covers most, if not all, of the questions you personally asked Milosevic in a recent telephone conversation dated October3, 2001.

Originally, when you requested permission for the above-mentioned communication, both you and Milosevic indicated the purpose to be for legal advising. However, based upon the record of the conversation, it did not concern any legal advice.

This appears to be the accused's second violation of the Detention Rules. He has been previously warned that a further breach of the Detention Rules can result in a total withdrawal of his communication privileges. As for you, Mr. Black, this is also the second time you have violated the Rules of Detention. As a reminder, the first time, you removed documents from the detention facility without following the proper procedure.

As a result of this Detention Rule breach, your privilege to communicate with the detainee is hereby withdrawn. No further communication with the the accused will be permitted untill further notice."

So my colleague Mr. Black was completely banned by your tribunal, as the umpteenth variant cooked up by your tribunal in

order to isolate Mr. Milosevic as much as possible from his legal advisers and his lawyers in domestic proceedings.

This policy culminated in the general expulsion of all legal advisers of Mr. Milosevic of his own choice and in the assignment by your tribunal of two 'official legal advisers', Mr. Clark and Mr. Livingston.

This manoeuvre was undertaken by your tribunal, being fully aware of the fact that this procedure would be completely unacceptable.

Not only for Mr. Milosevic himself, but also for the appointed 'legal advisers', assigned without any further consultation by your tribunal and without even have been asked for their consent.

So it was quite predictable for your tribunal that this move would end up into a state that, Mr. Milosevic and the persons concerned strongly rejecting this manoeuvre, our client would be stripped of all legal advisers.

Exactly as was aimed by your so-called tribunal, in its continuous aspiration to isolate Mr. Milosevic as much as possible from any legal advise.

And this highly predictable outcome came trough by the fulfilment of the rejection by Mr. Milosevic and by the persons concerned.

Mr. Ramsey Clark wrote in his letter to Mr. May of your so-called tribunal, dated 17 November 2001:

"I have received a copy of your order dated November 15, 2001 in which I deemed to be a legal advisers to President Milosevic.

I am not able to accept this designation because it is clear that President Milosevic has not himself deemed me to be his legal advisor.

You note that President Milosevic has stated that he does not intend to appoint counsel "and, to date, has not designated any legal advisor", and continue by noting that on 26 October 2001 he requested the Registry to permit him to meet with me and John Livingston.

You fail to note President Milosevic had requested meetings with a number of other lawyers and again has not designated any legal adviser.

President Milosevic has a right not only under the rules of the tribunal, but a fundamental and universal right in international law and the laws if nearly all nations "..to communicate with counsel of his choosing."

The Registrar has effectively frustrated that right since President Milosevic was illegally surrendered to the ICTY.

Lawyers have spent weeks in the Hague waiting to see President Milosevic at his request without success.

With a single exception, none have been free to communicate with President Milosevic with the essential guaranteed protection that the communication is confidential.

That exception was by your intervention with the Registrar on 27 July 2001 in which you recommended to the registrar that I "be allowed to visit the accused for a reasonable time as requested, for legal consultation with the right of confidentiality."

Thereafter I met with President Milosevic with an assurance of confidentiality.

Following that meeting and pursuant to it I transmitted legal materials for him to consider in his defense.

The Registrar withheld these materials from President Milosevic to the last day before a status conference (...). Incredibly, the Registrar then opened the package of legal materials I had sent President Milosevic which were clearly marked as confidential attorney materials to be opened only in the presence of President Milosevic and claimed the earlier recognition of the right to confidentiality was only temporary and had expired.

This was an incredibly arrogant violation of the right to counsel accomplished by deception.

On October 11, 2001 and November 2, 2001, I came to the Netherlands and not "at the expense of the International Tribunal" as your order stipulates, having requested the right to meet with President Milosevic, and was rejected.

These two occasions are minor compared with efforts of other lawyers.

The Tribunal through the acts of the registrar has systematically violated President Milosevic right to communicate with counsel of his choice for five months.

(...)

I urge the tribunal to act immediately to protect the rights of President Milosevic to communicate freely with counsel of his own choosing.

His ability to prepare his defense has been severely damaged by the tactics of the registrar designed to violate his rights and damage his defense."

So this confirms the earlier conclusion that, as it was deliberately aimed by your tribunal, the highly predictable outcome of this manoeuvre has been that all legal advisers are now definitively withheld from Mr. Milosevic.

Not only in the contact with his legal advisers but even in the communication between Mr. Milosevic and his attorneys

representing him in his domestic legal proceedings, from the beginning the exchange of documents was completely prohibited by your embodiment.

This ban forms the final piece to make any defence in whatever legal proceedings Mr. Milosevic is concerned impossible. Penal proceedings undertaken against him in his home country Yugoslavia as well as legal proceedings undertaken by himself here in the Netherlands alike.

For how can anybody build up a decent defence in whatever case under such conditions ?

By letter, dated 30 October 2001 to your embodiment, I mentioned that I, driven to the wall by your deliberate policy of isolating Mr. Milosevic from all his attorneys and legal advisers in no matter what kind of legal proceedings, have tried to open up, as a last resort, a direct communication line with my client by post.

I brought forward that I wrote Mr. Milosevic letters by registered mail on September 18, September 24, October 2 and October 18, of which letters he never received both the first ones, the very first with a great number of annexes. And that both the last ones he got only after I had made know my intention to visit my client to your tribunal's functionaries.

I wrote you in this letter of 30 October 2001 regarding this point of the disappearance of my legal documents:

"So I strongly protest against this new appalling interference by the tribunal's administration with my client's basic right on a decent defence and against this pernicious attempt even to deprive him of the last possibility to have a regular contact with his lawyer, in order to prepare his defence in the appeal-case against the State of the Netherlands."

There was no response at all by your tribunal on my demand to investigate seriously the disappearance of my letters send by registered mail to Mr. Milosevic.

And further I wrote in this letter:

"During my visit tot Mr. Milosevic I was also confronted with an explicit injunction to hand over any document of paper whatsoever.
Can you tell me how it would be possible to prepare a defence in whatsoever case without enabling the detainee and his lawyer to exchange papers and documents ?

It is impossible to interpret this prohibition as something else than a deliberate final blow in order to obstruct a decent defence for mr. Milosevic against the

Netherlands, in which case also the legitimacy of the so-called tribunal is involved.

I am simply dumbfounded by the fact that my colleague Mr. Ch. Black now has been blacklisted by the tribunal's officials and is not permitted any further communication with Mr. Milosevic, as he is accused of 'discussing world events' with him, which comments later appeared in a Berlin magazine.

What an extremely bold sample of medieval inquisition methods this ban represents !

Mr. Black, who is consistently submitted to the same regime as I am, just like all other legal advisers, assigned by Mr. Milosevic."

Your tribunal, fully aware of its own absolute power and conscious to reign supreme over all people in its grasp beyond any control, also not deigned to respond seriously to this very serious complaints.

And restricted its answer to the comment that apparently I didn't know my place !
Threatening to incite the Dutch Bar against me.

After the succesful expulsion of all legal advisers, your tribunal has apparently decided to focus its attention on the definitive drive out of the attorneys representing him in domestic legal proceedings.
To start with me.

Since mid-December 2001 I have two times requested access to Mr. Milosevic as soon as possible.
Two times your tribunal told me that this request was under consideration.
However, till now your so-called tribunal left me without any further reaction.

So the last phase in the tribunal's tactics of isolating Mr. Milosevic of all his legal advisers has clearly come.

However, nota bene very well:

By these tactics of your tribunal, using all means in order to frustrate as much as possible any legal advise by lawyers of his own choosing, you also already have harmed irreparably Mr. Milosevic' basic right to prepare a proper defence as regards his indictments by your tribunal.

For it is clear to everybody that by this malicious conduct his ability to prepare his defense as regards your so-called indictments has been severely damaged.

This makes that you have forfeited also along this line every alleged right to sentence Mr. Milosevic.

Every day you continue on this course, you make things even worse for yourself.

Already by letter dated 6 August 2001 I requested with summons a free and unimpeded contact with my client Mr. Milosevic, which was refused by the earlier mentioned letter from Mr. Jorda, dated 21 August 2001.

Again I demand the right to communicate and correspond freely and unmonitored with Mr. Milosevic, for myself and for my colleague-lawyers, assigned to represent him in his case before the European Court.

This time also with reference to Article 3, para 1 and 2 (c) of the European Agreement relating to persons participating in proceedings of the European Commission and Court of Human Rights, stating:

"1. The Contracting parties shall respect the right of the persons referred to in paragraph 1 of Article 1 of this Agreement to correspond freely with the Commission and the Court.

and:

"2. As regards persons under detention, the exercise of this right shall in particular imply that:
c. such persons shall have the right to correspond, and consult out of hearing of other persons, with a lawyer qualified to appear before the courts of the country where they are detained in regard to an application to the commission, or any proceedings resulting therefrom."

I request you to inform me of your assent to this request by fax or e-mail.

If you fail to inform me of your express assent to this request by 15 January 2001, at the latest, I will assume that you apparently want to interfere again with our client's right to free and unimpeded contact with his lawyers, representing him in this specific legal actions before the European Court of Human Rights and that you also want to place obstacles in our client's way in this respect.

In that case, I will, without any further summons and correspondence institute interim injunction proceeding against the ICTY on behalf of our client before the President of the District Court in the Hague.

This in order to force your institution to respect this fundamental human right of our client.

For the time being, however, we assume that such legal action from our part will not be necessary.

yours sincerely

Mr. N.M.P. Steijnen

XXXXXXXXXX

Advokatenkollectief Valkenboslaan
t.o.v. de heer Mr. Ben Beelaard
Valkenboslaan 72
2563 CM Den Haag

betreft: proc. Milosevic v. ICTY & Staat

18 januari 2002

Beste Ben,

Ik weet niet of je het politiek nog kan verdragen, maar ik wil je toch vragen om opnieuw ruimte te geven aan allerlei 'Milosevic-gevoe'.

Maar serieus, de zaak is ernstig genoeg. Ze denken daar bij het Joegoslavië Tribunaal ongeveer dat ze God zijn, net als trouwens alle Amerikaanse geïnspireerde rechtsinstituten vooral op arde momenteel.
En ik voel genoeg gesard, net als M. zelf trouwens.

Ik stuur je hierbij de voorlopige stukken voor een indruk.

hartelijke groeten en een gezond en arbeidzaam
2002 voor jullie allen daar in die zogenaamde
'Stad van het Internationale Recht' ! (Wat een
zooitje zeg !)

~~Nico Steijnen~~

15-12-2001

Op Blz. 14 van het pleidooi van
de Staat staat een belangrijk
stuk waarom de velle van 900
verlasmacht zou beter als Miloeva
het verlaand van de velle zou
duygt.

1 K.G. TEGE ICTY

12-11-2007

ICTY is anders dan andere VN-
Organen omdat, van het eerst, heemere
rechtspraak rechtspraak in the power here
van dit VN-organen

Dit roept de vraag op naar rechtspraak
lezer rechtspraak argumenten deontologie.

MOK en FO 24n!

Mr. N.M.P. Steijnen

Advocaat en Mediator
Conventiegebouw 2175
3113 AA Rotterdam

tel. (0)30-6915946

fax (0)20-6151120

e-mail: n.h.van.holst@freeler.nl

PERSVERKLARING INZAKE MILOSEVIC

TWEE NIEWE ONTWIKKELINGEN IN DE ZAAK MILOSEVIC

0 FEL PROTEST BIJ DE TRIBUNAAL-AUTORITEITEN TEGEN DE BEPERKINGEN OPGELEGD AAN MILOSEVIC' RAADSLIEDEN

Terwijl het tribunaal het naar buiten toe doet voorkomen alsof de rechten van Milosevic echt te harte worden genomen, door de benoeming van de amici curiae, wordt naar binnen toe een stelselmatige politiek van repressie gevoerd jegens de advocaten die door Milosevic WERKELIJK zijn aangesteld om hem rechtshulp te verlenen bij rechtszaken waarin hij betrokken is en bij de manier waarop hij zijn verdediging wil inrichten.

Tegen deze kwaadaardige hypocrisie is de in copie bijgaande brief aan de tribunaal-bazen gericht.

0 PATSTELLING INZAKE HET BASISRECHT VAN MILOSEVIC LEIDT TOT NIEUWE JURIDISCHE AKTIE

Het is vanzelfsprekend dat Milosevic, net als ieder ander, recht heeft op volledige nakoming van zijn recht, gegarandeerd in het Europese Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens, om over de rechtmatigheid van zijn arrest een spoedige beslissing te krijgen.

Het tribunaal voorziet niet in de mogelijkheid daartoe. De Nederlandse rechter verklaart zich daartoe incompetent.

De eis is nu dat de Nederlandse Staat, de President van het relevante Nederlandse rechtscollege en eventuele andere betrokkenen zich rond de tafel scharen en een oplossing voor deze patstelling presenteren.

Zodat Mr. Milosevic alnog, precies als ieder ander, dit basisrecht zal kunnen effectueren.

Wordt aan deze eis geen gevolg gegeven, dan zal dit in rechte worden geeist.

De bijgaande sommatie aan Kok en de President van de Haagse Rechtbank heeft hierop betrekking.

Mr. N.M.P. Steijnen

2 november 2001

ICDSM-advocaat